

千五

ผู้เป็นหนึ่ง
ในได้ห้า...
คือห้า
ผู้เดียว

3

風

岷 岷
เอ๋อเหมย
เจียน
กั๋งเจวียน
แปล

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลังจากที่ผู้อาวุโสนักเขียนทุกคนเหาะเหินไปเผชิญกับความสนุกตื่นเต้นกันถึงสองเล่มแล้ว ในเล่มนี้เรื่องราวหลักๆ ยังคงดำเนินอยู่ในวังศาสตร์กันต่อค่ะ แต่ที่เพิ่มเติมมานั้นก็คือศัตรูหน้าเก่าของชูเพียนจื่อ และ 'ศัตรูหน้าใหม่' ที่เป็นภทภัยต่อทุกชีวิตบนดินแดนพันเมฆา ความเข้มข้นของเนื้อหาในเล่มนี้จึงไม่ต้องบอกเลยว่ามากกว่าสองเล่มก่อนขนาดไหน รวมไปถึงความสัมพันธ์ของพระ-นางที่แม้จะยังไม่ได้ลึกซึ้ง แต่ก็คืบคลานก้าวหน้าขึ้นไปทุกที

เพราะความอยากเอาชนะเจิ้งเฮ้อทำให้ชูเพียนจื่อในนามของหลิวเขียนหวงทำข้อสอบถึงเจ็ดวิชา มีหน้าซ้ำยังได้คะแนนเต็มทั้งหมดเสียด้วย ทว่าราวกับนางดิงว่าตนเองยังมีชื่อเสียงไม่พอ จึงถึงกับ 'ยอมสละลมปราณในร่างจนหมดสิ้น' เพื่อช่วยศิษย์ปลายแถวของวังศาสตร์ผู้หนึ่งไว้ สำหรับทุกคนมองนางราวกับเทพธิดาจากสวรรค์ชั้นฟ้าไปแล้ว มีเพียงเจิ้งเฮ้อเท่านั้นที่รู้สึกว่เรื่องราวทุกอย่างช่างดู 'แปลก' เพียงแต่พอเขาต้องการจะรู้ว่านางแปลกที่ใด ก็กลับยิ่งมองนางลึกซึ้งมากไปกว่าเดิมเท่านั้น นอกจากจะไม่เจอเบาะแสบอะไรแล้ว เขายังกลับกลายเป็นไม่ถูกใจเวลาบุรุษอื่นมาใกล้ชิดนางอีกด้วย นั่นแน่...แบบนี้ใช่พ่ายแพ้ให้ชูเพียนจื่อแล้วหรือไม่ หากนักอ่านอยากทราบเรื่องราวเหล่านี้โดยละเอียดแล้วละก็ โดดขึ้นหลังเจ้าโต เจ้าสอง หรือเจ้าสามแล้วมาติดตามความรักและการผจญภัยครั้งนี้ไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

ดวงตาของเขาจ้องเหม็งไปที่มือของเจ้เง้าซึ่งยึดกุมแขนนางอยู่ เปลวโทสะในดวงตาคู่นั้น คล้ายต้องการจะเผาผลาญมือข้างนี้ให้กลายเป็นเถ้าธุลี

เมื่อเห็นสายตาของอีกฝ่าย เจ้เง้าก็ชักมือกลับอย่างเรียบเฉย คลิยัมเป็นเชิงขอภัยต่อ ซูเพียนจื่อ จากนั้นก็ผายมือเป็นความหมายให้นางไปหาที่นั่ง โดยที่เขาไม่แม้แต่จะไยดีคนซุ่มซำผู้นั้น

พอรู้ว่ามือของเขาชักกลับไปแล้ว ซูเพียนจื่อค่อยรู้สึกผ่อนคลายลงเล็กน้อย เมื่อครู่ตอนที่มือของเขาพลันยึดกุมแขนนาง สาวน้อยรู้สึกราวกับถูกลวกด้วยเหล็กเผาไฟ ทั้งเนื้อทั้งตัวล้วนผิติดปกติไปหมด

ทั้งที่เห็นอยู่ว่าเขาไม่ได้ออกแรง และไม่มีประสงคร้ายใดๆ ทว่านางกลับควบคุมอาการตอบสนองของตนเองไม่ได้เอาเสียเลย

นี่นางเป็นอะไรไปกันแน่

”

แนะนำตัวละคร

- * ชูเพียนจื่อ เข้าตระกูลแพทย์ด้วยชื่อ 'หลิวเขียนหวง' ความงามบนใบหน้าเปลี่ยนเป็นพิลาสกระจำงตา พรสวรรค์ชั้นกายทิพย์ไม่วัณณะ
- * เจิ้งเฮ่าอี้ มีความสามารถและพรสวรรค์เหนือใคร บิดาผู้เป็นประมุขตระกูลจึงได้ฝากความหวังไว้กับเขา สิ่งที่ฝึกหรือล้วนเป็นยอดวิชาในระดับสูงสุด อีกทั้งยังได้ครอบครอง 'มงกุฎเที่ยงธรรม' ด้วย
- * หลิวมู่ หลานปู่ของผู้อาวุโสหลิว หนุ่มน้อยผมยาวประบ่า หน้าตาสุภาพ ทว่าอุปนิสัยใจร้อนยิ่ง
- * หลิวเวิน บุตรหลานสกุลหลิวสายรอง มีความอ่อนโยนกว่าผู้อื่นชั้นหนึ่ง อีกทั้งยังขี้มั่งแถมมาก
- * เงินหลิง ทนอ่านหนังสือที่ขอบฝึกดาบผู้หนึ่ง ตอนสอบชิงบุน ทำข้อสอบไปสามวิชารวด ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับผู้ใด
- * อวิ้นชิงอิง ยอดหญิงผู้ลือนาม รูปร่างของนางงามสง่าอ่อนหวาน ทว่าวาจาซ่อนหนามแหลมทิ่มแทงผู้อื่นเสมอ
- * ทังเซียงหยาง บุตรหลานอัจฉริยะทายาทตระกูลขุนพลสวรรค์ ชอบทำประลองกับเจิ้งเฮ่าอี้ รักใคร่อวิ้นชิงอิงด้วยใจจริง

ตระกูลสิบแปดมงกุฏสกุลซุ

สถานะ : ตระกูลใหญ่ฝ่ายอธรรม

ที่ตั้ง : ถ้ำพญิงจอก

บรรพชน : เขียนไว้จริง สมณนามเทพเจ้าแห่งกลวง

สัญลักษณ์สายโลหิต : จันท์เสี้ยวสีม่วง

ตระกูลแพทย์สกุลทิว

สถานะ : ตระกูลฝ่ายเป็นกลาง

ที่ตั้ง : ภูเขาชิงหลิน

บรรพชน : เขียนแพทย์

สัญลักษณ์สายโลหิต : ใบไม้สีแจกสีเหลืองทอง

32

เมื่อซูเฟียนเจอกับผู้อาวุโสนักบินถึงเรือนพักสามชั้นของตระกูลแพทย์
ด้านในยังคงจุดไฟสว่างไสว หลิวมู่กับหลิวเวินล้วนกำลังคอยนางอยู่
แม้แต่เงินหลังพอได้ยินเสียงว่านางกลับมาแล้ว เขาก็ยังวิ่งปราดลงจาก
ชั้นสองมาอย่างรวดเร็ว

"เซียนหวง พวกเขาบอกกันว่าเจ้าทำข้อสอบเชิงบู้ไปตั้งเจ็ดวิชา
เป็นความจริงใช่หรือไม่" เงินหลังมีสีหน้าเคร่งขรึม ไม่ได้ยินดีเท่าไรนัก

หลิวมู่กับหลิวเวินก็มีสีหน้าหนักอึ้งเช่นเดียวกัน

"ใช่แล้ว" ซูเฟียนจื๋อตอบอย่างแปลกใจ เช่นนี้ยอดเยี่ยมมากไม่ใช่หรือ
เหตุใดจึงทำหน้าที่ม่อยหน้ามู่ยกันเช่นนั้นเล่า

หลิวมู่อดไม่ได้ต้องปิดหน้าพูด "ข้อสอบนั้นนะ ไม่ใช่ยังทำเยอะ
ก็ยิ่งดีหรือกระนั้น มันต้องดูที่ผลคะแนน..."

"ผลคะแนนก็น่าจะใช้ได้" ซูเฟียนจื๋อพูดอย่างขบขัน...หรือพวกเขา

นี่กว่านางเขียนไปมั่วชั้ว? อย่ามาลบล้างสติปัญญาของนางแบบนี้จะได้หรือไม่

"ใช้ได้นี้หมายถึง..." หลิวเวินเอ่ยถามอย่างล้งเลอยู่บ้าง

"แน่นอนว่าหมายถึงคะแนนเต็มนะสิ" เดิมทีชูเพียนจึงนึกว่าจะมีงานเลี้ยงฉลองใหญ่โต ไม่คาดคิดเลยว่าทั้งสามคนจะนี่ไม่เชื่อมั่นในความสามารถของนางถึงเพียงนี้ ช่างน่าหงุดหงิดใจยิ่งนัก นางสอบตราครดร้ามาทั้งวัน ผลสุดท้ายแม้แต่งานเลี้ยงมือค้ำก็ยังมี

"เจ้าบอกว่าทำคะแนนเต็มได้ทั้งเจ็ดวิชาเชียวหรือ!" หนุ่มน้อยสามคนแทบจะประสานเสียงตะโกน ในเสียงนั้นอัดแน่นด้วยความรู้สึกยากจะทำใจเชื่อได้

"ก็น่าจะใช้ พรงุ่นนี้ผลสอบออกมาพวกเจ้าก็ได้รู้เองไม่ใช่หรือ แต่ว่าตอนนี้...ห้องข้าหิวมากเลย..." ชูเพียนจื่อพูดอย่างจวนใจ

เมื่อก่อนอยู่ที่ถ้ำพันจิ้งจอกยังมีชูเจินจินเตรียมของอร่อยไว้ให้นาง เห็นที่ว่าการอยู่ร่วมชายคากับหนุ่มรูปงามก็เชื่อว่าจะเป็นเรื่องดีถึงเพียงนั้น ไม่สู้ได้อยู่ร่วมกับแม่นางที่เป็นกุลสตรีทำอาหารเก่งจะมีความสุขกว่า

ถึงอย่างไรหนุ่มรูปงามก็ไม่อาจกินแทนข้าวได้อยู่ดี แฮ้อ...

"คุณหนูเขียนหวง? ข้า...ข้าทำอาหารไว้ แต่ไม่รู้ว่าจะถูกปากเจ้าหรือไม่..." เสียงอ่อยๆ แ่ววมาจากมุมหนึ่งของโถงใหญ่ นั่นคือข้าชูผู้มาอาศัยอยู่ที่นี้ชั่วคราวนั่นเอง

ในมือนางประคองถาดมาด้วยหนึ่งใบ บนนั้นมีกับข้าวสามอย่าง และน้ำแกงอีกหนึ่งอย่าง ดูหน้าตาไม่เลวทีเดียว

ชูเพียนจื่อรีบวิ่งไปรับถาดแล้วพูดว่า "ท่านไม่ค่อยสบาย มาล่ำปาก

เช่นนี้ได้ยังไงกัน"

นางอยากใช้สอยชุดงบนุตรชายของอีกฝ่ายให้ช่วยงานก็จริง แต่ไม่เคยคิดให้อีกฝ่ายมาเป็นคนรับใช้ของนางสักหน่อย

ป้าชูเอ๋ยตอบด้วยรอยยิ้ม "ข้าอยู่ว่างไม่ได้นะ แต่ก็ทำได้แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น เจ้ารีบกินตอนร้อนๆ เถอะ ดูว่าพอจะถูกปากหรือไม่"

ชูเพียนจื่อหิวโหยแทบแย่แล้ว จึงกินอาหารหมดเกลี้ยงแทนคำยกยอ หลังจากชูเพียนจื่อตรวจจนแน่ใจว่าร่างกายของป้าชูไม่มีอะไรน่าห่วง การเคลื่อนไหวอย่างพอเหมาะจะไม่ส่งผลเสียต่อนาง ชูเพียนจื่อก็ไม่ห้ามนางทำอาหารอีก เพียงกำชับว่าหากรู้สึกไม่สบายขึ้นมา ห้ามนางทำต่อเด็ดขาด ต้องเรียกหนุ่มรูปงามทั้งสามมาตรวจอาการให้โดยเร็วที่สุด

แม้สิ่งที่ชูเพียนจื่อพูดเกี่ยวกับการสอบจะฟังความฉงนไว้เต็มท้อง พวกหลิวมู่ แต่ก็ไม่เหมาะที่พวกเขาจะซัดใช้นางต่อ จึงได้แต่ทำหน้าที่เดินแยกย้ายกันไปพักผ่อน

หลายวันถัดจากนี้จนถึงตอนที่ชูเพียนจื่อจะไปเข้าเรียนจริงตามวิชาที่เลือกไว้ นางล้วนไม่มีเรื่องสำคัญอะไร จึงตัดสินใจจะฉวยเวลาช่วงนี้ทำให้ทุกคนคุ้นชินกับเหล่าสัตว์วิเศษของนาง พร้อมทั้งทดลองให้พวกเจ้าทองใหญ่ลงน้ำไปจับปลาเพื่อแก้ปัญหาเรื่องเสบียงอาหาร แต่หากทำไม่ได้จริงๆ นางก็จำต้องส่งพวกมันไปฝากเลี้ยงไว้ที่อื่นแล้ว

เนื่องจากวันนี้เหน็ดเหนื่อยมากเหลือเกิน นางกินอาหารค่ำเสร็จไม่นานก็รู้สึกแสนอ่อนล้า จึงกลับห้องไปทิ้งตัวลงนอนทันที

การนอนในครานี้สาวน้อยหลับลึกยิ่ง จวบจนฟ้าสว่างจ้าแล้วก็ยัง

ไม่รู้สักตัว สามวันที่ผ่านมานางจดจ่ออยู่กับการท่องจำและทำความเข้าใจ ตำราเตรียมสอบที่เงินหลังนำมาให้ แรงใจที่ทุ่มเทไปนั้นคนทั่วไปยากจะ คิดภาพตามได้จริงๆ นางแทบจะหลับฝันเป็นเนื้อหาในตำราเลยด้วยซ้ำ ระดับความตึงเครียดนี้ยิ่งเหนือกว่าการท่องหนังสือสอบในโรงเรียนเก่า เกือบหลายเท่าตัว

เมื่อก่อนตอนอยู่บนดาวโลก แม้ความจำกับความสามารถ ในการเรียนรู้ของนางไม่ได้เก่งกาจเท่าตอนนี้ แต่นางก็มีเวลาหนึ่งภาคเรียน เต็มๆ ไปศึกษาความรู้ของทุกวิชาให้ปรุ้ไปร่ง ผิดกับครั้งนี้ที่ได้เวลามาเพียง สามวัน

หากไม่ใช่เพราะคลายผนึกแล้วทำให้คุณสมบัติของนางเพิ่มพูนขึ้น อีกก้าวใหญ่ นางก็ไม่มีทางรับมือไหวเด็ดขาด

พวกหลิวมุ่สามคนไม่กล้ารบกวนนาง พอเข้ามาจึงชวนกันวิ่งไปดู ผลคะแนนที่โถงทำการก่อน

นอกโถงทำการมีศิษย์ที่เมื่อวานเข้าสอบพร้อมชูเพื่อนจื่อมารวมตัวกัน แล้วไม่น้อย แต่ละคนล้วนมีสีหน้าเคร่งเครียดขณะรอคอยท่านครูตรวจทาน ข้อสอบครั้งสุดท้ายแล้วมาติดประกาศผลคะแนน

นอกจากผู้เข้าสอบแล้ว แถวนั้นยังเต็มไปด้วยเหล่าศิษย์ที่ผ่านมา ชมความครึกครื้น เมื่อวานชูเพื่อนจื่อแสดงออกในการสอบเชิงบู๊ได้โดดเด่น เหลือเกิน ว่ากันว่าถัดจากนั้นยังได้ไปพบจ้าววังเพื่อยืนยันระดับสติปัญญา เชิงยุทธ์ในขั้นสุดท้าย เห็นที่ต่อให้ไม่ใช่ชั้นเจ็ด นางก็ต้องได้ชั้นหก เป็นอย่างน้อย ไม่รู้ว่าผลสอบเชิงบุ๋นของนางจะเป็นอย่างไรบ้าง

ศิษย์ที่พนรอไม่ไหวจำนวนหนึ่งจึงเริ่มสืบข้อมูลเบื้องต้นจากคนที่เข้าสอบ

สนามเดียวกับนาง

"เจ็ดวิชา? เจ้าว่าหลิวเขียนหวงนางทำข้อสอบเสร็จตั้งเจ็ดวิชา
เชียวหรือ!" ศิษย์คนหนึ่งได้ฟังคำตอบจากปากเคอเหาแล้วก็อดร้อง
เสียงดังไม่ได้

หลินเฟิงศิษย์ใหม่อีกคนที่อยู่ด้านข้างเอ๋ยเสริม "ในเจ็ดวิชานั้น
ไม่มีข้อสอบวิชาแพทย์เลยนะ"

เหล่าศิษย์ที่เฝ้ารออยู่นอกโถงทำการต่างก็ส่งเสียงกันเกรียวกราว
นี่หลิวเขียนหวงกำลังทำอะไรกันแน่

หลิวมู่ หลิววิน กับเงินหลังปล้นสบตากันไปมา ลอบรู้สึกเกรงเครียด
ในใจอย่างช่วยไม่ได้ เรื่องนี้แพร่สะพัดออกไปเมื่อไร หากข้อสอบทั้งเจ็ดวิชา
ของเขียนหวงล้วนได้คะแนนไม่เลวก็แล้วไป แต่ถ้าเกิดสอบตกขึ้นมา นาง
ได้กลายเป็นตัวตลกแน่ๆ ทุกคนต้องหาว่านางไม่เจียมตัว กินมากจนเคี้ยว
ไม่ละเอียด*

ไม่ทันไรในกลุ่มศิษย์ก็มีคนหนึ่งเยาะหยันขึ้นมาแล้ว

"นางคงนึกว่าตัวเองมีปัญญาแซงหน้าศิษย์พี่เจิ้งได้จริงๆ ละสิท่า
ช่างโอหังอวดเก่งสินดี!"

หลิวมู่มองตามเสียงไป สมแล้วที่เป็นคู่ปรับบนทางแคบ ผู้พูดก็คือ
ศิษย์ตระกูลเทวโอสถ นามว่าเหมาไหย่วเหวย หลายปีมานี้ตระกูลเทวโอสถ
ผงาดขึ้นอย่างรวดเร็ว ในวังศาสตร์ก็มีศิษย์ไม่น้อยที่มาจากตระกูลนี้
ข้างกายเหมาไหย่วเหวยยังมีบุรุษสามคนกับสตรีหนึ่งคน ทั้งหมดล้วนเป็น
คนตระกูลเทวโอสถ

* กินมากจนเคี้ยวไม่ละเอียด เป็นสำนวน หมายถึงโลกทำสิ่งที่เกินกำลังความรับผิดชอบของตนเอง จนสุดท้าย
ทำได้ไม่ดี

หลิว่มูขยับปากเตรียมจะเสียดสีกลับ ทว่าถูกหลิว่เวินดึงตัวไว้ก่อน
แม้แต่เงินหลังก็ส่ายหน้าปรามเขาเช่นกัน

ถกเถียงกับผู้อื่นในเวลาไปก็ไม่เกิดผลดีแม้แต่บ่อย มีผู้สงบคำ
ไว้ก่อนชั่วคราว

ในมุมมองของพวกเขา เขียนหวงเปิดตัวเช่นนี้สะท้อนงานขวัญผู้คน
มากจริงๆ นางได้ทำลายผลงานสูงสุดเท่าที่เคยมีมาในวังศาสตร์ด้วยการ
ทำข้อสอบเข้าเรียนรวดเดียวถึงเจ็ดวิชา แม้แต่พวกเขาเองยังไม่ค่อย
กล้าเชื่อว่านางจะทำคะแนนดีอะไรออกมาได้ ขึ้นตอนนี้ยังต่อปากต่อคำ
กับผู้อื่นอีก เกิดสุดท้ายผลสอบของนางไม่เป็นดังใจหวังจริงๆ ก็รังแต่จะ
เรียกเสียงประณามทั้บทหนักกว่าเดิม ไม่ได้ช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้นมา

แต่หากนางสร้างปาฏิหาริย์ได้จริง ถึงตอนนั้นพวกเขาค่อยทำให้
คนที่กั๊งขาในตัวนางเหล่านี้หน้าหงายก็ยังไม่สาย

เพียงแต่...เขียนหวงจะทำสำเร็จจริงๆ นะหรือ

พอเห็นพวกหลิว่มูไม่ตอบโต้ เหมาะโหยวเหวยก็ยิ่งเชื่อมั่นในสิ่งที่
ใจตนคิด จึงหันไปพูดลั้วหัวเราะกับบุรุษร่างสูงใหญ่อีกคนที่อยู่ข้างๆ
กลุ่มตนว่า "ศิษย์ที่เจ้จ๋หยาง เห็นที่คุณหนูสกุลหลิว่จะพุ่งเป้าไปที่ศิษย์ที่เฮ้ออ้อ
ฮ่าๆ พวกท่านบุตรหลานตระกูลนักปกครองต้องระวังกันหน่อยแล้ว"

วาจานี้พูดด้วยน้ำเสียงที่ระคายหู ไม่อำพรางเจตนาเยี่ยงตะแคงรั้ว
แม้แต่บ่อย ขณะเดียวกันยังพูดเป็นนัยว่าหลิว่เขียนหวงกำลังใช้ลูกไม้
มาเรียกร้องความสนใจจากเจ้จ๋เฮ้ออ้อด้วย

นับแต่เรื่องแต่งงานของอวี่นซิงอิงกับเจ้จ๋เฮ้ออ้อเป็นอันล่มไป
ความสัมพันธ์ระหว่างบุตรหลานตระกูลเทวโอสถกับตระกูลนักปกครอง

ก็ตั้งฮวบ น้อยครั้งที่พบหน้าแล้วจะพูดจากันดี ๆ

บุตรหลานตระกูลนักปกครองนามเจิ้งหยางผู้นั้นยังคงเยือกเย็น ไม่ปริปาก ทั้งไม่ได้แยแสเหมาโฮยว่เหวยสักนิดเดียว ผิดกับศิษย์วังศาสตร์ จากตระกูลนักปกครองอีกหลายคนที่อยู่ข้างกายเขา แต่ละคนล้วนมี สีหน้าไม่พอใจ เห็นชัดว่าทั้งคู่แคลนเหมาโฮยว่เหวย ทั้งรู้สึกไม่ค่อยดี กับการทำทนายอย่างโจ่งแจ้งของหลิวเซี่ยนหวง

หลิวเวินร้องทุกข์อยู่ในใจ เงินหลิงเองก็สำนึกเสียใจไม่หาย พวกเขา ไม่น่ายุยงให้เซี่ยนหวงไปชิงดีชิงเด่นในการสอบเข้าเรียนเลย หากการสอบ เติงบุ๋นไม่ผ่าน ต่อให้การสอบเติงบู๊โตเด่นสักเพียงใดก็ไม่อาจชดเชย ข้อบกพร่องนี้ได้

อันที่จริงแค่เกียรติภูมิในสนามสอบเติงบู๊ของหลิวเซี่ยนหวง ก็เพียงพอจะทำให้ผู้คนในวังศาสตร์ชำเลื่องมอญด้วยความยำเกรง ไม่กล้า ดูแคลนพวกเขาคนตระกูลแพทย์อีกแล้ว

เหมาโฮยว่เหวยคล้ายกลัวว่าเรื่องนี้จะครีกริครมไม่มากพอ จึงจิงใจ ถกความเห็นเกี่ยวกับ 'ข่าวพิสดาร' ในการสอบเติงบุ๋นครั้งนี้เสียงดังลั่น ขณะที่พวกหลิวเวินได้แต่ออกแรงยับยั้งหลิวมู่ไว๋ ไม่ได้ปริปากตอบได้ สักคำเดียว

"แล้วคุณหนูเซี่ยนหวงอัจฉริยะผู้เปี่ยมความสามารถของพวกเจ้าเล่า เหตุใดไม่เห็นนางมาเลย เพราะนางกลัวว่าคะแนนสอบเติงบุ๋นอย่าแยเกินกว่า จะพบหน้าผู้คนไซ้หรือไม๋ ฮ่า ๆ ๆ" ยามนี้เหมาโฮยว่เหวยยิ่งพูดยิ่งคะนองปาก ถึงขั้นพูดหาเรื่องพวกหลิวเวินตรง ๆ เสียเลย

"ข้าเชื่อว่าคะแนนสอบเติงบุ๋นของศิษย์น้องเซี่ยนหวงต้องไม่ด้อย

เด็ดขาด ศิษย์ที่ผู้นี้โปรดระวังคำพูดด้วย" เคอหาที่นิ่งเงียบมาตลอด พลันเอ่ยปากด้วยเสียงที่กังวานแจ่มชัด เหล่าศิษย์ที่ห้อมล้อมอยู่หน้า โถงทำการล้วนได้ยินอย่างชัดแจ้ง

เหมาไหย่วเหวยปรายตามองเคอหาอย่างเย็นชาก่อนแค้นเสียงอี "แต่ศิษย์ใหม่อย่างเจ้าจะรู้อะไร เห็นสตรีหน้าตาชวนมองก็กระวีกระวาด เอาใจละสิท่า"

เคอหาโกรธจนหน้าเปลี่ยนสี ตอบกลับเสียงเยียบเย็นว่า "ตระกูล เทวโอสถมีศิษย์ที่ปากเปราะเยี่ยงเจ้าช่างเป็นความอัปยศของวงศ์ตระกูล โดยแท้! ข้ากับศิษย์น้องเขียนหวงเข้าสอบพร้อมกัน นางสอบเป็นเช่นไร ข้าย่อมรู้ชัดกว่าเจ้าแน่!"

พวกหลิวมู่ล้วนนึกไม่ถึงว่าคนนอกผู้หนึ่งยังรู้จักพูดจาผดุงความถูกต้อง แทนคนสกุลหลิวของพวกเขา หลิวเวินกับเฉินหลิงจึงคลายมือที่ลอบยุด หลิวมู่ออกโดยพร้อมเพรียง

เหมาไหย่วเหวยถูกศิษย์ใหม่ผู้หนึ่งตำหนิต่อนำฝูงชนก็รู้สึกเสียหน้า เป็นอย่างยิ่ง จึงเอ่ยอย่างเคียดแค้นว่า "เจ้าเป็นศิษย์ตระกูลใดถึงกล้าพูดจา สามหาวเพียงนี้ ข้าว่าคนที่หาเรื่องให้วงศ์ตระกูลก็คือเจ้าถึงจะถูก!"

วาจาของเขาแผ่ซึ่งคำเตือน ด้วยถือตัวว่าตนเองตระกูลเทวโอสถ มีอิทธิพลยิ่งใหญ่ จึงต้องการให้เด็กใหม่นี้หัดดูทิศทางลมเสียบ้าง

"เหมาไหย่วเหวย พวกข้าตระกูลนักหลอมโลหะแม้ไม่นับเป็น กลุ่มอิทธิพลแถวหน้าอะไร แต่ก็ไม่ถึงขั้นกลัวจะมีเรื่อง หากเจ้ารู้ลึกว่า ญาติผู้หนึ่งของข้าพูดไม่ถูกต้อง ก็มาถกเหตุผลกับข้าได้อย่างเต็มที่"

สิ้นเสียงพูด บุรุษร่างกำยำสูงใหญ่ดูเจตีย์เหล็กผู้หนึ่งก็เดินก้าวยาว

ตรงมา เส้นผมของเขายาวจรดเอว เห็นชัดว่าเป็นผู้แข็งแกร่งชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ ศิษย์ในวังศาสตร์ที่มีพลังวัตรถึงขั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณนั้นไม่ต่างจากชนหงส์เขากิเลนที่แสนหายาก ทุกคนเพียงมองปราดเดียวก็จำได้ว่าเขาคือจินเยียนบุตรหลานตระกูลนักหลอมโลหะ

ขุมกำลังของตระกูลนักหลอมโลหะแม้ไม่อาจเทียบตระกูลเวทโอสถ ทว่าก็จัดอยู่อันดับต้นๆ ในบรรดาตระกูลโบราณทั้งหลาย

พวกเขาเชี่ยวชาญการหลอมขึ้นรูปโลหะ ศาสตร์ขั้นเลิศส่วนใหญ่ล้วนตีขึ้นจากมือของพวกเขาทั้งสิ้น ต่อให้เป็นตระกูลใหญ่แถวหน้าก็ยังไม่กล้าบุ่มบ่ามไปต่อแยะพวกเขา

เคอเหาแม้ไม่ใช่บุตรหลานสายหลักของตระกูลนักหลอมโลหะ ทว่าฟังจากน้ำเสียงของจินเยียนแล้วย่อมรู้ว่าทั้งสองมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันมากที่สุดทีเดียว เหมาโฮย่วเหวยมีปัญญาเล่านานเคอเหา แต่ไม่กล้าไปหาเรื่องจินเยียน จึงได้แต่แค้นหัวเราะสองที่ก่อนตอบ

"ที่แท้ก็เป็นเครื่องญาติในตระกูลของศิษย์พี่จิน มินาน้ำเสียงจึงได้แข็งแกร่งเช่นนี้ ถือว่าข้าศิษย์น้องมีตาหามีแวไม่ก็แล้วกัน"

พอเอววงศ์ตระกูลไปกดข่มผู้อื่นไม่สำเร็จ เหมาโฮย่วเหวยก็รีบเปลี่ยนน้ำเสียง ทำราวกับคนตระกูลนักหลอมโลหะเป็นฝ่ายรังแกเขาเสียอย่างนั้น

จินเยียนขมวดหัวคิ้ว ไม่เห็นเหมาโฮย่วเหวยอยู่ในสายตาก็เพียงหมุนตัวไปตบป่าเคอเหา "เหตุใดเจ้าจึงออกมาคนเดียวไม่รอข้าก่อนเล่า"

เคอเหานวดคิ้วหัวไหล่ที่หวัดจะถูกญาติผู้พี่ตบทรุดกลางตอปปนยิ้มเจื่อน "ข้าก็แค่มาดูผลคะแนนเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรสักหน่อย"

จินเยียนเห็นว่าความสนใจของคนทั้งหมดเบนไปทางอื่นแล้ว ค่อยหยอกล้อเคอเหาเสียงเบา "หลิวเขียนหวงคนนั้นงมงายเพียงนี้เสียหรือนี้แค่พบหน้าครั้งเดียวเจ้าก็ทนไม่ไหวต้องออกหน้าแทนผู้อื่นเสียแล้ว"

เคอเหากลิ้งตาใส่จินเยียน ก่อนพูดแย้งอย่างขุ่นเคืองว่า "พี่ชายนี้ท่านเห็นเข้าเป็นคนอย่างไรกัน! หลิวเขียนหวงเก่งกาจมากจริง ๆ ไม่เหมือนที่เจ้าคนเมื่อครูนั่นพูดเด็ดขาด อีกเดี๋ยวประกาศคะแนนแล้วท่านก็จะเข้าใจกระจ่างเอง เดิมทีนี้กว่าสอบเข้าเรียนหนังสือเข้าต้องโด่งดังอย่างมากแน่ ผลปรากฏว่าดันมาเจอนางเข้า... เห็นที่เข้าคงไม่เหลืออะไรให้ตั้งความหวังแล้ว"

แม้เคอเหามีความรู้สึกที่ติดต่อหลิวเขียนหวงมาก และก็ยอมแพ้นางทั้งปากทั้งใจแล้ว กระนั้นเขาก็ยังมีอุปนิสัยของเด็กหนุ่มอยู่ เพียงนี้ก็ว่าโอกาสงามที่ตนจะได้ฉายแสงเจิดจรัสกลับต้องมาปะทะกับอัจฉริยะที่เก่งชนิดฝ่าฝืนกฎธรรมชาติเช่นนี้เสียได้ จนวิเศษของตนถูกข่มจนไม่เหลือเหลือในใจก็เกิดความรู้สึกที่บอกรสชาติไม่ถูกอยู่บ้าง

"เก่งกาจเพียงนี้เสีย ว การสอบเชิงบู๊ก็แล้วไปเถอะ กระทั่งการสอบเชิงบุ๋นนางก็ข่มเหนือเจ้าได้อีกหรือ" จินเยียนพูดอย่างตื่นตกใจ ญาติผู้หนึ่งของเขาผู้นี้เป็นที่ยอมรับในตระกูลว่าเป็นอัจฉริยะอันดับสองรองจากตัวเขา ฟังจากน้ำเสียงแล้วอีกฝ่ายถึงกับปราศัยย่อยยับได้น้ำมือของหลิวเขียนหวง

"คะแนนสอบเชิงบุ๋นของนางต้องไม่ด้อยแน่ ท่านไม่เห็นท่าทางของนางตอนตอบข้อสอบ อีกอย่างเมื่อวานท่านครุผู้คุมสอบทั้งสี่ก็ดูข้อสอบของนางแล้ว ไม่มีใครเอ่ยแย้งเลยสักคน" เคอเหากล่าว

จินเยียนพูดด้วยสีหน้าที่จริงจังมากขึ้นว่า "เช่นนั้นก็รอดูผลกันเถอะ"

ดวงตะวันลอยสูงขึ้นทีละน้อย ในที่สุดท่านครุฑก็เดินออกมาจาก โถงทำการ ม้วนกระดาษยาวที่อยู่ในมือของเขาก็คือสิ่งที่ศิษย์นอกโถง เหล่านี้ใส่ใจเป็นที่สุด

ท่านครุฑมูเหลือบมองเหล่าศิษย์ที่ชะเง้อชะเง้อจนคอยเดียว ก่อนจะ หันไปส่งยิ้มให้พวกหลิวมู่อย่างหาได้ยาก แล้วค่อยนำส่วนปลายของ ม้วนกระดาษนั้นแขวนกับตะขอบนผนังสีขาวหิมะที่ใช้ประกาศข่าว ด้านนอกโถงทำการ

ทันทีที่ม้วนกระดาษคลี่กลงมาดังพืด สายตาของทุกคนก็สาดไปยัง รายชื่ออันดับหนึ่งพร้อมกันเป็นตาเดียว...

'หลิวเซียนหวง อายุสิบหกปี พรสวรรค์ขั้นกายทิพย์ไม่วัดชนะ พลังวัตร
ขั้นซำระไขกระดูก หกร้อยแรงซำงสาร ระดับสติปัญญาขั้นเจ็ด

ทำคะแนนเต็มทั้งสี่ขั้นเจ็ดวิชา ได้แก่ วิชาคำนวณ อักษร ปราชญ์
จารีต โยธา เกษตร และประวัติศาสตร์'

ถัดจากความเงียบกริบไปทั่วบริเวณก็คือเสียงอุทานนับครั้งไม่ถ้วน อย่างยากจะทำใจเชื่อได้

พวกหลิวมู่สามคนตะลึงเซ่ออยู่กับที่ เกือบสงสัยไปว่าตนเองกำลัง ฝันอยู่ใช่ไหม

เคอเหาแม้คาดการณ์ไว้ก่อนแล้ว แต่ก็นึกไม่ถึงว่าผลงานของ หลิวเซียนหวงจะ 'ดูเด็ด' ถึงเพียงนี้!

จินเยียนที่อยู่ด้านข้างถึงกับหลับตาแน่นและลืมตาดูใหม่อีกครา...

นี่เขาไม่ได้มองผิดไปกระมัง

หลิวเขียนหวงผู้นี้...นางยังใช้มนุษย์อยู่หรือไม่!

ศิษย์เกือบทั้งหมดล้วนอดไม่ได้ที่จะโอดครวญร่ำร้องเช่นนี้อยู่ในใจ

ลำพังผลงานที่เจิดจรัสเสียดจนทำให้ผู้อื่นตกใจแทบตายนี้ สมญานาม
อัจฉริยะอันดับหนึ่งบนดินแดนพันเมฆาก็สามารถเปลี่ยนเจ้าของได้แล้ว
แม้เจิ้งเฮ้อจะขอดเยียมเช่นเดียวกัน ทว่าในด้านคะแนนสอบเชิงบุนัน
ทั้งสองมีระยะห่างที่เด่นชัดมากเหลือเกิน

คะแนนเต็มเจ็ดสิวารวด...ในประวัติศาสตร์ของวังศาสตรียังไม่มีผู้ใด
เคยทำได้มาก่อน และคาดว่าในอนาคตก็จะมีอีกแล้ว

เหมาโหย่วเหวยกับพวกศิษย์ตระกูลเทวโอสถล้วนมีสีหน้าที่แสนจะ
ดูไม่เจ็ด เมื่อวานพอได้ยินว่าหลิวเขียนหวงได้หน้าเต็มทีในสนามสอบเชิงบู้
พวกเขาก็รู้สึกกริษาอยู่แล้ว มาวันนี้ได้เห็นผลคะแนนอันน่าสะพรึงนี่อีก
ก็ยิ่งอับจนถ้อยคำไปโดยสิ้นเชิง

คุณหนูชิงอิงของตระกูลตน...ดูเหมือนจะด้อยกว่าผู้อื่นมากมาย
ยิ่งนัก...

ฝ่ายพวกเจิ้งหยางจากตระกูลนักปกครองก็มีอารมณ์ที่ซับซ้อนเช่นกัน...
คู่แข่งของเฮ้อปรากฏตัวแล้ว คุณหนูตระกูลแพทย์ผู้นี้ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ
แม่นางน้อยวัยสิบหกปีถึงกับแข็งแกร่งเพียงนี้!

ศิษย์ใหม่สองคนอย่างเคอเหากับหลินเฟิงพอตั้งสติได้ก็เบนสายตา
ไปมองผลคะแนนของตนเองบ้าง ซึ่งความจริงแล้วทั้งสองก็ทำได้ไม่เลว
เช่นกัน...เคอเหาทำคะแนนเต็มทั้งสามวิชา ส่วนหลินเฟิงก็ทำคะแนนเต็ม
ได้สองวิชา

ผลคะแนนเช่นนี้หากเป็นยามปกติก็เพียงพอจะทำให้พวกเขา กลายเป็นบุคคลที่ถูกล่าวขวัญในหมู่ศิษย์ใหม่แล้ว ทว่าตอนนี้...ทั้งสอง พร้อมใจกันมองดูข้อด้านบนที่ได้คะแนนเต็มถึงเจ็ดวิชา ก่อนจะสบตา ส่งยิ้มเพื่อนให้แก่กัน

ระยะห่างนี้ช่างเด่นชัดสะดุดตาเหลือเกินจริงๆ

รอลุ้นพวกหลิวมู่ได้สติคืนมา เตรียมจะไประบายแค้นกับ เหมาโฮยวเหวย ค่อยพบว่าอีกฝ่ายได้แผนหนึ่งจนไม่เห็นเงาตั้งแต่แรกแล้ว พวกเขาจึงอดไม่ได้ที่จะกระต๊อบเท้าถอนหายใจ

หลิวเวินกดขมอารมณ์ก็คึกคักอีกเหิมสุดขีดไว้ ก่อนจะเอ่ยป่นปี้ว่า "ช่างเถอะ เซียนหวงไม่เคยเก็บพวกจำอวดที่รู้จักแต่กระโดดหยิ่งแหียง พวกนั้นมาใส่ใจอยู่แล้ว พวกเราปล่อยเขาไปก็แล้วกัน"

หลิวมู่เกาศีระสะท้อน "ก็ถูกของเจ้า เอ้า เงินหลัง แล้วอยู่ที่เจ้า ขมวดคิ้วด้วยเหตุใด!"

เงินหลังชี้มือไปที่ผลคะแนนของหลิวเซียนหวงบนม้วนกระดาษ พลังพูดด้วยอารมณ์ที่ขุ่นมัว "เจ้าไม่เห็นหรือ เซียนหวงไม่ได้ทำข้อสอบ วิชาแพทย์จริงๆ ด้วย"

ก่อนหน้านั้นหลิวมู่ก็ได้ยินที่หลินเฟิงพูดแล้ว เพียงแต่เมื่อครู่เขาดู เฉพาะคำว่า 'ท่าคะแนนเต็มทั้งสิ้นเจ็ดวิชา' ไม่ได้สนใจเลยว่าเจ็ดวิชานั้น คืออะไรบ้าง

"อาจเพราะเซียนหวงรู้สึกว่าการข้อสอบง่ายเกินไปหรือไม่ ดังนั้นจึง..." หลิวมู่คาดคะเน

หากเป็นก่อนหน้านั้น เขาคงเดาประมาณว่านางทำไม่ทัน ทว่าตอนนี้

นางทำข้อสอบได้ครบทั้งเจ็ดวิชา ขาดก็แต่วิชาแพทย์เท่านั้น ไม่ว่าจะใคร ก็ต้องรู้ว่านี่คือความตั้งใจ

"กลัวเขียนหวงอยู่ที่ใด!" เสียงของโจวซู่เวินพลันดังมา

ชนคิ้วอันดกดำทั้งคู่ของเขาชี้ขึ้นจนแทบจะตั้งตรง น้ำเสียง ก็ไม่เป็นมิตร ท่าทางตั้งใจจะมาเล่นงานคน

พวกหลิวเวินล้วนเป็นศิษย์ของโจวซู่เวิน พอเห็นท่านครุมาถึง จึงยืนหลังตรงแหนหัวทันทีโดยไม่รู้ตัว ปากหลิวเวินก็พยายามใกล้เคียงว่า "เขียนหวงทำเช่นนี้น่าจะมีเหตุผลของนาง..."

"ประเสริฐ ข้าจะไปถามนางเดี๋ยวนี้ว่ามีเหตุผลอะไรกันแน่!" โจวซู่เวิน เตือดดาลยกกระบี่ สั่งการให้พวกเขาพาทางตน แล้วมุ่งหน้าจะไปเอาความ หลิวเขียนหวงที่เรือนพักศิษย์ตระกูลแพทย์ทันที

พวกหลิวมูร์ำร้องในใจว่าแยแล้ว ทว่าไม่กล้าฝ่าฝืนคำสั่ง จึงได้แต่ เดินมุ่งกลับที่พักไปอย่างเชื่องช้า

ซู่เพียนจื่อนอนรวดเดียวถึงยามเที่ยง หลังจากลุกขึ้นมาล้างหน้า บ้วนปากแล้ว นางก็เปลี่ยนไปสวมชุดกระโปรงเนื้อผ้าธรรมดา เดินลงมาดู ที่ชั้นล่าง ปรากฏว่าเงาภูตผีศักดิ์ศรีตนั้นก็ยังไม่

รจนนางได้พบป่าซุและกินอาหารกลางวันที่ยกฝ่ายเตรียมไว้ให้ จนหมด ค่อยพลันนึกได้ว่าแม่ลูกคู่นี้ก็แซ่ซู่ ไม่รู้ว่าเกี่ยวกับอะไรกับสกุลซู่ ของตนเองหรือไม่

นางจึงตะล่อมถามอีกฝ่ายอย่างอ้อมค้อมหลายประโยค สุดท้าย พบว่าตนคิดมากไปเอง คนแซ่ซู่บนดินแดนพันเมฆานี้มีอยู่ไม่น้อย และ

ส่วนใหญ่ก็ไม่ได้มีความข้องเกี่ยวใดๆ กับตระกูลสืบแปดมงกุฏแห่ง
ถ้ำพันจิ้งจอก

เพียงแต่ฟังจากเบาะแสในคำพูดของป่าซุแล้ว ดูเหมือนบิดาของ
ซุณงนั้นมีภูมิลำเนาอยู่พอสมควร ป่าซุพูดคลุมเครือยิ่ง เห็นชัดว่าไม่ค่อย
อยากเอ่ยถึง ซุเพียนจื่อจึงไม่ได้ซักไซ้ต่อ

เพื่อสะดวกแก่การเผยแพร่ลัทธิในวันข้างหน้า สาวน้อยอยากรู้จัก
วิถีชีวิตของชาวบ้านสามัญบนดินแดนนี้ให้มากยิ่งขึ้น จึงจับมือป่าซุ
สอบถามนู่นนี่อย่างมีน้ำอดน้ำทนเป็นเยี่ยม

ตอนนี้ฐานะของซุเพียนจื่อในสายตาชาวบ้านสามัญอย่างป่าซุนั้น
ต่อให้ไม่ใช่เทพเซียนก็ต่างกันไม่มากนักหรอก คุณหนูผู้สูงศักดิ์เพียงนี้
กลับไม่ถือตัวสักนิดเดียว อีกฝ่ายทั้งชวนนางพูดคุย ทั้งห่วงใยความเป็นอยู่
ของนาง ในมุมมองของป่าซุจึงเหมือนกำลังฝันอยู่ไม่มีผิด

นางมิไซคเพียงใดกัน ถึงได้มาพบเจอเทพธิดาผู้อ่อนโยนและดีงาม
เช่นนี้!

พอเห็นซุเพียนจื่อสนอกสนใจวิถีชีวิตของคนธรรมดาจากใจจริง
ป่าซุยอมบอกเล่าสิ่งทีรู้อย่างไม่มีเก็บงำ

ขณะที่ทั้งสองถามตอบกันอย่างออกรสอยู่นั้น จู่ๆ ก็ได้ยินเสียง
ตะโกนลั่นของหลิวมู่ดังมาจากด้านนอก

"เซียนหวง! เจ้าอยู่หรือไม่ เซียนหวง! ท่านครุโจวมาเยี่ยมเจ้านะ"

เสียงนั้นฟังแล้วยังอยู่ห่างไกลลิบ หวังความคิดของนางเพียงพลิกวูบ
ก็เข้าใจกระจ่างทันที เขาคงกลัวว่านางจะถูกโจวซู่เวินจับตัวไปต่างหาก จึง
อยากจะให้นางหลบหน้าโจวซู่เวินไปก่อนเป็นแน่

ไม่เลวเลย! เป็นพี่น้องแสนดีที่มีคุณธรรมน้ำใจดังคาด

ความจริงตั้งแต่ตอนที่ซูเพียนจื่อไม่ทำข้อสอบวิชาแพทย์ นางก็คาดการณได้แล้วว่าจะมีวันนี้ นางลุกขึ้นพุงป่ำชูเข้าห้องไปพักผ่อนก่อนที่ตัวนางจะเปิดประตูโถงรับแขกออกไปกล่าวทักทายด้วยตนเอง

"ท่านครูโจวสบายดีหรือเจ้าคะ"

"สบายดีกับผีนะสิ! ตอบมา เหตุใดเจ้าไม่ทำข้อสอบวิชาแพทย์พอได้เป็นศิษย์สายตรงของจ้าววัง เจ้าก็ไม่เห็นอาชีพเล็กๆ ของวงศ์ตระกูลอยู่ในสายตาแล้วใช่หรือไม่!" โจวซูเวินผู้มีอารมณ์ร้อนซักถามเข้าประเด็นทันที

ข้อสอบเข้าเรียนวังศาสตร์ก็หมายถึงวิชาที่ศิษย์คนนั้นๆ เลือกจะศึกษา การที่ซูเพียนจื่อไม่ทำข้อสอบวิชาแพทย์จึงหมายความว่าช่วงหลายปีที่อยู่ในวังศาสตร์นางไม่คิดที่จะศึกษาวินิจฉัย

พวกหลิวมู่เฟิงจะได้ยินครั้งแรกเรื่องซูเพียนจื่อได้เป็นศิษย์สายตรงของจ้าววัง ในใจจึงตั้งต้นตะลึงทั้งใจจาง ทว่าพอตรองดูอีกทีพวกเขาก็รู้สึกว่าการนี้ปกติธรรมดา

เดิมที่จ้าววังมีศิษย์สายตรงทั้งสิ้นสองคน คนหนึ่งคือเจิ้งเฮ้ออี่ ส่วนอีกคนฐานะยังเป็นปริศนา

เขียนหวงของพวกเขามีคุณสมบัติไม่ด้อยไปกว่าเจิ้งเฮ้ออี่แม้แต่น้อย จ้าววังรับนางเป็นศิษย์ก็เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลอยู่แล้ว ศิษย์ที่มีคุณสมบัติระดับนี้หาได้ยากเหลือเกิน หากไม่ใช่มีฐานะของจ้าววังอยู่ ต่อให้ผู้แข็งแกร่งขึ้นทรงฤทธาคนอื่นฯ คิดจะรับนางเป็นศิษย์ก็ยังไม่แน่ว่าจะทำได้

เพียงแต่อัศจรรย์เช่นนี้ไม่จำเรียนวิชาแพทย์ พวกหลิวมู่เฟิงก็รู้สึกเสียใจ

ยิ่งนัก กว่าที่สกุลหลิวจะระออยจนได้บุตรหลานที่โดดเด่นเป็นอัจฉริยะเช่นนี้ มาสักคนง่ายตายเสียเมื่อไรเล่า

ซูเพียนจื่อเผชิญหน้ากับท่าทีคุกคามของโจวซู่เวินด้วยการยิ้มพลาบ ปล่อยตอบอย่างใจเย็นว่า "มิใช่ข้าจะไม่เรียนแพทย์นะเจ้าคะ เพียงแต่การ เข้าเรียนในวังศาสตร์เป็นโอกาสที่หาได้ยาก ระยะเวลาที่ข้าจะได้ศึกษาอยู่ที่นี้ มีจำกัด ข้าจึงอยากเรียนวิชาอื่นที่สนใจให้จบไปก่อน ยอดฝีมือวิชาแพทย์ บนภูเขาชิงหลินมีอยู่มากมาย ข้าอยากเรียนเมื่อใดล้วนได้ทั้งสิ้น แม้แต่ ที่วังศาสตร์นี้ หากวันหน้าข้าจบการศึกษาแล้วมาขอเรียนวิชาแพทย์กับ ท่านครูโจว ท่านจะปฏิเสธไม่สอนข้าหรือไรเจ้าคะ"

สิ่งที่โจวซู่เวินโกรธเกรี้ยวเป็นที่สุดก็คือนางจะละทิ้งวิชาแพทย์ ทว่า ตอนนี้ฟังจากน้ำเสียงของนางแล้ว แค่ว่าจะเริ่มเรียนช้าหน่อยเท่านั้น โทสะ ของเขาจึงคลายลงไปหลายส่วน แต่ก็ยังคงพูดอย่างหงุดหงิดยิ่ง "เจ้าเป็น ทายาทตระกูลแพทย์ หากปล่อยให้ผู้อื่นรู้ว่าแม้แต่โรคเล็กๆ น้อยๆ เจ้าก็ยัง รักษาไม่หาย ถึงเจ้าไม่อายุ แต่ข้าอายุแทนเจ้า! วิชาจิปาเถะพวกนั้น เจ้าจะเรียนเยอะเยาะไปทำอะไร เรียนแพทย์ช่วยคนสิ ถึงเป็นอาชีพดั้งเดิม ของพวกเราตระกูลแพทย์"

"วิชาแพทย์สามารถเยียวยาร่างกายและช่วยชีวิตคนได้ก็จริงอยู่ ทว่า ในช่วงชีวิตของคนเรานั้นใช้ว่ามีสุขภาพที่แข็งแรงอย่างเดียวก็น่าจะเพียงพอ สิ่งที่ข้าต้องการยิ่งกว่าคือการเยียวยาจิตใจของพวกเขาด้วยเจ้าคะ ข้า อยากจะทำให้พวกเขาได้มีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้อย่างสุขสงบ แม้ว่าโรคภัย ไข้เจ็บและความลำบากยากไร้จะไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ก็ตามที หากข้าจำเรียน ยิ่งมาก สิ่งที่จะช่วยเหลือพวกเขาได้ก็จะยิ่งมากตามไปด้วยเจ้าคะ"

ซูเพื่อนจื่อคือที่ยิ้มอันบริสุทธิ์ที่จริงใจ สีหน้าเช่นนี้ตอนอยู่บนภูเขาซึ่งหลินนางเคยส่องคันฉ่องผึกฝนมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ทุกครั้งที่งัดออกมาใช้ ล้วนพิชิตใจสาวกมากมายได้ในพริบตา

นางยังกลัวว่าโจวซูเวินจะไม่ยอมรับ จึงเอ่ยเสริมอีกประโยค "ส่วนการรักษาโรคช่วยชีวิตผู้คนนั้น หากเผชิญกับเหตุคับขันจริง ข้าก็มีวิธีของข้าเจ้าค่ะ"

นางมีน้ำพุพิชิตตัว ไม่ว่าจะรักษาโรคอะไรก็งายตาย ไม่ต่างกับการส่งอาหารเข้าปาก!

นี่เป็นครั้งแรกที่โจวซูเวินได้ฟังแนวคิดเรื่องการเยียวยาจิตใจ ยิ่งคิดตาม เขาก็ยิ่งรู้สึกว่ามีเหตุผล

เมื่อก่อนเขาไม่เคยนึกถึงสิ่งเหล่านี้เลย คิดว่าขจัดโรคบรรเทาความเจ็บปวดให้คนไข้ก็เพียงพอแล้ว มาวันนี้พอได้ยินซูเพื่อนจื่อพูดเช่นนั้น เขาก็พลันใจลอยอยู่บ้าง

ในอดีตเขาเคยช่วยชีวิตผู้ที่เจ็บป่วยสาหัสมาไม่น้อย ทว่าทำดีที่สุดกลับมีบางคนเลือกที่จะคิดสั้นเพื่อคลายทุกข์ เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาคิดมาตลอดว่าคนไข้ไม่เห็นคุณค่าชีวิตตนเองเอาเสียเลย ทว่าตอนนี้เขากลับอดหวนทบทวนไม่ได้ ที่แท้เป็นเพราะตัวเขายังคิดยังทำไม่มากพอใช่หรือไม่ หากเขาเอาใจใส่ความคิดในใจคนไข้เหล่านั้นสักหน่อย เข้าใจทุกข์ร้อนของพวกเขามากกว่านี้ พวกเขา ก็อาจจะไม่ต้องตายใช่หรือไม่

แม้แต่ผู้คร่ำหวอดในเรื่องนี้อย่างโจวซูเวินยังถูกซูเพื่อนจื่อหลอกสำเร็จในคราวเดียว นับประสาอะไรกับคนหนุ่มผู้เปี่ยมด้วยน้ำใสใจจริงอย่าง หลิวมู่ หลิวเวิน และเฉินหลิงเล่า หนุ่มน้อยทั้งสามต่างบังเกิดความเคารพ

นับถือต่อซูเพียนจื่อแทบจะในพริบตา

พอได้ยินวาทะที่เปี่ยมด้วยคุณธรรมและความใฝ่ฝันอันดีงามของ ซูเพียนจื่อแล้ว ป้าซูซึ่งนั่งอยู่ในห้องพักก็ยิ่งเชื่อมั่นว่านางคือเทพธิดา ที่สวรรค์ส่งมากอบกู้ปวงชนอย่างแน่นอน

เมื่อส่งใจซูเวินที่ถูกตมตุนจนใจลอยกลับไปแล้ว ซูเพียนจื่อก็รู้สึกว่ ถึงเวลาที่จะแนะนำให้สหายร่วมชายคาเหล่านี้ได้รู้จักกับสมาชิกสัตว์อสูร ของนางแล้ว

ตอนนี้นางไม่ได้เป็นแคศิษย์วังศาสตร์ หากยังเป็นศิษย์สายตรง ของจ้าววังด้วย ต่อให้ผู้อื่นรู้ว่าในตัวนางมี 'ของวิเศษเก็บทรัพย์' ซึ่งมี พื้นที่มหาพาราใช้เก็บสิ่งมีชีวิตได้ ก็ไม่มีใครกล้าบุ่มบ่ามาแตะนางแน่ หาไม่นอกจากต้องเป็นศัตรูกับตระกูลแพทย์แล้ว ยังเสี่ยงที่จะล่วงเกิน จ้าววังศาสตร์ด้วย คาดว่าไม่มีใครโจมตีเช่นนั้นหรอก

"ข้าเลี้ยงสัตว์อสูรไว้ข้างกายอยู่หลายตัว ตั้งใจว่าอีกเดี๋ยวจะไปแจ้ง กับท่านครุฑ พวกเจ้าอยากรู้จักพวกมันก่อนหรือไม่เล่า" ซูเพียนจื่อถามปน ยิ้มละไม

"สัตว์อสูร?" หลิวมู่ย้อนถามอย่างเลลอลหลายอยู่บ้าง เนื่องจาก ยังไม่ได้สติจากคำประกาศอันซาบซึ้งตรึงใจของซูเพียนจื่อเมื่อครู่นี้

"ใช่แล้ว ข้าเคยสอบถามท่านปู่ถิวโดยเฉพาะ ท่านบอกว่าบน เกาะเดือนเพ็ญสามารถปล่อยสัตว์อสูรที่มีเจ้าของให้ออกหากินอิสระได้ ภายใตเงื่อนไขว่าห้ามทำร้ายคนโดยไร้สาเหตุ และห้ามทำให้เสียระเบียบ สัตว์อสูรหลายตัวนี้ของข้าล้วนเป็นเด็กดียิ่ง" ซูเพียนจื่อพูดพลางปล่อย เจ้าหิมะออกมาจากดอกชวีหมี

เจ้าหิมะกระโดดขึ้นไปบนป่าของนาง ก่อนจะค้ำน้ำหนักทนายหลิวมู่ หลิวเวิน และเงินหลังอย่างมีมารยาทพลาถกล่าววว่า "คารวะทั้งสามท่าน เจ้าคะ ข้ามีชื่อวว่าเจ้าหิมะ"

พวกหลิวเวินเห็นท่าทางเฉลียวฉลาดชวนเอ็นดูของเจ้าหิมะแล้ว ก็อดไม่ได้ที่จะอมยิ้มพยักหน้า หลิวเวินกล่าววว่า "เขียนหวง สัตว์อสูรของเจ้าน่ารักจริงเชียว ตัวอื่นๆ ก็เหมือนกับมันสินะ เจ้าเรียกออกมาให้พวกเราชมดูก็ดี ตอนเจ้าไม่อยู่ พวกเราก็จะได้ช่วยดูแล"

ซูเฟียนจื่อตอบพร้อมยิ้มตาหยี "ตัวอื่นๆ ก็น่ารักมากวๆ เช่นกัน เพียงแต่รูปร่างใหญ่หน่อย พวกเราออกไปพบปะที่ข้างนอกกันเถอะ"

พวกหลิวเวินมองหน้ากันไปมา ก่อนจะติดตามนางออกไปจนถึงนอกลานอย่างแปลกใจอยู่บ้าง

จากนั้นเพียงซูเฟียนจื่อโบกมือวบ เหล่าสัตว์อสูรก็ทยอยเผยโฉม เริ่มจากเจ้าทองใหญ่กับเจ้าทองเล็ก...หมี้ยักษ์ขนทองที่สูงล้ำดุจภูเขาถูกย่อม เจ้าโม...หมาป่ามารหิมะที่ยืนสี่เท้าสัมผัสพื้นก็ยงตัวสูงกวว่าคน เจ้าเหล็ก...ตัวเกราะเหล็กที่บึกบึนดุจโคติก เจ้าเจ็ดจ้าว... ไหมอสูรร้อยขาที่ยาวราวสามสี่จั้ง กับเจ้าโต เจ้าสอง เจ้าสาม... อินทรีปีกมายาสามตัวที่บินฉวัดเฉวียนบนฟ้าด้วยปีกที่สยายกว้างถึงสองจั้ง

หลิวมู่ หลิวเวิน และเงินหลังสามคนต่างปากอ้าตาค้าง แทบสงสัยวว่าตนเองพลันถูกผู้อื่นใช้ข่ายอาคมส่งตัวไปยังดินแดนอันตรายลึกแห่งที่มีสัตว์อสูรออกอาละวาดใช่หรือไม

พวกเขา มีพลังวัตรอย่างมากแต่ขึ้นถอดรูประดับสูงสุด ทว่าสัตว์อสูร

ที่อยู่เบื้องหน้าสายตาเหล่านี้ล้วนเป็นชั้นสามกันทุกตัว เฉพาะพลังอำนาจ
ที่แผ่ซ่านออกมาก็เพียงพอจะทำให้พวกเขาผวาจนแข่งขาอ่อนแล้ว

ซูเพียนจื่อมองออกถึงความผิดปกติของพวกเขา จึงรีบสั่งการผ่าน
กระแสน้ำให้สรรพสัตว์ฝูงใหญ่นี้สำรวจกันหน่อย

จริงๆ เลยเชียว เหตุใดเจ้าพวกนี้ไม่หัดหัวไวเหมือนเจ้าหิมะบ้างเลย
เรื่องพันๆ เช่นนี้ก็ต้องให้นางเตือนอีก

หลิวเวินกลืนน้ำลายอีกหนึ่งก่อนถามขึ้นว่า "พวกนี้...ก็คือสัตว์อสูร
ของเจ้า? พวกมันรับเจ้าเป็นนายทั้งหมดเลยหรือ"

น่าสะพรึงเกินไปแล้ว รวมฝูงวันที่เตร็ดเตร่อยู่แถวนี้เข้าไปอีกตัว
เขียนหวงถึงกับมีสัตว์อสูรชั้นสามตั้งสิบตัวเขียนนะ ต่อให้เป็นผู้แข็งแกร่ง
ชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณเจอนางเข้า ก็คงมีแต่ถูกรุมซ้อมจนต้องหนีหัวซุก
หัวซุนอย่างเดียวกระมัง

สัตว์อสูรเหล่านี้เว้นแต่ฝูงวันที่เข้าหิมะที่ดูค่อนข้างอ่อนโยนแล้ว
ที่เหลือก็ไม่มีสักตัวต่อแยะได้ง่ายๆ หากมิใช่พวกที่มองแวบแรกก็รู้ว่า
มีพลังกำลังเหนือกว่าสัตว์อสูรชั้นเดียวกันลิบลับ ก็เป็นพวกที่ขึ้นชื่อว่าดุร้าย
ยากต่อกรทั้งสิ้น

ที่แท้เขียนหวงจัดการเจ้าพวกนี้อยู่หมัดได้อย่างไรกันนี่

ต่อให้เป็นคนตระกูลนักกำราบสัตว์ ก็ไม่มีทางทำให้สัตว์อสูรมากเท่านี้
ยอมรับเจ้านายคนเดียวกันได้กระมัง

ซูเพียนจื่อส่ายหน้ากล่าวปฏิเสธ "ไม่ใช่หรอก ผู้ฝึกวิชายุทธ์คนหนึ่ง
สามารถทำให้สัตว์อสูรนอกเหนือจากอาชญากรรมยอมรับเป็นเจ้านายได้แค่
หนึ่งตัวเท่านั้น นี่เป็นกฎเหล็กที่ไม่มีวันเปลี่ยนได้ เพียงแต่เจ้าพวกนี้

ถูกเขียนใจประเสริฐกล่อมเกล่าจิตใจแล้ว พวกมันจึงมากุ้มครองข้า และเป็นลูกมือช่วยเหลือชาวบ้านร่วมกับข้าเท่านั้นเอง"

นางไม่ยอมยกโทษคนกันเอง แต่ปัญหาบางอย่างก็จำเป็นต้องปกปิดหาไม่ฐานะของนางจะถูกเปิดโปงเอาได้ง่ายๆ

วิธีจัดอันดับผู้แข็งแกร่งบนดินแดนพันเมฆานั้นจะนำเอาพลังฝีมือของสัตว์อสูรที่ยอมรับเจ้านายแล้วมาคำนวณรวมในนามของเจ้านายด้วยตอนนี้เฉพาะตัวนางเองก็มีพลังวัตรชั้นชำระไขกระดูกช่วงกลางแล้ว หากยังบวกผู้ວິນกับสัตว์อสูรชั้นสามรวมทั้งสิ้นสิบตัวเข้าไปอีก ย่อมเป็นไปได้ที่ชื่อของหลิวเขียนหวงจะไม่ติดอันดับสูงบนทำเนียบ

อีกอย่างนางก็ไม่ได้พูดปิดทั้งหมด เพราะนอกจากผู้ວິນแล้ว สัตว์อสูรเก้าตัวที่เหลือล้วนยอมรับเจ้านายผ่านดอกชวีหนีสายพันธุ์เขียนดอกนั้น ไม่ใช่กับตัวนางโดยตรง

"เขียนใจประเสริฐเก่งกาจเพียงนี้เชียว?!" หลิวมุ่ข่มใจไม่ไหว อุทานขึ้นมาก่อนใคร วิเศษไปเลย หากพาสัตว์อสูรชั้นสามทั้งสิบตัวนี้เรียงหน้ากระดานออกไป ผู้คนมากมายต้องขวัญกระเจิงแน่นอน!

"ใช่แล้ว เขียนใจประเสริฐมีอิทธิฤทธิ์ไร้ขอบเขตจริงๆ" ชูเพียนจื่อ แสดงท่าทีของสาวกผู้ศรัทธา

"หากพาสัตว์อสูรมากเช่นนี้ไปพบท่านครุมู่ถึงโถงทำการ น่ากลัวว่าจะทำให้ศิษย์คนอื่น ๆ ตกตื่นได้ อาเวิน เจ้าช่วยเข้าไปเชิญท่านครุมู่มาที่นี่ได้หรือไม่" นางหันไปกล่าวกับหลิวเวิน

หลิวเวินพยักหน้าตอบรับทันที "ไม่มีปัญหา" ในใจเขาอดไม่ได้ที่จะชื่นชมอุปนิสัยอ่อนน้อมไม่ทำตัวเด่นของนาง

หากเปลี่ยนเป็นศิษย์คนอื่น อย่างเช่นเจ้าหลิวมู่ที่สองตาลูกกวาด อยู่ข้างๆ นี้ ขึ้นมีลูกสมุนเป็นสัตว์อสูรที่ร้ายกาจฝูงนี้ รับรองต้องอดรันทนไม่ไหวพาออกไปอวดศักดิ์ดาแน่

หลังจากที่หลิวเวินจากไปแล้ว ชูเพียนจื่อสอบถามเงินหลังจากหลิวมู่ ได้ความว่านานน้ำใกล้เกาะเดือนเพ็ญนี้ไม่มีสัตว์อสูรที่ร้ายกาจ นางจึงวางใจปล่อยให้พวกเจ้าทองใหญ่ทดลองลงน้ำไปจับปลาตุ

สัตว์อสูรชั้นสามไม่อาจนำไปเปรียบกับสัตว์ป้ากรรมดาจิงเสียด้วย แม้แต่สัตว์อสูรที่เกิดมาไม่ถูกกับน้ำเลยอย่างตัวกระทะเลก็ มันก็ยังเคลื่อนไหวในน้ำได้โดยอาศัยฝีมือในการปิดกั้นลมหายใจ ถึงท่าทางจะเงอะงะเชื่องช้า ทว่าผ่านไปสักพักก็นับได้ว่ามีผลสำเร็จพอสมควรแล้ว

ชูเพียนจื่อมอบแหที่ซื้อก่อนมาวังศาสตร์แก่พวกมันหนึ่งปาก แล้วสั่งให้พวกมันฝึกจับปลาร่วมกัน ส่วนนางเองหันไปสอบถามเงินหลังเรื่องท่านครูที่มาจากตระกูลนักกำราบสัตว์ รวมถึงเคล็ดวิชาที่เล่าขานกันว่าทำให้สัตว์อสูรดูดซับปราณวิเศษมาแก้ปัญหาปากท้องได้

นี่คือหนึ่งในเหตุผลสำคัญที่นางอุตส่าห์ดิ้นดันมาจนถึงวังศาสตร์หวังว่าจะไม่ต้องคว้าน้ำเหลว

ศิษย์ดีเด่นที่สอบเข้าเรียนด้วยคะแนนเต็มสามวิชาการดอย่างเงินหลิงนี้ ย่อมเป็นที่ชื่นชอบของเหล่าท่านครูในวังศาสตร์อย่างมาก ดังนั้นเขาจึงรู้ข้อมูลเชิงลึกและนิสัยใจคอของท่านครูมากเป็นพิเศษ

เขาขบคิดเล็กน้อยก่อนตอบว่า "ท่านครูที่มาจากตระกูลนักกำราบสัตว์ มีอยู่ท่านเดียว แซ่ฝู นามว่าเทียนหลง สอน 'วิชาสัตว์วิทยา' เป็นหลัก บางครั้งก็ไปสอนในชั้นเรียน 'วิชาเกษตร' กับ 'วิชาการทหาร' ด้วย อุปนิสัยของ

เขาแปลกมากจริงๆ ไม่ชอบสูงส่งกับคน เพียงชอบขลุ่ยอยู่กับสัตว์หรือสุร และสัตว์ป่า แต่ว่าเจ้าไม่ต้องไปหาเขาหรอก หากเขารู้ว่าในมือเจ้าคนเดียว มีสัตว์หรือสุรตั้งสิบตัวละก็ ไม่ช้าเขาต้องมาหาเจ้าเองแน่

ส่วนในมือเขาจะมีเคล็ดวิชาที่ฝึกแล้วทำให้สัตว์หรือสุรเพียงดูดซับ ปรานวิเศษโดยไม่ต้องกินอาหารอย่างที่เจ้าว่าหรือไม่ นั่น ข้าเองก็ไม่แน่ใจ และไม่เคยไ้ยินใครเคยถึงมาก่อน" เงินหลังตบอย่างรู้สึกลึกเล็กน้อย

ชูเพียนจื่อผิดหวังอยู่บ้างจริงๆ

ทว่าเมื่อตรองดูอีกแง่มุมหนึ่ง เดิมทีบนดินแดนพันเมฆาก็มีสถานที่ซึ่ง อุดมด้วยปรานวิเศษไม่ค่อยมากอยู่แล้ว ทั้งส่วนใหญ่ก็ถูกมนุษย์ผู้ฝึกวิชา ยึดครองไปทั้งสิ้น ต่อให้ชูเพียนหลงท่านครุตระกุลนักกำราบสัตว์ผู้นั้น มีเคล็ดวิชาเช่นนี้อยู่ในมือ คาดว่าบนเกาะเดือนเพ็ญก็ไม่มีที่ให้สำแดง เคล็ดวิชาอยู่ดี ผู้อื่นไม่เคยไ้ยินก็ไม่แปลกหรอก

นางต้องสอนสัตว์หรือสุรเหล่านี้พูดปกก่อนถึงจะได้ ท่านครุผู้จะมาเยือน ถึงที่ ย่อมเป็นเพราะอยากรู้วิธีการกำราบสัตว์ของนาง หากสัตว์หรือสุรตัวใดถูกเขา พบความผิดปกติ เช่นนั้นนางคิดจะชี้แจงให้กระจ่างก็ยุ่งยากแล้ว

หลิวมู่ยกมือวาดเท้า สอนเหล่าสัตว์หรือสุรให้แห่อยู่ที่ริมทะเลสาบ อย่างคึกคักว่าเรียง อาการลงโลดนั้นเงินหลังเห็นแล้วต้องขบขันอยู่พักใหญ่ จากนั้นพอเขาเห็นว่าชูเพียนจื่อไม่มีคำถามอะไรอีก จึงลุกขึ้นกลับห้องไป อ่านตำราต่อ

วันนี้เป็นวันหยุดของวังศาสตร์ ทุกสามวันที่นี้จะหยุดเรียนหนึ่งวัน สำหรับพวกไม่ชอบอยู่นิ่งอย่างหลิวมู่ นี่ย่อมเป็นวันที่จะได้พักผ่อน หย่อนใจ ผิดกับเงินหลังที่ยังคงเป็นวันอ่านตำราเช่นเดิม เพียงแต่เปลี่ยน

สถานที่อ่านเท่านั้นเอง

ไม่ช้าท่านครูมู่ก็ถูกหิ้วเวินเซียวตัวมาถึง พอเขาเห็นสัตว์อสูรที่เรียงเป็นตับอยู่ในทะเลสาบก็ครองสติไม่อยู่ไปครู่ใหญ่เช่นกัน หลังจากตะลึงค้างอยู่เป็นนาน เขาถึงได้หุบป้ายไม้เล็กๆ สิบอันออกมาให้ซูเพียนจื่อแล้วพูดขึ้นแจ่ว่า "เจ้าหยุดเลือดหนึ่งหยดลงไปบนป้ายไม้ทุกอันแล้วให้พวกมันพกดติดตัว เท่านั้นพวกมันก็สามารถเคลื่อนไหวบนเกาะได้อย่างอิสระ เพียงแต่ต้องระวังด้วย หากพวกมันทำเรื่องอะไรที่ไม่เหมาะสมเจ้าจะต้องแบกความรับผิดชอบทั้งหมด...เจ้าแน่ใจนะว่าพวกมันเชื่อฟังคำสั่งเจ้า และจะไม่ก่อเรื่องหรือทำร้ายคน"

เจ้าพวกนี้ส่วนใหญ่ดูท่าทางดูร้าย ทั้งระดับขั้นก็ไม่ต่ำ หากพวกมันจู่โจมศิษย์ในวังศาสตร์ก็อาจเกิดการเจ็บตายจำนวนมาก เรื่องนี้เขากลับไปแล้วยังต้องให้จ้าววังยืนยั้นอีกครั้งด้วยซ้ำ

ซูเพียนจื่อพยักหน้าตอบว่า "พวกมันล้วนเป็นเด็กดีมากเจ้าคะถึงแม้หน้าตาจะไปบ้างก็ตาม..."

พอได้รับสัญญาจากผู้เป็นนาย เจ้าไม่หมาป่ามารหิมะกับเจ้าสองอินทรีปีกมายาก็พุ่งปรีมาหาทันใด พวกมันต่างทำท่าทางให้เชื่องเชียวชวนเอ็นดูมากที่สุด ก่อนจะสรรเสริญเยินยอท่านครูมู่ไปยกใหญ่ กล่อมจนท่านครูมู่หัวใจพองโตดูบุปผาแบ่งบานเลยทีเดียว ในใจก็คิดว่า...สมแล้วที่เป็นคุณหนูตระกูลแพทย์ แม้แต่สัตว์อสูรที่พาออกจากเรือนมาด้วยก็ยังมีมารอบรมที่ดีถึงเพียงนี้!

ยักษ์ใหญ่แต่ละตัววนวายอยู่ที่ริมทะเลสาบตลอดป้ายเต็มๆ ศิษย์ที่พำนักอยู่ละแวกใกล้เคียงจึงรู้กันทั่วว่าหิ้วเซียนหวงบุตรหลาน

ตระกูลแพทย์ผู้เด่นดังในระยาะนี้ นอกจากมีบริวารเป็นอาชาเทพกับ
เดียวหิมะตัวจ้อยแล้ว นางยังมีสัตว์อสูรชั้นสามอีกถึงแปดตัว ข้าแต่ละตัว
ก็ล้วนดูแลจะห้าวหาญ แต่ว่ากันว่าพวกมันอุปนิสัยอ่อนโยน ไม่ทำร้ายคน
เพียงจับปลาในทะเลสาบกินเท่านั้น

'คำทำนาย' ของเงินหลังเป็นจริงอย่างรวดเร็ว ผู้เขียนหลงท่านครู
วิชาสัตว์วิทยาพอได้ยินคำเล่าลืออันแปลกใหม่นี้ เขาก็เป็นฝ่ายมาเยือนถึงที่
ในอีกสองวันต่อมา

ตอนนั้นชูเพียนจ้อยอยู่ในห้อง กำลังอ่านตำราที่หยิบมาจากห้อง
เงินหลัง จู่ๆ นางก็เห็นเจ้าหิมะฟุ้งพรวดเข้ามาทางช่องหน้าต่าง พุดรายงาน
ปนหอบถึว่า "ข้างล่างมีคนประหลาดมาเจ้าคะ!"

"คนประหลาด?" ชูเพียนจ้อยดีดตัวกระโดดข้ามช่องหน้าต่างชั้นสาม
ลงไปถึงชั้นล่างทันทีในคราวเดียว ท่วงท่าที่มีความอันตรายสูงเช่นนี้
เมื่อก่อนตอนอยู่บนโลกใบเดิมนั้นแค่คิดนางก็ยังไม่กล้าเลย ทว่าสำหรับนาง
ในตอนนี้นี้กลับแสนจะง่ายดาย

เจ้าหิมะที่ขยุ้มคอเสื้อนางอยู่ก็ลงสู่พื้นมาพร้อมกับนางด้วย มัน
รีบชี้มือไปยังทะเลสาบดาวเดือนที่อยู่ด้านนอกพลาจเล่าต่อ "เมื่อครู
ข้ากำลังดูพวกเจ้าทองใหญ่จับปลาอยู่ จู่ๆ ก็มีตาเผ่าหยาบข้าคนหนึ่ง
วิ่งปรีมา ใช้สายตากะลิมกะเหลี่ยจับจ้องเจ้าทองใหญ่กับเจ้าทองเล็กไม่พอ
ยังพุดว่า 'สายพันธุ์พิเศษ' กับ 'ช่างหายากเหลือเกิน' อะไรประมาณนี้อีก
เดิมทีพวกเราก็ไม่ได้แฉเขาหรอก แต่แล้ว...เขาถึงกับโถมเข้าไปลูบได้
ลวนลามเจ้าทองเล็ก!"

น้ำเสียงของเจ้าหิมะเป็นเด็ดเป็นค้นยั้งที่เจ้าทองเล็กถูกมารเฒ่า บ้าต๋นหา 'ปลุกปล้ำยายี' ซูเพียนจื่อจิ่งเร่งสาวเท้าวิ่งออกจากลานเรือน แล้วออกแรงกระโจนลงไปไม่กี่หน จนถึงริมทะเลสาบดาวเดือนที่อยู่ ตรงเชิงเนิน

มิน่าเล่าเจ้าหิมะถึงเข้าใจผิด ก็ภาพที่สะท้อนเข้าสู่ม่านตาจากนี้ ชวนให้ผู้พบเห็นคิดออกนอกกรอบนอกทางมากจริงๆ

เจ้าทองเล็กตอนนั้นนอนราบอยู่บนพื้นหญ้า โดยมีตาเฒ่าท่าทางลามก คนหนึ่งกำลังขี่คร่อมอยู่บนร่างของมันพร้อมรอยยิ้มที่เห็นกระหาย แหวดตา ที่เรื่องประกายสีเขียว กับมือที่โลมไล่ไปมา

ทว่าบนร่างของตาเฒ่าผู้มีพฤติกรรมรุ่มร่ามและความชื่นชอบ แปลกประหลาดขั้นรุนแรงนี้ถึงกับมีเครื่องหมายของท่านครุวังศาสตรอยู่ ขณะที่เขาเคล้นคลิ้งไปมาก็ยังจุปากพูดไปด้วย "สายพันธุ์พิเศษ! สายพันธุ์ พิเศษจริงๆ ในบรรดาสัตว์อสูรประเภทนี้มีถึงกับมีสายพันธุ์ที่ข้าผู้เฒ่า ไม่เคยพบเห็นมาก่อน อืม... สัดส่วนแบบนี้ ทรวดทรงแบบนี้ ช่างชวนให้ เลือดลมพลุ่งพล่านโดยแท้!"

ช่างๆ กันนั่นคือเจ้าทองใหญ่ที่นอนลุ่มอยู่ ท่าทางคล้ายถูกผู้อื่นสยบ จนไม่อาจขยับเขยื้อน ส่วนพวกพ้องสัตว์อสูรที่เหลือแม้อยากจะเข้าไปช่วย พวกมัน แต่ก็เหมือนถูกอะไรบางอย่างทำให้หวาดผวา พวกเจ้าเหล็ก เจ้าไม้ และเจ้าเจ็ดจ่าจิ่งได้แต่หมอบกับพื้นแผดคำราม ส่วนเจ้าโต เจ้าสอง และเจ้าสามก็ทำได้แค่บินวนไปมาอยู่เหนือร่างเจ้าทองใหญ่กับเจ้าทองเล็ก สาเหตุที่พวกมันไม่กล้ารุกขึ้นหน้าไปนั้นเป็นเพราะชายชราผู้นี้ มีพลังวัตรแข็งแกร่งกว่าพวกมันทุกตัว ข้ารู้จักคาถาพิสดารชนิดหนึ่ง

เพียงเขาสวดท่องคาถาชนิดนี้ พวกมันก็รู้สึกเวียนหัวตาลาย แขนขาไร้แรงแล้ว

เจ้าทองใหญ่มองเห็นแต่ไกลว่าชูเทียนจี้จรูตมาถึงจนได้ ในดวงตาก็ฉายแววโล่งออกออกมา

พวกมันสู้อุตสาหะต่อสู้กับชายชราผู้นี้ไม่ไหวก็จริงอยู่ ทว่าหากเสียงตายกรูเข้าไปพร้อมกัน คาถาไม่กี่ประโยคของเขาก็ไม่แน่ว่าจะมีผล ต่อให้พวกมันไม่อาจสังหารเขา แต่แค่โจมตีให้บาดเจ็บล่าถอยก็น่าจะไม่มีปัญหา

ทว่าชูเทียนจี้เคยกำชับเด็ดขาด ห้ามทำร้ายคนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนาง หากถูกผู้ใดรังแกก็ให้รีบหนีกลับมาหานางก่อนค่อยว่ากัน ดังนั้นพวกมันจึงไม่กล้าบุกเต็มกำลัง เจ้าทองใหญ่กับเจ้าทองเล็กก็เป็นเพราะกลัวว่าจะทำร้ายคน ถึงได้พลาดพลังหลงกลของตาเฒ่าหายาบโหล่นี้เข้า

"หยุดมือนะ! ท่านครูผู้ ท่านโปรดปล่อยตัวสัตว์อสูรของข้าเดี๋ยวนี้" ชูเทียนจี้ตะโกนก้อง

ดูจากกิริยาว่าจางอันพิลึกพิลั่นของตาเฒ่าผู้นี้ นางก็เดาฐานะของเขาออกแล้ว... เขาก็คือท่านครูผู้เทียนหลงจากตระกูลนักกำราบสัตว์ผู้ั่นนั่นเอง

ตามหลักแล้ว นาม 'ผู้เทียนหลง' ที่มีความหมายว่า 'สยบมังกรฟ้า' นี้ ต่อให้ไม่ใช้กับบุรุษรูปงามมาบดใจ อย่างน้อยๆ ก็ควรคู่กับบุรุษของอาจเฉียบขาดสิ ใครจะนึกว่าเป็นตาเฒ่าท่าทางสัปดนเช่นนี้เสียได้

ในบรรดาสัตว์อสูรเก้าตัวนี้ เจ้าทองใหญ่กับเจ้าทองเล็กติดตามนางมานานที่สุด อีกทั้งเลื่อนขั้นพร้อมนางมาตั้งแต่แรกเริ่ม ตอนที่นางก้าวจากคนธรรมดามาเป็นผู้ฝึกวิชาชั้นถอดรูป พวกมันก็เปลี่ยนจากสัตว์ป่าที่ขาดสติปัญญามาเป็นสัตว์อสูรเช่นกัน

แม้พวกมันจะงุ่มง่าม ซ้ำพูดแสดงความรู้สึกไม่ค่อยเก่ง ทว่าสำหรับนางแล้วคุณค่าของพวกมันไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือน ไม่ว่าจะเป็นผู้ใด ก็คงอย่าได้คิดมาข่มเหงพวกมันง่าย ๆ

'ตาเผ่าลามาก' พอถูกผู้อื่นตวาดเปิดโปงฐานะ เขาก็ยืนขึ้นพูดอย่างเสียอารมณ์อยู่บ้าง "สัตว์หรือสูรเหล่านี้ล้วนเป็นของเจ้าหรือ มีฝีมือไม่เบาเลยนี่! แม้แต่คนตระกูลนั้นก็ทราบสัตว์ของข้าก็ยังไม่วิธีควบคุมสัตว์หรือชั้นเดียวกันได้มากเท่านี้ในคราวเดียวเลย"

ซูเฟียนจื่อเดินขึ้นหน้าไปลูบศีรษะเจ้าทองใหญ่กับเจ้าทองเล็กเบา ๆ ก่อนเอ่ยถามขึ้นว่า "พวกเจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง"

ทว่าพวกมันเพียงเบิกตาก้าง ไม่อาจกระดิกตัว และยังไม่อาจพูดจา "พวกมันเพียงถูกข้าสกัดเส้นลมปราณจึงไม่อาจเคลื่อนไหวเท่านั้น" ผู้เทียบหลงเห็นซูเฟียนจื่อไม่โยติเขาเลย ด้วยรู้ตัวว่าลงมือด้วยความจนไปยั่วโทษแม่ นางน้อยเข้าเสียแล้ว เขาจึงรีบมานวดหน้าอกให้หมียักษ์ทั้งสองเองทันที

เจ้าทองใหญ่กับเจ้าทองเล็กปลันสะท้านไปทั้งร่าง พลิกตัวตะกายลุกขึ้นแล้วผลุบไปอยู่ด้านหลังซูเฟียนจื่ออย่างว่องไว สัตว์หรือที่เหลือก็มีท่าที่ไม่ต่างกัน ล้วนพุ่งตัวไปจัดทัพอยู่ด้านหลังนาง หันประจันหน้ากับซูเฟียนหลงโดยพร้อมเพรียง

เหล่าสัตว์หรือสูรต่างแค้นใจ อยากจะให้ผู้เป็นนายบัญชามาคำเดียว พวกมันจะได้รุมซ้อมตาเผ่าที่ทำตัวบัดสีแก่ไม่อยู่ส่วนแก่นี้สักยก

ซูเฟียนหลงมิเพียงไม่หวาดหวั่น ซ้ำยังหัวเราะหึ ๆ อย่างเห็นกระหายราวกับรู้สึกว่าการพนันข้างน่าสนุกยิ่งนัก "เช่นนี้พวกเรามาแลกเปลี่ยนกันเป็นอย่างไร"

33

"หากท่านครูผู้หมายตาสัตว์อสูรของข้า เช่นนั้นก็ไม่ต้องพูดให้
มากความ พวกมันล้วนเป็นพวกพ้องของข้า ข้าไม่คิดจะเอาพวกมันไป
แลกเปลี่ยนกับสิ่งของใดๆ ทั้งสิ้น"

สีหน้าของผู้เขียนหลงพลันเปลี่ยนเป็นแปลกพิกลยิ่ง "เจ้าบอกว่า...
พวกมันเป็นพวกพ้องของเจ้า?"

"ใช่" ชูเพียนจื่ออาจเย็นชาไร้น้ำใจไปบ้าง ทว่าบางด้านกลับใจอ่อน
เป็นอย่างยิ่ง

สัตว์อสูรที่อยู่ด้านหลังเหล่านี้แม้ติดตามนางในระยะเวลาที่บ้างสั้น
บ้างยาว ทว่านางคุ้นชินแล้วกับความรู้สึกที่มีพวกมันอยู่ข้างกาย ดังนั้น
ไม่ว่าใครจะใช้เหตุผลอะไรมาทำร้ายหรือแย่งชิงพวกมันไป นางก็จะยับยั้ง
จนสุดกำลัง

"พวกมันรับเจ้าเป็นนายแล้วไม่ใช่หรือ หากไม่เชื่อฟังเจ้าเพียงนี้

"ได้อย่างไร" ผู้เขียนหลงรู้แก็ใจดี สีหน้าขณะที่สัตว์อสูรเหล่านี้มองเขาล้วนอัดแน่นด้วยความไม่เป็นมิตร หากไม่ใช่เพราะถูกชูเพียนจื่อสั่งห้ามไว้ พวกมันต้องโถมเข้ามา รุมฉีกเขาเป็นชิ้นๆ แน่

นอกจากเหมอสูรร้อยขา กับ เตียวหิมะเนตรทิพย์แล้ว สัตว์อสูรตัวอื่นในที่นี้ล้วนแต่กินเนื้อ ซ้ำดูร้ายไม่ธรรมดา นางทำให้พวกมันอดทนอดกลั้นได้ถึงขั้นนี้ นอกเสียจากยอมรับเจ้านายแล้ว ผู้เขียนหลงก็นึกไม่ออกว่า ยังมีสิ่งอื่นใดทำให้พวกมันสงบเสงี่ยมเช่นนี้ได้อีก

"ระหว่างข้ากับพวกมันไม่มีพันธสัญญา นายบ่าว" ชูเพียนจื่อเน้นย้ำอีกครั้ง ปัญหาข้อนี้จำเป็นต้องพูดให้กระจ่าง หาไม่ฐานะของนางก็เสี่ยงที่จะถูกเปิดโปง

ผู้เขียนหลงมองพิจารณา สัตว์อสูรที่ละตัวอีกรอบหนึ่งก่อนกล่าวขึ้นว่า "เจ้าเข้าใจผิดแล้ว การแลกเปลี่ยนที่ข้าพูดถึงไม่ใช่เซ่พาทพวกมันหนึ่งตัวหรือหลายตัวไปจากเจ้า ข้าแค่อยากให้เจ้าบอกเคล็ดลับในการสยบพวกมันก็เท่านั้น เจ้ามีเงื่อนไขอะไรก็เรียกมาได้ตามใจเลย"

ชูเพียนจื่อดวงตาสว่างวาว เพิ่งคิดจะจับหลักก็มีคนส่งหมอนมาให้ถึงที่แล้ว ช่างเข้าออกเข้าใจนางเสียนี้กระไร!

"ท่านมีเคล็ดวิชาที่สัตว์อสูรฝึกปรือแล้วสามารถดูดซับปราณวิเศษมาเสริมส่วนที่สึกหรอในร่างกาย โดยไม่ต้องกินอาหารหรือไม่เล่า"

ผู้เขียนหลงชะงักไปเล็กน้อย ในสมองนึกถึงภาพที่ตนเห็นตอนเพิ่งจะมาถึง ดูเหมือนสัตว์อสูรเหล่านี้จะร่วมมือกันจับปลาอยู่?

เขามองชูเพียนจื่อแล้วยกมืออย่างวายร้าย "เลี้ยงเจ้ายักษ์ตั้งหลายตัวเช่นนี้เห็นเหนื่อยน่าดูชมจริงๆ เพียงแต่สถานที่ที่มีปราณวิเศษเพียงพอบน

เกาะเดือนเพ็ญนั้นน้อยยิ่ง อีกอย่างต่อให้เจ้าเป็นศิษย์สายตรงของจำววัง ก็ยากจะได้รับสิทธิพิเศษให้พาพวกมันเข้าไปอยู่ดี"

"เรื่องนี้ท่านครูผู้วางใจได้ ข้ายอมจะคิดหาวิธีแก้ไขเอง" ชูเพียนจื๊อกล่าว

"เคล็ดวิชาชนิดนี้ในมือข้าน่าจะไม่มีหรอก" ผู้เพียนหลงแบมือตอบ "แต่ข้ารู้ว่าที่ไหนมี รับรองว่าข้อมูลแน่ชัด ไม่หลอกลวงแม้แต่เด็กเล็กหรือผู้ชรา"

ข้อมูลเดี๋ยวก็คิดจะมาแลกกับเคล็ดลับกำราบสัตว์ของข้า ตาเหม่านี้ช่างเชี่ยวชาญดินจริงๆ

แต่ก็เอาเถอะ ไหนๆ ข้าก็ไม่ได้คิดจะบอกความจริงกับเขาอยู่แล้ว

ในใจนางลอบขบขัน ผิดกับสีหน้าที่สร้างทำเป็นลำบากใจ หลังจากล้มลงอยู่สักพัก นางถึงค่อยรับปากขึ้นว่า "ก็ได้ ท่านครูผู้เชิญกล่าว"

"ที่ทิวเขาขวงโซ้วก็มีแล้ว ว่ากันว่าชื่อ 'เคล็ดวิชาแปรปรมาณ' เป็นคัมภีร์ลับที่ตกทอดมาจากอสูรเขียนสมัยบรรพกาล ตอนนี้น่าจะอยู่ในมือของอ่องมังกรผู้เฒ่า ราชาแห่งทิวเขาขวงโซ้ว" ท่านครูผู้มองชูเพียนจื๊อด้วยสีหน้าเห็นใจ ก่อนจะพูดเสริมกลั้วหัวเราะหึๆ "ระหว่างเดินทางมาจากภูเขาชิงหลิน เจ้าน่าจะเคยได้เห็นทิวเขาขวงโซ้วไกลๆ แล้วสินะ ที่นั่นนะ ต่อให้เป็นคนตระกูลนักกำราบสัตว์ก็ยังไม่กล้าบุ่บ่ามเข้าไปใกล้เลย เจ้าก็ถอดใจเสียจะดีกว่า"

"เช่นนั้นเอง..." ชูเพียนจื๊อหงุดหงิดหัวใจยิ่งนัก ชื่อเสียงของอ่องมังกรผู้เฒ่าแห่งทิวเขาขวงโซ้วนั้น แม้แต่คนที่เพิ่งมาอยู่บนดินแดนพันเมฆมาไม่นานเช่นนางก็ยังรู้จัก สัตว์อสูรชั้นเจ็ดเขียนนะ สูดยอดผู้แข็งแกร่ง

ที่กล่าวกันว่าชาติอิกเพียงก้าวเดียวก็จะเลื่อนเป็นอนุสรเขียนแล้วนี่ ต่อให้เป็นจำวางอาจารย์ของนางก็ยังไม่อาจเอาชนะอีกฝ่าย นางคิดจะฉกฉวย 'เคล็ดวิชาแปรปราน' จากกรงเล็บมังกร จึงไม่ต่างจากคนโง่งมที่กำลังละเมอเพ้อพก

ต่อให้อ่องมังกรผู้เฒ่าไม่ออกโรง ลำพังสัตว์ป่ากับสัตว์อสูรมืดฟ้า มัวดินบนทิวเขาขวงไซวก็เขย่าขวัญมากพอแล้ว ภาพที่วานรปีกซาดเนตรขวานำพาสัตว์ป่ากับสัตว์อสูรมาล้อมบุกเมืองอยู่เยวี่ยในวันนั้นยังคงแจ่มชัดอยู่ในความทรงจำ เพียงนึกถึงนางก็รู้สึกหึงหวั่นระชาหน้าแล้ว

สัตว์ป่ากับสัตว์อสูรมหาศาลปานนั้น ต่อให้พวกมันยืนนิ่งๆ ให้หมา ก็ยังต้องขมำจนมือไม่อ่อนแรง

ตาเฒ่าเขี้ยวลากดินนี้ไม่ประสงค์ดี ทั้งที่รู้อยู่เต็มอก เขาก็ยังมีหน้าเอาข้อมูลเช่นนี้มาแลกกับเคล็ดลับกำราบสัตว์ของนางอีก ฮีๆ เห็นนางเป็นเด็กโง่หลอกลง่ายจริงๆ ไช้หรือไม่ไม่รู้เสียแล้วว่านางเป็นใคร

นางคือศิษย์ผู้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าล้ำเลิศที่สุดในตระกูลสิบแปดมงกุฎ เจ้าของที่ได้รับการยอมรับจากวัตถุศักดิ์สิทธิ์ไร้นามเขียนจะคิดจะมาหลอกต้มนางก็ไม่ต่างกับอวดบทความต่อหน้าซึ่งจื่อ*

"เอาละ ข้าได้บอกเบาะแสของสิ่งที่เจ้าต้องการไปแล้ว ตอนนั้นก็ถึงตาเจ้าบอกความลับในการควบคุมสัตว์อสูรเหล่านี้แก่ข้าแล้วกระมัง" ผู้เขียนหลงรบเร้าอย่างหน้าด้านหน้าทนนึง

ซูเพียนจื่อจึงตอบปนยิ้มเขินนิดๆ "อันที่จริงก็ไม่มี ความลับอะไรหรอก เป็นเพราะพวกมันมีวาสนากับเขียนใจประเสริฐ จึงสมควรใจมาติดตาม

* อวดบทความต่อหน้าซึ่งจื่อ หมายถึงไม่รู้จักประมาณตน ใช้อวดตนต่อหน้าผู้รู้

อาร์กขาอยู่ข้างกายข้า"

ผู้เขียนหลงถลิ่งตาตะคอก "เขียนใจประเสริฐอะไรกัน อย่าริอ่าน
มาหลอกข้าผู้เฒ่า!"

"อิทธิฤทธิ์อันไร้ขอบเขตและความเมตตาอันสูงส่งของเขียนใจประเสริฐ
ย่อมมิใช่สิ่งที่ท่านจะเข้าใจได้" ผู้กวินเดินทอดน่องมาอย่างเนิบช้า รูปลักษณ์
ภายนอกอันงามสง่าของมัน ประกอบกับโทนเสียงระดับกลางที่มีเสน่ห์
ตัดเทียมกับผู้ประกาศข่าวชั้นเยี่ยมระดับเหรียญทอง รวมไปถึงท่าทาง
และน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความศรัทธาอัน ล้วนทำให้มันดูมีบุคลิกวิเศษ
ดุจสัตว์เทพเป็นอย่างยิ่ง

เจ้าไม่หมาป่ามารทิมะรู้ลึกลับว่าในเวลาเช่นนี้มันควรแสดงออกให้เต็มที่
ดังนั้นจึงรีบขีดศรระหมาป่าของตนขึ้น วางท่าทางเคารพเลื่อมใสไม่สิ้นสุด
ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงอุทานขึ้นชมอย่างเปี่ยมล้นว่า "เขียนใจประเสริฐ
มีอิทธิฤทธิ์ไร้ขอบเขต ช่วยสรรพชีวิตให้พ้นทุกข์ด้วยใจเมตตา คือเขียน
ผู้เป็นที่เทิดทูนสูงสุดในใจพวกเรา ท่านโปรดอย่าได้เอ่ยถึงเขียนใจประเสริฐ
ด้วยน้ำเสียงลบหลู่เยี่ยงนี้ เพราะมันเป็นการดูหมิ่นศรัทธาของพวกเรา ต่อให้
เขียนใจประเสริฐไม่ถือสาหาความ พวกเราในฐานะสาวกผู้ภักดีก็ทนไม่ไหว
ต้องประกาศศึกกับท่านเพื่อพิทักษ์เกียรติอันสูงส่งของเขียนใจประเสริฐ!"

มันพูดพลางตะตัวกระพือเหล็กที่อยู่ข้างกายอย่างแนบเนียนไปหนึ่งเท้า

เจ้าเหล็กได้สติทันใด รีบเตรียมกระโจนบุกด้วยท่วงท่าที่ดูดุร้าย
เป็นที่สุด คล้ายว่าหากอีกฝ่ายพูดจาไม่เข้าหู มันก็จะโถมเข้าไปแลกชีวิต
ได้ตลอดเวลา

เจ้าสองลอบสำนักเสียใจที่โอกาสงามในการแสดงออกเช่นนี้ถูกแย่งไป

เสียแล้ว มันจึงรีบเรียกพี่น้องอีกสองตัวให้ออกแรงตีปีก ร้องเสียงแหลม โดยพร้อมเพรียงเพื่อเพิ่มบารมี

ผู้เขียนหลงถูกท่าทีของสัตว์บกสัตว์ปีกฝูงนี้ทำเอางงวยยิ่งนัก พวกมันดูไม่เหมือนกำลังล้อเล่น ทว่าเขาก็ไม่เคยได้ยินชื่อของเซียนในใจประเสริฐมาก่อนเลยจริงๆ

ด้วยฐานะของหลิวเซียนหวง นางไม่ควรพูดหลอกเขาส่งเดช ถึงจะถูก...ผู้เขียนหลงขมวดหัวคิดว่าครุ่นคิดอยู่สักพัก ก็พูดพลางซึ่มมือไปที่เจ้าทองใหญ่กับเจ้าทองเล็ก "หมียักษ์สองตัวนี้คือสายพันธุ์อะไรกันแน่ เหตุใดข้าผู้เฒ่าดูแล้วเหมือนเป็นญาติของหมีสีน้ำตาลขนทอง"

ตาเฒ่านี้สมเป็นคนตระกูลนักกำราบสัตว์ แค่ลู่บคลำไม่กี่ทีก็ถึงขั้นรู้ที่มาของเจ้าทองใหญ่กับเจ้าทองเล็กแล้ว ชูเพียนจื่อลอบตี้นตะลึงอยู่ในใจ

ขณะเดียวกันก็ได้ยินผู้เขียนหลงสายหน้าพูดต่อ "แต่ว่าหมีสีน้ำตาลขนทองเป็นเพียงสัตว์ป่าธรรมดา...จะเป็นไปได้อย่างไรเล่า เจ้า...เจ้าไปหาหมียักษ์สองตัวนี้มาจากที่ใด"

"ที่ทะเลสาบทะเลสาบเงาฟ้า เดิมทีพวกมันก็เป็นสัตว์ป่าธรรมดาจริงๆ" ชูเพียนจื่อตอบกว้างๆ อย่างคลุมเครือ ทะเลสาบเงาฟ้าเป็นที่ตั้งของถ้ำพันจิ้งจอก ส่วนภูเขาลี้กิมทะเลสาบก็คือถิ่นที่มีหมีสีน้ำตาลขนทองผลุบโผล่

หัวใจสำคัญในการหลอกคนของสิบแปดมงกุฏคือหากไม่ถึงยามจำเป็นจะไม่พูดปดเด็ดขาด พอถึงยามสำคัญเพียงปรับแต่งคำพูดเล็กน้อยก็จะทำให้อุบายทั้งแผนการสอดรับกันอย่างรัดกุมน่าเชื่อถือ

คำเท็จยิ่งพูดมากเท่าไรก็ยิ่งเผยแพร่รูปร่างขึ้นเท่านั้น หน้าซ้ำคำเท็จ
หนึ่งคำมักต้องกลบเกลื่อนด้วยคำเท็จอีกนับไม่ถ้วน ดังนั้นอัจฉริยะ
ในวิชาการลวงอย่างซูเพียนจึงตั้งใจว่าจากรังไปหลอกลวงผู้อื่นเสมอ

อย่างเช่นตอนนี้ หากนางจงใจไปปิดเพื่อสลัดความเกี่ยวข้องกับ
ถ้าพันจิ้งจอก คำเท็จนี้เมื่อฟังเข้าหูของผู้เขียนหลงผู้เข้าใจนิสัยความเคยชิน
ของสัตว์ป่ากับสัตว์อสูรเป็นอย่างดีก็ย่อมพบช่องโหว่ได้ง่ายยิ่ง มีผู้นำพูด
ความจริงออกไปตรงๆ กลับจะทำให้ตนเองดูเปิดเผยจริงใจยิ่งกว่า

แม้ผู้เขียนหลงสงสัยในสายพันธุ์และชนิดของเจ้าทองใหญ่กับ
เจ้าทองเล็กมาตั้งแต่แรก ทว่าเมื่อได้ยินซูเพียนจ้อบอกกับหัวว่าพวกมัน
เลื่อนชั้นจากสัตว์ป่าธรรมดามาเป็นสัตว์อสูรจริงๆ เขาก็ยังปากอ้าตาค้าง
อย่างช่วยไม่ได้

"สัตว์ป่า...กลายเป็นสัตว์อสูร? เป็นไปได้อย่างไรกันนี้! อย่างต่ำ
พวกมันก็ต้องเป็นสัตว์อสูรขั้นสามแล้วกระมัง เรื่องนี้ทำได้อย่างไรกันแน่!"

เจ้าหิมะนั่งยองอยู่บนบ่าของซูเพียนจ้อ พอได้ยินเช่นนั้นมันก็ยึดตัวตรง
พูดอย่างเคร่งขรึมจริงจังและเลื่อมใสศรัทธาว่า "เสียใจประเสริฐผู้มีอิทธิฤทธิ์
ไร้ขอบเขต ไม่มีเรื่องใดที่ท่านเขียนมิอาจทำได้"

เจ้าเจ็ดจ่าพูดคล้อยตามทันใด "ใช่แล้วๆ! ขอเพียงพวกเราทำงานให้
เสียใจประเสริฐอย่างซื่อสัตย์จริงใจ หากภายหน้าได้เลื่อนถึงขั้นเจ็ดก็เป็น
เรื่องที่ปกติยิ่ง!"

นอกจากผู้เขียนแล้ว สัตว์อสูรในที่นั่งล้วนเคยประสบผลดีด้วยตนเอง
ได้เลื่อนชั้นตามซูเพียนจ้ออยู่ในดอกซวีหมักกันถั่วหน้า ดังนั้นเพียงคิดว่
การติดสอยห้อยตามนางจะทำให้พวกมันได้เลื่อนชั้นพร้อมนางไปเรื่อยๆ

แต่ละตัวก็ปลิ้นปล้อนหลอกลวงพ่วนพ่วน ตื่นเต้นจนไม่เป็นตัวของตัวเอง แทบ
อยากจะให้นางพาพวกมันก้าวพรวดไปถึงชั้นเจ็ดเสียวันนี้เลย

ไม่รู้วันหน้าเมื่อเจ้านายเลื่อนขั้นเป็นเซียนบนดินแล้ว นางจะพา
พวกมันเลื่อนขั้นเป็นอสูรเซียนไปพร้อมกันได้หรือไม่ เจ้าไม่กับเจ้าสอง
ผู้มีใจทะเยอทะยานอันสูงลิ่วกับภาพฝันอันงดงามต่างก็นึกถึงภาพอนาคตนั้น
อย่างดีใจจนเนื้อเต้น

เมื่อเผชิญหน้ากับ 'สาวกคลั่ง' ของเซียนใจประเสริฐผู้หนึ่ง ผู้เขียนหลง
ก็ถึงกับไม่รู้ว่าจะควรพูดอะไรดี

หากเป็นเมื่อก่อน เขาต้องคิดว่านี่เป็นวาจาเหลวไหลทั้งเพ ทว่า
เมื่อครู่เขาได้ตรวจสอบร่างกายของเจ้าทองเล็กอย่างละเอียดลออแล้ว
แม้ในด้านโครงสร้างจะผิดแผกจากเดิมไปบ้าง ทำให้กระดูกและกล้ามเนื้อ
ของมันแข็งแกร่งกว่ามีสีน้ำตาลขนทองทว่าไปนับพันนับหมื่นเท่า กระนั้น
ตัวตนของมันก็คือมีสีน้ำตาลขนทองขนานแท้อยู่วันยังค่ำ

บนดินแดนพันเมฆาณียังไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าสัตว์ป่ากลายเป็น
สัตว์อสูรได้ ดังนั้นนอกจากอกินहारเซียนแล้ว เรื่องนี้จึงไม่มีคำอธิบายอื่น
อีก

คนธรรมดาขอเพียงมีพรสวรรค์เชิงยุทธ์ก็สามารถอาศัยการฝึกปรี้อ
วิชามาเพิ่มพูนพลังวัตร เปลี่ยนแปลงสภาพร่างกาย จนกระทั่งขยายอายุขัย
ได้ เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะมนุษย์มีสติปัญญาและความสามารถในการ
คิดวิเคราะห์ที่เพียงพอ

ผิดกับสัตว์ป่าธรรมดาซึ่งขาดสติปัญญา ต่อให้พวกมันบางชนิด
อาจมีพรสวรรค์ในการฝึกปรี้อวิชา พวกมันก็ไม่มีทางจะลุกขึ้นมาชวนชวย

ฝึกปรือเอง ลำพังแค่ดูชุดปราบวิเศษในใต้หล้านี้ไปตามมีตามเกิด
ยังไม่ทันรอจนพวกมันสั่งสมพลังได้ลึกซึ้งพอ ชีวิตอันแสนสั้นก็ต้องยุติลง
ก่อนแล้ว

ในกรณีของสัตว์อสูร แม้พวกมันมีสายพันธุ์ที่หลากหลาย ทว่า
วิชาที่เหมาะสมจะให้พวกมันฝึกปรือนั้นกลับมีอยู่น้อยแสนน้อย ซึ่งนี่ก็คือ
สาเหตุที่ทำให้สัตว์อสูรเลื่อนขั้นได้ยากยิ่ง พวกมันไม่เหมือนมนุษย์
ที่มีสารพัดวิชาให้เรียนรู้ฝึกฝน พวกมันจึงได้แต่ใช้วิธีดั้งเดิมที่สุดไปดูชุด
ปราบวิเศษ หากอายุชั้ยยืนยาวพอก็ยังมีหวังอยู่รำไร โดยทั่วไป
พวกที่มีอายุชั้ยสั้นจึงไม่จำเป็นต้องคิดถึงเรื่องนี้เลย

กระนั้นสัญชาตญาณของสัตว์อสูรทุกตัวก็ล้วนกระหายที่จะได้
เลื่อนขั้น กระหายที่จะมีพลังกำลังแข็งแกร่งยิ่งกว่าเดิม ผู้เขียนหลงจึงพอจะ
เข้าใจได้ เหตุใดสัตว์อสูรเหล่านี้ล้วนศิโรราบต่อเซียนใจประเสริฐอะไรนั้น
จนหมดหัวใจ หากเซียนใจประเสริฐทำให้พวกมันเลื่อนขั้นได้จริงๆ อย่าวว่าแต่
สัตว์อสูรชั้นสามที่อยู่เบื้องหน้าสายตาเหล่านี้เลย ต่อให้เป็นสัตว์อสูรชั้นหก
ก็ต้องยินยอมพร้อมใจให้หลิวเซียนหวงบัญชาการ

ตามคำบอกเล่าของสัตว์อสูรเหล่านี้ หลิวเซียนหวงก็คือทูตที่
เซียนใจประเสริฐส่งมายังโลกมนุษย์ ขอเพียงคุ้มครองนางให้ดี ทำงาน
ตามคำสั่งของนาง พวกมันก็จะได้เลื่อนขั้น เรื่องดั่งงามที่มีแต่ได้กับได้เช่นนี้
สัตว์อสูรตัวใดเล่าจะปฏิเสธ

เขาหลงนึกเต็มหัวใจว่าแม่นางน้อยต้องมีเคล็ดลับอะไรในการ
กำราบสัตว์ แต่สุดท้ายเขากลับพบว่าต่อให้รู้แล้ว ตนเองก็ไม่มีทางทำได้
อยู่ดี เขาจึงได้แต่ส่ายหน้าพูดปนยิ้มเฟื่อน "ช่างเถอะๆ ถึงแม้ตอนสอบเข้า

เจ้าไม่ได้ทำข้อสอบวิชาสัตววิทยา แต่ขอเพียงเจ้าสนใจ ไม่ต้องสอบเข้า ก็มาเรียนวิชาของข้าได้ ข้าเห็นแววในตัวเจ้า!"

ซูเพียนจื่อพูดติดตลกว่า "เป็นเพราะพวกมันอย่างนั้นหรือ สัตว์อสูรตัวอื่นนะข้าไม่มีปัญญาหรอกเจ้าคะ"

นางคนเดียวกำราบสัตว์อสูรชั้นเดียวกันได้ถึงสิบตัว อาศัยความสามารถนี้นางจะต้องเป็นศิษย์ที่โดดเด่นที่สุดในชั้นเรียนวิชาสัตววิทยาอย่างแน่นอน แต่ซูเพียนจื่อรู้ตัวดี ทั้งหมดนี้นางพึ่งพาดอกขีวหิมิจึงควบคุมพวกมันได้ หากเปลี่ยนเป็นสัตว์อสูรตัวอื่น นางก็ไม่มีวิธีจัดการสักนิดเดียว ผู้เขียนหลงส่ายหน้าตอบ "ไม่ใช่หรอก"

เขาเพ่งมองนางพลาถพูดต่ออย่างจริงจัง "เป็นเพราะเมื่อคุณเจ้าบอกว่าพวกมันคือพวกฟองของเจ้า คนที่มองสัตว์อสูรเป็นเพียงข้าทาสหรือเครื่องมือ จะไม่มีวันเข้าใจพวกมันถ่องแท้และร่วมมือกับพวกมันได้อย่างสนิทใจ ไร้ช่องว่าง ศิษย์ที่มองสัตว์อสูรเป็นพวกฟองอย่างเจ้านั้นหาได้น้อยมากเหลือเกิน ลำพังแค่จุดนี้ เจ้าก็เหนือกว่าพวกศิษย์ที่มึนที่ข้าสอนอยู่ตอนนี้ เป็นร้อยเท่าแล้ว! ดวงของพวกมันไม่เลวเลยจริงๆ"

เขากวาดตามองสัตว์อสูรที่อยู่ด้านหลังซูเพียนจื่อผู้หนึ่งปราดหนึ่ง ก่อนจะพรัลลมหายใจอย่างสะทกสะทอนใจอยู่บ้าง

ซูเพียนจื่อขบคิดเพียงเล็กน้อยก็ค้อมเอวคำนับเขาอย่างนอบน้อม พลาถเอ่ยว่า "สิ่งที่คุณอยากเรียนรู้มีมากมายนัก หากมีโอกาส ข้าเองก็อยากศึกษาวิชาสัตววิทยาเจ้าคะ หวังว่าถึงตอนนั้น ท่านครูผู้จะไม่ระอาที่ข้าเฝ้าเวลา"

ความหมายของนางคือจะเรียนสัตววิทยาเป็นวิชารอง แต่จะ

ไม่เรียนมันเป็นวิชาหลัก

ท่านครูผู้เฒ่ายิ้มรับอย่างเสียดายอยู่บ้าง "หากเจ้าโง่เขลา ใน วิชาศตวรรษนี้ก็เหลือคนฉลาดอยู่ไม่กี่คนแล้ว ช่างเถอะ! ขอเพียงเจ้ามาเรียน ไม่ว่าจะป็นวิชาหลักหรือวิชาการอง ข้าก็จะสอนให้เจ้าจนหมดเปลือก"

เขาเองก็รู้ว่าความหวังที่จะให้นางมาเป็นศิษย์ของตนนั้นมีไม่มาก สองวันมานี้ท่านครูเจ็ดวิชาที่นางทำข้อสอบไว้สู้กันจนไฟแทบลุกก็ว่าได้ ไครๆ ก็อยากจะได้ผู้ที่มีพรสวรรค์ล้ำเลิศเช่นนี้มาเป็นศิษย์ด้วยกันทั้งนั้น เปรียบกันแล้ววิชาสัตววิทยาของเขาก็ไม่ได้มีอะไรเหนือกว่าเลย

หลังจากส่งผู้เขียนหลงจากไปแล้ว ชูเพียนจื่อก็ดูหนังห้อง เจ้าทองเล็กกลางพูดชมเชยขึ้นว่า "เออละๆ วันนี้พวกเจ้าทุกคนตัวแดงออก ได้ไม่แฉว เดี่ยวข้าจะลองไปถามพวกเรือส่งของขนาดใหญ่ ดูว่าจะส่งสัตว์บก สัตว์ปีกที่สดใหม่มาให้พวกเจ้าเป็นประจำได้หรือไม่ หากว่าได้ละก็ พวกเจ้า ก็ไม่ต้องกินแต่ปลาทุกวันแล้ว"

สัตว์อสูรทั้งหลายประสานเสียงให้ร้องกันด้วยความยินดี ชูเพียนจื่อ ให้พวกมันจับปลากันต่อ ส่วนตนเองพาเจ้าหิมะมุ่งหน้าไปทางท่าเรือ

ทุกวันล้วนมีเรือที่ใช้ขนส่งผู้โดยสารกับสิ่งของเข้าออกท่าเรือมิใช่น้อย ชูเพียนจื่อจำได้ว่าข้างท่าเรือก็มีทั้งโรงเก็บสิ่งของกับร้านค้าเรียงรายอยู่ แถบหนึ่ง ก็กิจการเหล่านี้ล้วนเปิดขึ้นโดยเฉพาะ เพื่อค้าขายกับศิษย์วิชาศตวรรษ ที่ไม่อาจออกจากเกาะเดือนเพ็ญได้บ่อยครั้ง

นางเคยได้ยินพวกหลิว่มูบอก หากต้องการซื้อสิ่งใดก็ให้รวาน ให้ร้านค้าเล็กๆ เหล่านี้จัดหามาได้ ขอเพียงจ่ายค่าขนส่งสักหน่อยก็ใช้ได้แล้ว

เครื่องใช้ประจำวันส่วนใหญ่ล้วนมีสำรองอยู่ในโรงเก็บสิ่งของ หากจะฝากซื้อสิ่งใดจริงๆ ขอเพียงไม่ใช่สิ่งที่ยากนัก ใช้เวลาสองสามวันก็สามารถส่งจากนอกเกาะมาได้แล้ว

นี่ถึงว่าวันหน้ายังต้องเพิ่มอาหารให้จ่อมเขมือบหลายตัวนั่นไปตลอด ชูเพียนจื่อก็ตัดสินใจว่าต้องหาร้านที่ค่อนข้างใหญ่และน่าเชื่อถือมาช่วยจัดการ สิ่งที่น่าต้องการนั้นธรรมดา ยิ่ง ยิ่งแต่ปริมาณต้องมากหน่อยเท่านั้นเอง

ปรากฏว่าตรงตำแหน่งที่สะดุดตาที่สุดท่ามกลางร้านรวงกลุ่มนั้น นางก็ได้เห็นป้ายรูปเปลือกหอยของร้านค้าสกุลเป็ยอีกครั้ง

สกุลเป็ยนี่ช่างทำการค้าเก่งเสียจริง!

ชูเพียนจื่อผู้ติดดินพลันนี่ถึงกับแหวนเงินทอง รวมถึงลูกกลอนชำระกายกับลูกกลอนหลอมกระดูกที่มีอยู่ส่วนตัว

หลังจากได้คำปรึกษาจากอนโตมาจากตระกูลเซียนขโมย นางก็นับเป็นเศรษฐีน้อยผู้หนึ่ง คิดๆ ดูแล้วหากการค้านี้ทำได้ นางก็จะยอมให้พ่อค้าหน้าเลือดได้กำไรต่อไปแล้วกัน

อย่างน้อยๆ คนตระกูลวานิชก็ปฏิบัติกับนางไม่เลวเสมอมา คงจะไม่ถึงขั้นขูดเลือดขูดเนื้อนางโหดนัก อีกอย่างพวกเขาก็ให้ความสำคัญกับชื่อเสียงความน่าเชื่อถือเป็นอย่างยิ่ง ดูจากเรื่องหยกสุคนธ์ไขกระดูกมังกรที่เมื่ออยู่เยี่ยก็รู้แล้ว

ตอนนี้ศิษย์วังศาสตร์ส่วนใหญ่ล้วนอยู่ในชั้นเรียน ทางนี้จึงเงียบเหงา ยิ่ง แม้แต่ในร้านค้าสกุลเป็ยก็มีคนอยู่ไม่มากนัก ชูเพียนจื่อจึงใจออกมาในเวลา นี้ ก็เพราะไม่อยากจะถูกรบกวนห้อมล้อมอีก

รูปโฉมงามตาจนชวนให้ผู้อื่นเหลียวมอง ไม่ว่าจะเป็นเด็กสาวคนใด ก็ต้องชอบใจ ทว่าหากถูกมุมมองมากเกินไป มันก็น่ากลัวอยู่บ้าง โดยเฉพาะหลังจากสอบเข้าเรียนเมื่อไม่กี่วันก่อนนางทำตัวเด่นดังเกินควร ไหนจะได้เป็นศิษย์สายตรงของจำววัง ไหนจะมีสัตว์อสูรชั้นสามที่ทำกิจกรรมอยู่ละแวกเรือนพักศิษย์ตระกูลแพทย์เป็นประจำหลายตัวนั้นอีก ดังนั้นนอกจากตกตะลึงในความงามแล้ว แวดตาที่ทุกคนใช้มองนางจึงให้อารมณ์เหมือนกำลังชมดูสัตว์หายากสักชนิดอยู่

ความรู้สึกที่ถูกผู้คนวิจารณ์ลับหลังไปทุกที่นั่นช่างน่าอึดอัดยิ่ง ต่อให้รู้ว่าพวกเขาส่วนใหญ่ไม่ได้มีความประสงค์ร้ายก็ยังไม่พอบายไปทั้งตัวอยู่ดี

กระนั้นนางก็ยังคงตัดสินใจที่จะไม่ใช้ผ้าแพรบังโฉมอีกต่อไป

ที่นี่คือสำนักศึกษา ทุกคนล้วนเป็นลูกศิษย์เช่นเดียวกัน อีกหน่อยพบเจอทุกเข้าคำก็ย่อมคุ้นชินไปเอง แต่หากนางทำตัวผิดแผกแตกต่างวันๆ เอาแต่บังโฉมบะผู้คน นั้นกลับจะดูตัดจริตน่าหมั่นไส้มากกว่า

ดวงหน้าของนางกับเส้นผมที่ยาวจนไม่สอดรับกับอายุเลยนั้นเป็นที่เลื่องลือบนเกาะเดือนเพ็ญอย่างยิ่ง นางเพิ่งจะเข้าไปในร้านค้าสกุลเป็ย ลูกจ้างในร้านก็เดินมาต้อนรับอย่างกระตือรือร้นแล้ว

"คำนำคุณหนูหิ้ว! หลงจู้ของพวกเราคิดจะไปเยี่ยมคารวะท่านอยู่พอดี นึกไม่ถึงเลยว่าท่านจะเป็นฝ่ายมาเยือนก่อน เชิญขอรับเชิญ!"

"เยี่ยมคารวะข้า?"

ไม่ต้องเกรงใจถึงเพียงนี้ก็ได้กระมัง หรือว่าตระกูลวานิชเคยชินกับการไปตีสนิทศิษย์ใหม่ที่มีคนหนุนหลังก่อน? ช่างทำการค้าได้ละเอียด

รอบคอบเสียจริง

"ใช่ขอรับ เมื่อสองวันก่อนมีสารด่วนมาจากร้านสาขาใหญ่ สั่งให้
 หลงจู้ของเราไปพบคุณหนูหิวด้วยตนเอง ระหว่างที่คุณหนูอยู่ใน
 วังศาสตร์ หากมีสิ่งใดต้องการซื้อหา เชิญท่านเอ่ยปากบอกหลงจู้ของ
 พวกเราได้เต็มที่ ขอเพียงร้านสาขานี้ตัดสินใจเองได้ ทางร้านจะมอบ
 ส่วนลดให้คุณหนูสองส่วนทุกรายการ แต่ต่อให้ตัดสินใจเองไม่ได้ ทางร้าน
 ก็จะใช้ราคาที่ย่อมเยาที่สุดให้ท่านแน่นอน" ลูกจ้างเดินนำนางเข้าไปในร้าน
 พลังชี้แจงเสียงเบาอย่างนอบน้อม ขณะเดียวกันก็มีลูกจ้างอีกคนไปเชิญ
 หลงจู้ของร้านแล้ว

เพราะเรื่องในเมืองอยู่เยวี่หรือ

ตอนนั้นหลงจู้เป่ยาเป่ยาหยวนหมิงจากไปโดยไม่ได้มอบอะไร
 แก่นางเลย แม่นางรู้สึกนิดๆ ว่าอีกฝ่ายซังก ทว่าก็ไม่ได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ
 เพราะแค่ของกำนัลล้ำค่าของตระกูลเซียนขมโยก็เป็นเรื่องน่ายินดี
 เห็นือความคาดหวังสำหรับนางแล้ว

นี่ไม่ถึงเลยอีกฝ่ายมิใช่ไม่สำนึกบุญคุณ หากแต่ตั้งใจจะตอบแทนนาง
 อย่างเต็มที่ในรูปแบบอื่น

ไม่ช้าหลงจู้สาขานี้ก็เดินออกมา หน้าตาของเขาหนุ่มแน่นหล่อเหลากว่า
 ที่นางคิดภาพไว้มาก ไม่ว่าจะมองตรงหรือมองตะแคงก็ดูอายุเพียงยี่สิบกว่า
 พลังวัตรของเขาไม่สูงแต่อย่างใด ดูจากความยาวเส้นผมแล้วยังไม่ถึง
 ขึ้นเปลี่ยนกระดุกด้วยซ้ำ...อันที่จริงอายุเท่านี้ก็นับว่าพลังวัตรไม่เลวแล้ว
 เพียงแต่อัจฉริยะที่ซุกซ่อนให้เห็นมามีมากเกินไป ดังนั้นนางถึงเกิดความคิด
 เยี่ยงนี้

หนุ่มรูปงามบนดินแดนพันเมฆาก็นับว่านางพบเจอมาแล้วไม่น้อยกว่านี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นความ 'พิถีพิถัน' ถึงขั้นนี้ มิผิด! ก็คือคำว่า พิถีพิถัน!

จุดใหญ่ตั้งแต่รูปโฉมเครื่องหน้ากับรูปแบบเสื้อผ้าเครื่องประดับจุดเล็กไปจนถึงปลายเล็บนิ้วก็อยู่กับเส้นผมปอยหนึ่งที่ทิ้งตัวอุยริมจอนทุกส่วนล้วนแผ่ซ่านกลิ่นอายความพิถีพิถันทั้งสิ้น

ที่ว่าจะไม่ว่าจะเป็นรายละเอียดปลีกย่อยใดๆ ก็ล้วนแต่สมบูรณ์แบบจนไม่เหมือนของจริง ดูคล้ายหุ่นที่ผ่านการบรรจงตกแต่งแล้วจัดแสดงในตู้กระจกเสียมากกว่า ทำให้ไม่อาจจะมองมุมใดก็รู้สึกว่าจะช่างน่ามองเหลือเกิน

"ยินดีที่ได้พบขอรับ ยินดียิ่งจริงๆ! ชำนาญมู่หลาน เป็นญาติผู้พี่ของเจ้าหนูเป่ย์หยวนหมิง" ในดวงตาของหลงจื๋อหนุ่มผู้พิถีพิถันนี้ฉายแววชื่นชมและตกตะลึงในความงามของนางอย่างเด่นชัด ทว่าเขาก็ยังคงแนะนำตัวโดยรักษาความสุชุมเยือกเย็นไว้ได้

มู่หลาน*? ชื่อเดียวกับสตรีที่ปลอมเป็นบุรุษ?

รอยขบขันวาบขึ้นในใจของชูเพียนจื่อ ขณะที่เปลือกนอกคารวะทักทายอีกฝ่ายด้วยมารยาทอันยอดเยียม

สิบแปดมงกุฎต้องสวมบทบาทเป็นคนหลากหลายประเภท ดังนั้นจึงต้องศึกษากรรมวิธีการของบุคคลลักษณะต่างๆ อย่างละเอียด ประกอบกับชูเพียนจื่อเคยพำนักอยู่บนภูเขาส่งหลินมาหลายเดือน ย่อมสัมผัสบุคลิกท่าทางของคนสกุลหลิวที่อยู่รอบข้างผ่านหูผ่านตามาเป็นธรรมดา ตอนนี้นางปรากฏตัวในฐานะคุณหนูสกุลหลิว ทุกอากัปกริยาจึงเพียงพอ

* มู่หลาน (木兰) คือนามของวีรสตรีที่แต่งกายเป็นชายเพื่อไปเป็นทหารแทนบิดาที่สูงวัย ชื่อมู่หลาน (穆蓝) ของหลงจื๋อร้านสาขาวังศาสตร์นี้พ้องเสียงกับชื่อของนางพอดี

จะเป็นแบบอย่างของบุตรหลานตระกูลใหญ่ทั้งหลายได้เลยทีเดียว

ตระกูลแพทย์แห่งภูเขาซึ่งหลินคือหนึ่งในตระกูลโบราณที่มีประวัติยาวนานที่สุดในปัจจุบัน แม้พวกเขาเห็นการช่วยชีวิตคนเป็นหน้าที่ที่สำคัญยิ่งกว่า ทว่ากิริยามารยาทของบุตรหลานสกุลหลินส่วนใหญ่ นับตั้งแต่ประมุขหลินถ่วงลงไปก็ล้วนแต่พิถีพิถันอย่างยิ่ง

มิใช่ความพิถีพิถันอย่างระวางตัวเป็นพิเศษเพื่ออวดฐานะ หากแต่เป็นบุคลิกอันสง่างามซึ่งซึมซับผ่านการอบรมของวงศ์ตระกูลจนสะท้อนอยู่ในชีวิตประจำวัน

การสอบเข้าเรียนที่วังศาสตร์ครั้งนี้ หนึ่งในข้อสอบที่ชูเพียนจี้ทำก็คือวิชาจารีต ผลงานที่นางสอบได้คะแนนเต็มก็เพียงพอจะแสดงให้เห็นว่านางใส่ความอุตสาหะในด้านนี้มิใช่น้อย

มุ่งหันซึ่งเคยพบเจอศิษย์ไม่น้อยในวังศาสตร์ก็ยิ่งลอบชื่นชมกิริยาอันภูมิฐานงามสง่าของนางอยู่ในใจ เขาเชิญนางไปนั่งอีกด้านหนึ่งแล้วยกน้ำชามาต้อนรับ

หลังจากหยิบกล่องหุ้มแพรใบหนึ่งจากมือลูกจ้างที่อยู่ด้านข้าง มาเปิดฝาออกแล้ว เขาก็ยื่นส่งกล่องไปถึงตรงหน้านางก่อนกล่าวขึ้นว่า "นี่คือน้ำใจเล็กน้อยที่ทางร้านสาขาใหญ่กำชับกำชาให้ข้าส่งมอบถึงมือคุณหนูหลินด้วยตนเองให้จงได้ ขอคุณหนูหลินโปรดอย่าได้รังเกียจ"

"สวยจังเลย!" เจ้าหิมะที่นั่งยองอยู่บนบ่าของชูเพียนจี้รอดไม่ได้ต้องร้องชมออกมาก่อนใคร

ในกล่องหุ้มแพรใบนั้นบรรจุด้วยผ้ากำมะหยี่สีขาว สิ่งทีนอนนิ่งอยู่ด้านบนคือกำไลข้อมือพลอยสีม่วงที่แวววาวตลอดดวง ตัวกำไลกลมกลิ้ง

เกลี้ยงเกลา ไม่มีการสลักเสลาตกแต่งใดๆ เพียงแกะสลักลักษณะเปลือกหอย
ที่ไม่ค่อยสะอาดตาอันหนึ่งไว้ตรงฝั่งด้านใน ซึ่งหากไม่สังเกตก็จะไม่พบเห็น
เลย

สีม่วงของกำไลข้อมือวงนี้ดังงามจนยากจะพรรณนา ชูเพียนจื่อจึง
ถูกใจตั้งแต่แรกเห็น เพียงแต่นางรู้สึกได้ว่าด้วยกำลังทรัพย์อันเข้มแข็งของ
ตระกูลวานิชแล้ว สิ่งที่สูงให้คนนำมาทำนัลแก่นางอย่างเป็นทางการเช่นนี้
จะต้องไม่เรียบง่ายแค่เครื่องประดับสวยงามชิ้นหนึ่งเด็ดขาด โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งบนกำไลนี้ยังมีสัญลักษณ์เปลือกหอยของตระกูลวานิชอยู่ด้วย

"นี่คือ..." ชูเพียนจื่อไม่กล้ารับส่งเดช นางมองไปทางมู่หลันอย่าง
ระมัดระวังเป็นเชิงสอบถาม

"นี่คือสิ่งยืนยันซึ่งทำขึ้นจากอัญมณีเฉพาะของสกุลเป็ยที่เรียกว่า
พลอยขั้วมู่ม่วง ขอเพียงคุณหนูหิ้วหยดเลือดสดๆ ตรงสัญลักษณ์
เปลือกหอยหนึ่งหยด มันก็จะเป็นของท่านแล้ว เจ้าของพลอยขั้วมู่ม่วง
ทุกท่านล้วนเป็นลูกค้าผู้ทรงเกียรติของร้านค้าสกุลเป็ย หากภายนอกหน้า
ต้องการเงินทุนหมุนเวียน ขอเพียงท่านสวมใส่กำไลข้อมือนี้ไปที่ร้านค้า
สกุลเป็ยสาขาใดก็ได้ พวกเราสามารถโยกย้ายลูกกลอนหลอมกระดูก
หนึ่งแสนเม็ดหรือของวิเศษที่มีมูลค่าเทียบเท่าให้ท่านได้ตลอดเวลา" มู่หลัน
ชี้แจง

ลูกกลอนหลอมกระดูกหนึ่งแสนเม็ดเท่ากับลูกกลอนชำระกาย
สิบล้านเม็ดเชียวนะ ไม่ว่าสำหรับตระกูลที่เรื่องอำนาจตระกูลใดก็ล้วน
ไม่ใช่ตัวเลขน้อยๆ เลย ชูเพียนจื่อจะพริบตาก่อนกล่าว "สิ่งนี้ล้ำค่าเกินไป
กระมัง"

นางรู้สึกกดดันเหลือเกิน!

ผู้หญิงคนนั้นก็ยิ้มอย่างอ่อนโยน "นี่เพียงแค่ให้หีบยืมเท่านั้นขอรับ อีกอย่างก็ไม่แน่ว่าคุณหนูหิ้วจะมีความจำเป็นได้ใช้จริงๆ ปกติใช้มันซื้อสิ่งของในร้านค้าสกุลเป็ยทุกสาขาทั่วดินแดนพันเมฆาก็จะได้รับส่วนลดขั้นต่ำหนึ่งในสิบส่วนเช่นกัน คุณหนูหิ้วโปรดรับไว้เถิด ต่อให้ชั่วขณะนี้ท่านไม่จำเป็นต้องใช้ บางครั้งที่ตระกูลแพทย์ต้องซื้อหาตัวยานหรือเครื่องมือการรักษาใดๆ ให้คนเจ็บคนไข้ก็สามารถนำมาใช้ได้"

ช่างสมเป็นพ่อค้าหน้าเลือดจริงๆ ตระกูลเซี่ยนขมโถมอบลูกกลอนหลอมกระดูกห้าหมื่นเม็ดให้นางมาตรงๆ ผิดกับตระกูลวานิชที่แค่ให้หีบยืม แต่กระนั้นก็เป็นน้ำใจที่ใหญ่หลวงอย่างยิ่งแล้ว เพียงอาศัยสิ่งยืนยันขึ้นเดียว สกุลเป็ยก็ให้ยืมลูกกลอนหลอมกระดูกถึงหนึ่งแสนเม็ดโดยไม่ไต่ถามต้นสายปลายเหตุ ใช่ว่าตระกูลใครๆ ก็จะมีกำลังความสามารถเช่นนี้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งฟังจากน้ำเสียงของผู้หญิง ลูกค้าผู้ทรงเกียรติที่มีสิ่งยืนยันแบบนี้ไม่ใช่มีนางแค่คนเดียวอย่างแน่นอน

"เช่นนั้นหากข้ายังปฏิเสธก็เท่ากับไม่ให้เกียรติแล้ว" ซูเพียนจื่อรับกำไลพลอยขวัญม่วงอันงดงามนั้นไว้ ก่อนจะพูดถึงจุดประสงค์ที่นางมาในวันนี้

ผู้หญิงตอบรับอย่างเบิกบานใจ "ร้านค้าของพวกเราเมื่อเร็วไปมา ระหว่างเกาะต่างๆ ในทะเลสาบดาวเดือนเป็นประจำทุกวัน เสปียงอาหารส่วนใหญ่บนเกาะเดือนเพ็ญแห่งนี้ก็ล้วนขนส่งลำเลียงโดยเรือของพวกเรา หากคุณหนูหิ้วเพียงอยากซื้อหาสัตว์ป่ากับสัตว์ปีกที่ยังเป็นๆ อยู่ เช่นนั้นก็แสนจะง่ายดาย วันนี้สั่งซื้อ เทียงวันพุ่มนี้ก็ส่งมาถึงแล้วขอรับ"

"เช่นนั้นก็วิเศษยิ่ง" ชูเพียนจื่อจะปริมาณอาหารของเจ้าหลายตัวนั้นกว่าๆ ก่อนจะเขียนจำนวนสัตว์ต่างๆ ที่ต้องการลงบนกระดาษแล้วยื่นส่งให้มู่หลัน นางนัดหมายให้เขาจัดส่งมาทุกสามวัน เมื่อของมาถึงแล้วให้คนส่งข่าวแก่นาง นางก็จะพาเหล่าสัตว์อสูรมาขนของกลับไป

เมื่อสนทนาถึงราคา มู่หลันก็มีคุณธรรมดีเยี่ยม คำนวณค่าใช้จ่ายทั้งราคาซื้อ ค่าขนส่ง และค่าแรง จากนั้นก็ให้ราคาที่ต่ำที่สุดกับนางอย่างตรงไปตรงมา

ชูเพียนจื่อรู้สึกว่เช่นนี้ร้านสาขาของเขาต้องไม่เหลือกำไรแน่ ขณะคิดจะปฏิเสธ มู่หลันก็พูดโน้มน้าวนางขึ้นเสียก่อนแล้ว

"วิชาแพทย์ของคุณหนูหิว น้องหยวนหมิงเคยเห็นมากับตา พวกเราจึงหวังว่ากายหน้าเกิดเรื่องอะไรจะได้ขอให้คุณหนูช่วยเหลือ เงินเล็กน้อยเพียงเท่านี้ คุณหนูหิวก็อย่าได้คิดเล็กคิดน้อยกับพวกเราเลย"

เขาช่างเปิดเผยยิ่งนัก ชูเพียนจื่อไม่สะดวกใจจะปฏิเสธอีกจึงตอบรับโดยไม่ชักช้า

นางชำระค่าใช้จ่ายรวดเดียวสำหรับหนึ่งเดือน จากนั้นก็เดินชมสินค้าในร้านไปเรื่อยเปื่อย ปรากฏว่าเพียงมองปราดแรก นางก็เห็นหินพลอยลักษณะคล้ายอำพันที่ไม่ได้ตั้งราคาขึ้นหนึ่งวางอยู่ตรงมุมร้าน สัมผัสของนางที่มีต่อปราดวิเศษนั้นแทบจะเป็นศูนย์ ดังนั้นนางจึงไม่กล้าแน่ใจว่าหินก้อนนี้เป็นชนิดใดกันแน่

เหตุที่นางสังเกตเห็นมันล้วนเป็นเพราะสีลันที่เหลืองทองแวววาวนี้ เหมือนกับจี้อำพันที่ชูเงินเงินเคยกำนัลให้นางไม่มีผิดเพี้ยน

จี้ที่ซื้อมาด้วยลูกกลอนชำระกายเพียงหนึ่งเม็ดนั้นต่อมาบังเอิญ

แตกเสียหาย และปลดปล่อยผีเสื้อชอนฟ้าที่ถูกขังอยู่ภายในออกมา ทำให้นางรอดตายจากเคราะห์หนักไม่พอ ยังได้สัตว์เทพบรรพกาลตัวหนึ่ง มาเปล่าๆ นับเป็นการซื้อที่ได้กำไรมหาศาลที่สุดในประวัติศาสตร์เลย ก็ว่าได้

เสียดายเพียงว่าจิ้งนั้นแตกละเอียดสุดจะซ่อมแซมแล้ว นั่นคือ ของกำนัลชิ้นแรกที่นางเคยได้รับมา หากว่าทำได้ นางก็อยากจะทำ แบบเดิมอีกสักชิ้นไว้เป็นที่ระลึก

"นี่คือศิลาเมฆรุ้ง" มูหันมองตามสายตาของนางไป จึงสั่งให้ลูกจ้าง นำศิลาเมฆรุ้งก้อนนั้นออกมา

ขณะจะยื่นส่งให้ชูเพียนจื่ออยู่นั้น เสียงอันเย็นซาก็ปลันดังมาให้ ได้ยิน "ซ้าก่อน!"

เหตุใดทุกครั้งที่จะซื้อจื่อฮินเป็นอันต้องเกิดเหตุแทรกซ้อนทุกทีนะ ชูเพียนจื่อคิดอย่างจวนใจ

เสียงนี้ฟังคล้ายวันชิงอิงยี่นัก ได้ยินว่าช่วงหลายวันมานี้อีกฝ่าย ติดตามท่านครูออกไปเก็บรวบรวมตัวยาไม่ใช่หรือ

ชูเพียนจื่อหันไปมอง จริงดังคำกล่าวที่ว่าคู่ปรับมักพบกันบนทางแคบ เจ้าของเสียงก็คือวันชิงอิงนั่นเอง

อวันชิงอิงบดบังใบหน้าครึ่งล่างด้วยผ้าแพรสีขาวยริ้วรุ้ง ทั้งร่าง สวมชุดกระโปรงแพรสีหิมะดูสง่างามดูเฉียนที่เดินลงมาจากภูเขาคิมะ แม้กระทั่งสายตาก็เย็นเยะเยือกจนน่าพรันพรึง รวกับต้องการจะเสียดาย ชูเพียนจื่อให้ทะเลาะเป็นรูปพฤษเสียเดี๋ยวนี้

บุรุษหนุ่มในเครื่องแต่งกายของศิษย์วังศาสตร์อีกคนที่อยู่ข้างๆ

อวีนชิงอิงนั้น ชูเพียนจื่อไม่เคยเห็นหน้า เขาก็คือเหมาไห่หว่วเหยวที่พูด
ก่อนขออดพวกหลิวมู่หน้าโถงทำการเมื่อไม่กี่วันก่อน

เหมาไห่หว่วเหยวแม้เคยได้ยินศิษย์ร่วมสำนักคนอื่นๆ คุยฟุ้งว่า
หลิวเซียนหวงนั้นงดงามเพียงใด ทว่าเขาก็ไม่เคยเก็บมาใส่ใจเลย เพราะ
พวกเขาคนตระกูลเทวโอสถเกือบทั้งหมดล้วนแน่ใจว่าอวีนชิงอิงต่างหาก
คือสาวงามอันดับหนึ่งบนดินแดนพันเมฆา อีกอย่างผู้อื่นก็ไม่กล้าพูดต่อหน้า
พวกเขาหรือกล่าวหลิวเซียนหวงมีรูปโฉมเหนือกว่า

จู่ๆ คราวนี้ได้พบนางกะทันหัน เหมาไห่หว่วเหยวถึงกับมองตะลึง
อยู่กับที่ไปทันที จวบจนสายตาอันเย็นเยียบและคั่งแค้นของอวีนชิงอิง
กวาดมา เขาถึงพลันได้สติและรีบพูดเสียงดังขึ้นว่า "แต่ไรมาศิลาเมฆรุ้ง
ของพวกเจ้าล้วนเก็บไว้ให้คุณหนูชิงอิงของตระกูลข้า พวกเจ้าหนีบออกมา
ให้ผู้อื่นดูเล่นตามอำเภอใจได้อย่างไรกัน"

มีน้ำเล่าข้างๆ หินก้อนนี้ถึงไม่ได้ระบุราคาไว้ ที่แท้ก็ถูกอวีนชิงอิง
เหมาหมดคนเดียวมาตลอดนี้เอง ชูเพียนจื่อพลันเข้าใจกระจ่างแล้ว ที่จริง
ก็ใช่ว่านางจะต้องซื้อศิลาเมฆรุ้งก้อนนี้ให้ได้ หินพลอยชนิดอื่นที่หน้าตา
คล้ายอำพันยังมีอยู่ถมไป อีกอย่างคำว่า 'แต่ไรมา' ของเหมาไห่หว่วเหยว
ก็แสดงชัดว่าหินชนิดนี้สกุลเป่ย์สามารถจัดหาให้ได้จำนวนมาก ไม่ได้มีแค่
ก้อนนี้ก้อนเดียวสักหน่อย

มู่หลันเองก็ยังไม่ถึงว่าอวีนชิงอิงจะกลับมาเร็วเช่นนี้ การเดินทาง
ออกจากเกาะของศิษย์วังศาสตร์ที่มีมือพอดตัวนั้นทางร้านล้วนจับตามอง
เสมอ ตามหลักแล้วอวีนชิงอิงควรจะกลับมาในอีกสามวันข้างหน้า ต่อให้
มอบศิลาเมฆรุ้งก้อนนี้แก่หลิวเซียนหวง พวกเขา ก็เต็มของทันได้อย่างสบายๆ

นี่ก็ไม่ถึงอวีนชิงอิงกลับมาก่อนกำหนดไม่พอ ซ้ำมาเห็นภาพนี้
 เข้าอย่างจังเสียด้วย ทว่ามู่หลันเป็นผู้ที่เห็นโลกมามาก เหตุการณ์
 กระจกกระอ่วนทำนองนี้สำหรับเขาแล้วไม่นับเป็นเรื่องสักริด เขาจึง
 สั่งการให้ลูกจ้างส่งมอบศิลาเมฆรุ้งถึงมืออวีนชิงอิงในทันที

อวีนชิงอิงถลึงตาใส่ใบหน้าน่าขังที่ตรงมากกว่าตนมากของหลิวเขียนหวง
 ก่อนจะรับศิลาเมฆรุ้งมาอย่างเย็นชา นางให้หมาใหญ่เหวี่ยงชำระลูกกลอน
 หลอมกระดูกสืบเม็ดอย่างเคยแล้วหมุนตัวเดินออกไป ทว่ากลับได้ยินมู่หลัน
 ที่อยู่ด้านหลังพูดกลัวหัวเราะกับหลิวเขียนหวง

"เดิมที่คิดจะกำนัลอัญมณีแต่หญิงงามเสียหน่อย แต่นี่ก็ไม่ถึง
 สวรรค์จะไม่ส่งเสริม วันพรุ่งนี้ข้าน้อยจะเลือกสรรก่อนที่ดียิ่งกว่า แล้ว
 นำไปส่งมอบถึงที่พักรด้วยตนเองเลยนะขอรับ"

มู่หลันรู้ว่าหากอวีนชิงอิงตั้งใจฟังสักนิดก็ต้องได้ยินคำพูดของเขาแน่
 กระนั้นเขาก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรนัก เรื่องที่เกิดขึ้นในเมืองอู่เยี่ยก่อนหน้า
 คนในร้านสาขาหลายแห่งรวมถึงตัวเขาล้วนรู้ข่าวกันแล้ว นั่นทำให้เขา
 ไม่อาจรู้สึกดีกับสกุลอวีนได้เลยจริงๆ ประกอบกับเบื่องบนสั่งกำชับให้เขา
 พยายามผูกมิตรกับหลิวเขียนหวง เขาย่อมจะไม่ปล่อยให้คนงามที่เหนือกว่า
 อวีนชิงอิงในทุกด้านทว่ายังคงอ่อนน้อมเปี่ยมมารยาทผู้นี้ต้องถูกรังแก
 เสียเปรียบในร้านของเขา

วาจาอวีนชิงอิงได้ยินชัดทุกคำจริงเสียด้วย เพราะถึงแม้อยู่นอกร้าน
 แล้ว นางก็ยังใคร่พลั้งเพื่อสดับฟังความเคลื่อนไหวในร้านค้าสกุลเปี่ย
 เป็นพิเศษ เดิมทีนางอยากจะได้ยินหลิวเขียนหวงโกรธจัดอาละวาด
 หรือไม่ก็ร้องทุกข์ที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม ฟังแล้วในใจอวีนชิงอิงจะได้

คล้ายความหงุดหงิดลงได้บ้าง แต่นึกไม่ถึงว่าสิ่งที่ได้ยื่นกลับเป็นถ้อยคำ
ที่ทำให้นางโกรธจนอกแทบระเบิด

มูหันที่แต่ไรมามีท่าทีกับลูกค้าทุกคนแทบไม่ต่างกันนั้นกำลังจูงใจ
ประจบหลิวเขียนหวงอยู่ ต่อให้เป็นคนโง่เง่าก็ยิ่งฟังออก

อวินซิงอิงมาเยือนร้านค้าสกุลเป็ยสาขานี้เพื่อซื้อศิลาเมฆรุ่ง
ไปฝึกวิชา นับแต่นางเข้าเรียนที่วังศาสตร์จวบจนปัจจุบัน ต่อให้ชื่อไม่ครบ
ร้อยก่อนก็ต้องมีแปดสิบก่อนแล้ว แต่เจ้ามูหันนี้ไม่เคยคิดที่จะกำนัล
ให้นางแม้สักก้อนเดียว

'รางวัลแห่งชัยชนะ' ที่อยู่ในมือคล้ายกลายเป็นหลักฐานที่ยืนยัน
ความอภัยของนางไปในพริบตา

นางคืออวินซิงอิงคุณหนูแห่งตระกูลเทวโอสถ ซึ่งเป็นถึงหนึ่งใน
สามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะเสี่ยวนะ นางอยากได้ศิลาเมฆรุ่งยังต้องซื้อหา
ในราคาที่ไม่ใช่ถูกๆ แต่หลิวเขียนหวงที่มาจากตระกูลแพทยต์กยากนั้น
กลับมีคนกระวีกระวาดเลือกสรรของดีไปส่งให้ถึงที่!

ถือสิทธิ์อะไร!

แค่เพราะดวงหน้ารูปไข่ที่ยั่วยวนนั่นนะหรือ ช่างน่าแค้นใจยิ่งนัก!

อวินซิงอิงมีโทสะจนสีหน้าเดี๋ยวเขียวคล้ำเดียวเผือดขาว

เปรี๊ยะ!

ลิ้นเสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้นแผ่วเบา ศิลาเมฆรุ่งที่กุมอยู่ในมืออวินซิงอิง
ก่อนนั้นก็ไม้อาจต้านทานพลังมหาศาลที่นางใช้ออกมาโดยไม่รู้ตัวในยาม
โกรธจัด จึงป่นสลายเป็นผงศิลาร่วงกระจายลงพื้น

"คุณหนูซิงอิง?!" เหมมาโหย่วเหวยที่อยู่ด้านข้างสะดุ้งจนตัวโยน

ศิลาเมฆรุ้งก้อนนั้นก็มีมูลค่าเท่ากับลูกกลอนหลอมกระดุกสิบเม็ดเขียวระ
ไม่ทันไรก็เหล็กไม่เหลือตีเพียงนี้เสียแล้ว พลังวัตรของเขามีอยู่จำกัด
เพราะไม่ได้ยินถ้อยคำที่มู่หลันพูดประจบชูเพียนจื่อในร้านค้าสกุลเป็ย เขา
จึงไม่เข้าใจสักนิดว่าเหตุใดอวีนซึ่งอิงที่เมื่อครู่ยังดี ๆ อยู่ถึงพลันบันดาลโทสะ
รุนแรงเช่นนี้ได้

"ไม่มีอะไร พวกเราไป" อวีนซึ่งอิงแทบจะเคঁนทีละคำออกมาจากไรฟัน
ต่อไปนี้นางจะให้ร้านค้าตระกูลเทวโอสถสาขาวังศาสตร์ซื้อหา
สิ่งของให้ นางจะไม่ไปอุดหนุนเจ้ามู่หลันนั่นอีกเป็นอันขาด ช่างน่าแค้น
เหลือเกิน

ภายในร้านค้าสกุลเป็ย ชูเพียนจื่อยิ้มรับเจตนาดีของมู่หลัน

"หลงจื๋มู่พอจะรู้จักนายช่างที่เชี่ยวชาญการแกะสลักหรือไม่ ข้า
อยากใช้ศิลาเมฆรุ้งแกะเป็นจี้อันหนึ่ง"

ลูกจ้างที่อยู่ข้างกายมู่หลันรีบชิงตอบ "หลงจื๋มู่ของพวกเราก็คือ
ยอดฝีมือในด้านการแกะสลักขอรับ!"

ชูเพียนจื่อสองตาสว่างวาว "จริงหรือ!"

"ยินดีรับใช้ขอรับ" มู่หลันผงกศีรษะพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ

"เช่นนั้นก็วิเศษยิ่งนัก อีกเดี๋ยวข้ากลับไปวาดแบบเสร็จแล้วจะส่งมาให้
ขอขอบคุณหลงจื๋มู่ล่วงหน้า" ดวงหน้าประดับยิ้มของชูเพียนจื่องดงาม
ดุจบุปผา แม้แต่มู่หลันก็ยังตะลึงมองอยู่พักใหญ่

ร้านรวงแถบนี้ก็อยู่ข้างๆ ทำเรื่องนี่เอง คนที่กลับมาด้วยเรือลำเดียว
กับพวกอวีนซึ่งอิงยังมีศิษย์วิชาโอสถอีกไม่น้อย อวีนซึ่งอิงลงเรือค่อนข้าง
เร็วกว่าคนอื่น นางมีชาติกำเนิดไม่ธรรมดาจึงมีของขวัญพิเศษเก็บทรัพย์

ปกติติดตัว ต่างจากศิษย์จำนวนมากที่ต้องขนสัมภาระเอง ตอนที่นั่งเดินออกมาจากร้านค้าสกุลเบ๊ย ศิษย์เหล่านั้นเพิ่งจะจัดของเสร็จเดินขึ้นมาบนท่าเรือ

พอศิษย์บุรุษหลายคนที่เกิดทุนอวินซึ่งอิงไม่เสื่อมคลายเห็นว่านางยังอยู่ พวกเขา ก็รีบตรงรี่มาต้อนรับอย่างหน้าขึ้นตาบานแล้วหาเรื่องชวนคุย

"ศิษย์น้องอวินชื่อศิลาเมฆรุ้งได้แล้วหรือ"

พวกเขาไม่เอ่ยถึงยังพอทำเนา ทันทันที่เอ่ยถึงอวินซึ่งอิงก็หน้าเปลี่ยนสีตอบกลับเสียงเย็นเยียบว่า "ธุระของข้า ไม่ต้องรบกวนศิษย์ที่เป็นกังวล" ไม่ทันขาดคำนางก็สะบัดหน้าออกเดินไปแล้ว ปกติพวกเขาจะต้องหน้าด้านหน้าทนนโผล่ตามมาประจบชี้แจง อวินซึ่งอิงดูแคลนบุรุษที่ไร้ศักดิ์ศรีพรรคนี้เป็นที่สุด ทว่าวันนี้ประหลาดยิ่ง นางเดินปลีกตัวมาระยะหนึ่งแล้ว นอกจากจะไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวเลย ด้านหลังยังเจ็บบส่งดมิถรรพมดา

อวินซึ่งอิงนึกแปลกใจ พอหันขวับไปมอง ภาพที่สะท้อนเข้าสู่สายตา ก็ทำให้นางโกรธจนอกแทบระเบิดอีกหน

บรรดาศิษย์พี่ชายศิษย์น้องชายที่ปกติเหมือนฝูงสุนัขจรูมล้อมสอพลอเอาใจนาง ตอนนี้อยู่ยืนนิ่งงันเป็นไก่ไม่อยู่ตรงท่าเรือ แต่ละคนมองค้ำไปที่ประตูใหญ่ของร้านค้าสกุลเบ๊ย ตรงนั้นมู่หลันที่ส่งหิ้วเขียนหวงมาจนถึงหน้าประตูกำลังคารวะอำลานาง

หิ้วเขียนหวงไม่ได้ปิดบังโฉมหน้าด้วยผ้าแพร ชุดกระโปรงที่สวมอยู่บนร่างก็ไม่ได้งามประณีตสักเท่าไร ทว่าเพียงนางยืนอยู่ได้แสงตะวันอย่างเรียบง่ายเช่นนั้น เรือนร่างกับรูปโฉมก็แลดูงามสะคราญไว้ชีวิตจำกัด

ตริ่งให้ผู้นอนมีอาจเบนสายตาแล้ว

ศิษย์วังศาสตร์ที่กลับถึงเกาะเดือนเพ็ญหยกๆ เหล่านี้เพิ่งจะได้
ยลโฉมสตรีที่งามน่าหลงใหลเพียงนี้เป็นครั้งแรก เส้นผมสลวยสีดำขลับ
ที่ทิ้งตัวยาวจรดเอวของนางเปล่งประกายลือแสงตะวัน ทำให้ศิษย์ไม่น้อย
นึกโยงถึงฐานะของนางได้ทันที

"เป็นหลิวเขียนหวง! นางก็คือหลิวเขียนหวงแห่งตระกูลแพทย์!"
ไม่รู้เป็นศิษย์คนใดที่อุทานออกมาเสียงเบา ศิษย์หลายคนถึงกับอดใจไม่ไหว
เดินนำไปก่อนแล้ว

ฮี้! ต่างก็เป็นคนถ่อยกลับกลอกที่บ้าระหะไริ่อย่างอายุฝูงหนึ่ง!

อวินซิงอิงเดือดดาลแทบคลุ้มคลั่ง ไมยินดีจะมองอีกแม้เพียงหางตา
นางจึงสะบัดหน้าเดินฉับๆ มุ่งไปยังที่พักของตนเองทันที

ในอดีตสายตากลุ่มหลงตกตะลึงในความงามเหล่านี้ล้วนเป็นของนาง
ทว่าอวินซิงอิงสังหรณ์ใจว่านับจากวันนี้ไปสิ่งเหล่านี้จะถูกหลิวเขียนหวง
ฉกฉวยไปจนสิ้น เกียรติยศที่เดิมทีเคยเป็นของนางก็จะถูกหลิวเขียนหวง
แย่งชิงไปที่ละอย่างจนหมดเช่นกัน...

เหมาใหญ่หวเหวยอุตสำหรับมารับอวินซิงอิงถึงท่าเรือโดยเฉพาะ
เดิมที่เขาตั้งใจจะเล่าเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นหลังจากหลิวเขียนหวงมาถึง
ให้นางฟัง เพื่อให้นางระวังและจับตาคนตระกูลแพทย์ไว้บ้าง

ทว่าหลังจากเขาได้พบตัวจริงของหลิวเขียนหวงโดยบังเอิญ
คำพูดทั้งหมดที่เขาเตรียมมาเต็มท้องก่อนหน้านั้นกลับไม่อาจพูด
ออกจากปากเสียแล้ว

แม้กระทั่งเขาก็มีอาจไม่ยอมรับว่าหลิวเขียนหวงเหนือกว่าอวินซิงอิง

ในทุกด้านอย่างเห็นได้ชัด ขึ้นเขาเล่าสารพัดผลงานอันยิ่งใหญ่ของอีกฝ่าย ออกมา ก็รังแต่จะยิ่งกระตุ้นไฟโทสะของอวินซิงอิ่ง เขาไม่อยากจะเป็นที่รองรับอารมณ์ของนางหรือกนะ

ทว่าเขาไม่พูด ก็ไม่ได้แปลว่าผู้อื่นจะไม่พูดนี่

ตรงมุมตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะเดือนเพ็ญ บนเนินเขา ที่หันหน้าเข้าหาทะเลสาบก็คือที่ตั้งของเรือนพักศิษย์ตระกูลเทวโอสถ เนื่องจากตระกูลเทวโอสถเพิ่งจะรุ่งเรืองขึ้นในช่วงร้อยปีมานี้ ดังนั้น ตำแหน่งเรือนพักศิษย์ของพวกเขาจึงเป็นบริเวณที่ขออนุญาตวังศาสตร์ ปลูกสร้างขึ้นใหม่

ศาลาหอเก่งอันหรูหราล้วนเผยชัดถึงความเอิกเกริกฟุ้งเฟ้อของ ชั้นชั้นสูงหน้าใหม่แห่งดินแดนพันเมฆา ไม่รู้ทำให้ศิษย์วังศาสตร์มากน้อย เท่าใดที่ถือกำเนิดในตระกูลเล็กนั้นก็อีกจาง

ตระกูลขุนพลสวรรค์สกุลทั้งที่รุ่งเรืองจนมีจำนวนศิษย์ฟุ้งฟรวด เช่นเดียวกันก็สร้างเรือนพักใหม่อยู่ในละแวกนั้น ระหว่างทางอวินซิงอิ่ง กับเหมาโหย่วเหวยจึงบังเอิญพบเจอศิษย์หญิงสกุลทั้งหลายคน พวกนาง เฟื่องเล็กเรียนและกำลังมุ่งหน้ากลับเรือนพักพอดี

"เฮ้? นั่นคุณหนูตระกูลเทวโอสถที่ผลสอบเข้าวังศาสตร์มาเป็นที่สอง คุณสมบัติมาเป็นที่สอง หน้าตาก็มาเป็นที่สองผู้นั้นมิใช่หรือ" ศิษย์หญิง สกุลทั้งคนหนึ่งพูดกระทบกระเทียบก่อนใคร

ลุ่มเสียงของนางก้องกังวาน ซ้ำออกแรงตอกย้ำคำว่า 'ที่สอง' ตั้งหลายหน จึงเรียกเสียงหัวเราะครืนจากสตรีคนอื่นๆ ที่ร่วมทางมากับนาง ได้ทันที

"ทั้งอิงอิง ผลสอบกับคุณสมบัติของข้าสู้เจิ้งเฮ้ออ้อไม่ได้แล้วเป็นอย่างไร มีอะไรน่าให้เจ้ายินดีกัน หรือว่าพี่ชายใหญ่ที่รักของเจ้ามีปัญหาเอาชนะเจิ้งเฮ้ออ้อแล้ว?" อวินซิงอิงพูดอย่างทระนง

นางเพ็งกลับถึงเกาะเต๋อนเพ็ญ ยังไม่รู้เรื่องผลงานอันเกรียงไกรของหลิวเซียนหวงที่สร้างความตื่นตะลึงแก่ทุกคนในวังศาสตร์ติดๆ กัน นางจึงนึกว่าประเด็นหลักของทั้งอิงอิงคือเรื่อง 'หน้าตามาเป็นที่สอง'

ทั้งอิงอิงก็คือน้องสาวร่วมอุทรของทั้งเซิ่งหยางผู้สืบทอดตระกูลขุนพลสวรรคต พรสวรรคตเซิ่งยุทธ์ของทั้งอิงอิงเองก็ไม่ด้อย ทั้งเป็น 'องค์หญิง' ที่ถูกคนในตระกูลตามใจมาตั้งแต่เล็กจนโต ทว่าหลังจากมาถึงวังศาสตร์ นางกลับถูกอวินซิงอิงข่มรัศมีในทุกๆ ด้าน

เพียงเท่านี้ก็แล้วไปเถอะ ทั้งอิงอิงเองก็ไม่ได้คิดจะเป็นยอดฝีมือหญิงอันดับหนึ่งบนดินแดนพันเมฆาอะไรอยู่แล้ว

ทว่าอย่าแยกก็ตรงที่พี่ชายซึ่งนางเคารพเทิดทูนมาตั้งแต่เล็กดันไปชอบพออวินซิงอิงเสียนี้ หน้าซ้ำหลังจากถูกอวินซิงอิงปฏิเสธอย่างแล้งน้ำใจ เขาก็ยังอุตสาหุ่ทำเพื่ออวินซิงอิง ตั้งตนเป็นอริกับผู้ที่อยู่เหนือใครในทุกด้านอย่างเจิ้งเฮ้ออ้อแห่งตระกูลนักปกครอง จนต้องพลาดท่าเสียทีในมือเจิ้งเฮ้ออ้อมาหลายต่อหลายครั้งแล้ว

พอต้องมาเห็นพี่ชายที่รักถูกผู้อื่นลบหลู่เช่นนี้ นางก็แค้นใจจนแทบจะคว้าตัวอวินซิงอิงมาซัดให้νωมสลักยกเพื่อระบายโทสะ

ทว่าอวินซิงอิงมีพลังฝีมือไม่อ่อนแอ ไม่ใช่คนที่นางจะต่อกรไหวเด็ดขาด ข้าอำนาจของตระกูลเทวโอสถในปัจจุบันก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าตระกูลขุนพลสวรรคตเท่าไรเลย

คนสกุลทั้งแม่โอนอ่อนผ่อนตามนางสาวพั๊ด ทว่าเรื่องจัดการ
อวีนชิงอิ่งนี้ไม่มีผู้ใหญ่คนใดขาดสติยอมตามใจนางหรือก ดังนั้นที่ผ่านมา
นางจึงได้แต่ขมก้นโทสะนี้ไว้ พยายามหลบเลี่ยงอวีนชิงอิ่งเท่าที่จะทำได้
ตัวนางเองจะได้ไม่เป็นทุกข์

นึกไม่ถึงว่าตอนนีั้ตระกูลแพทย์จะมีหลิวเขียนหวงโผล่มา อีกฝ่าย
ไม่เพียงดบรัคมีอวีนชิงอิ่งในทุกด้าน แม้แต่เจ็งเฮ้อก็ยิ่งถูกอีกฝ่ายข่มชนิดๆ
แล้ว ทั้งอิ่งอิ่งรู้สึกแสบจะสาแก่ใจ พอเจอหน้าอวีนชิงอิ่งวันนี้จึงออกปาก
ถากถางอย่างกล้าไม่อยู่อีก

พอทั้งอิ่งอิ่งได้ยินคำตอบของอวีนชิงอิ่ง นางก็เข้าใจทันทีว่าอีกฝ่าย
ยังไม่รู้เรื่องของหลิวเขียนหวง ดังนั้นจึงหัวเราะอย่างได้ใจยิ่งกว่าเดิม
ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า "ใครเอาเจ้าไปเปรียบกับเจ็งเฮ้ออีกนั่นเล่า หากรวมศิษย์ชาย
คนอื่นฯ ในวงศ์ศาสตร์เข้าไปด้วย แม้แต่ที่สองเจ้าก็ยังไม่ติดอันดับด้วยซ้ำ!"

นางรอดูวันที่อวีนชิงอิ่งดวงตกลมมานานแสนนานเหลือเกินแล้ว

ศิษย์หญิงสกุลทั้งอีกคนที่สนิทกับทั้งอิ่งอิ่งและถูกตามใจมากเช่นกัน
รีบพูดสนับสนุนเสียงดัง "ก็นั่นนะสิ! มีบางคนอุตสำหรับหลงนึกว่าตนเอง
คืออัจฉริยะหญิงอันดับหนึ่งในใต้หล้า ผลปรากฏว่าที่แท้คือที่สองต่างหาก
ไม่สิไม่ถูก! หากนับซูเฟียนจื่อด้วยอย่างมากมายก็เป็นได้แค่ที่สามเท่านั้น!"

"หลิวเขียนหวงแห่งตระกูลแพทย์นี้ะ ทั้งสอบเข้าเรียนด้วยคะแนนเต็ม
ถึงเจ็ดวิชา ทั้งมีพรสวรรค์ขั้นกายทิพย์ไม่ธรรมดา กับสติปัญญาเชิงยุทธขั้นเจ็ด
แม้แต่เจ็งเฮ้อก็ยิ่งด้อยกว่าเลย นี่สิเช็ดหน้าชูตาให้พวกเราเหล่าสตรี
อย่างแท้จริง! ใครบางคนเทียบกับนางแล้วไม่รู้จักนับเป็นตัวอะไรดี!"

"ผ้าแพรนี้เจ้าปิดหน้าเอาไว้จะดีแล้ว ปิดไว้จะได้ไม่มีใครรู้ว่า

เจ้าหน้าที่ตาต้าชั้นกว่าหิ้วเชี่ยนหวงหลายขุมเลยเชียว คิกๆ"

พอมีคนเป็นหัวใจ เหล่าศิษย์หญิงสกุลทั้งที่ปกติก็เห็นอวินชิงอิง
ซัดนัยน์ตาอยู่แล้วจึงพากันพูดเยาะหยันเจ้าประโยชน์ค่าประโยชน์คอย่างเหิมเกริม
ยิ่งพูดก็ยิ่งแสบสันไร้ไมตรี

34

ปกติมนุษยสัมพันธ์ของอวินซิงอิงก็ไม่นับว่าดีเท่าไร ยิ่งตัวนางโดดเด่นในทุกด้านก็ทำให้ผู้อื่นริษยาได้ง่ายอยู่แล้ว หนาซ่านางยังมีอุปนิสัยยโสโอหังไม่เห็นหัวคนที่ด้อยกว่า วางท่าสูงส่งกดขี่ผู้อื่นอีกด้วย หากนางเผชิญหน้ากับศิษย์ทั่วไปก็แล้วไปเถอะ ทว่ากับสตรีอย่างพวกทั้งอิงอิงที่มีชาติกำเนิดไม่ธรรมดาเช่นกัน แต่กลับถูกนางด่าบริภาษโดยสิ้นเชิง ในสายตาย่อมจะเห็นว่านางน่ารังเกียจเหลือทน

ในวันนี้นางถูกผู้อื่นเยาะหยันฉีกหน้า สาเหตุเกิดขึ้นครั้งก็เป็นเพราะปกติตัวนางเองไม่เคยเกรงอกเกรงใจใครเลย ทว่ามีหรือนางจะตำหนิตนเองเช่นนี้ นางมีแต่รู้สึกว่าการทุกอย่างเป็นความผิดของหลิวเซี่ยนหวง เป็นความผิดของทั้งอิงอิง เป็นความผิดของคนอื่นทั้งหมดที่กล้าบังอาจล่วงเกินนาง!

เหมาไห่หว่หวายที่คอยสังเกตอวินซิงอิงอย่างออกสั่นขวัญแขวนมาตลอด

เห็นนางกำสองหมัดจนแน่น น่ากลัวว่าอึดใจถัดไปจะลงไม้ลงมือกับพวกทั้งอิงอิงแล้ว เขาก็ยิ่งหวาดผวาคอนสีหน้าเผือดขาว

หากอวินชิงอิงลงมืออย่างไม่อาจยับยั้งซึ่งใจ เขากับนางได้เดือดร้อนหนักแน่ ไม่เพียงถูกวังศาสตร์ออกประกาศประณาม ยังจะถูกสั่งกักบริเวณให้สำนึกผิดกันทั้งคู่

หน้าซ้ำเขายังต้องเป็นคนที่เคราะห์ร้ายยิ่งกว่า ถูกอวินชิงอิงพาลโกรธไม่พอ บุคคลระดับสูงในตระกูลก็ต้องหาว่าเขากับพระองค์หน้าที่ไม่ได้เกลี้ยกล่อมนางจนสุดความสามารถอีก

อันที่จริงทุกคนก็รู้กันอยู่ว่าอวินชิงอิงมีอุปนิสัยเย่อหยิ่ง แต่ไรมาไม่มีใครกล้าขัดใจ เขาที่เป็นแค่บุตรหลานสายรองคนหนึ่งมีหรือจะเกลี้ยกล่อมนางได้

เหมาเหี่ยวเหวยรู้ร้อนจนเหงื่อกาฬชุ่มແທບทั้งตัว ในที่สุดเขาก็ปลันเกิดปัญญาในยามคับขัน รีบเอ่ยเรียกนางทันใด "คุณหนูชิงอิง! เมื่อครูท่านครูกำชับว่าคุณหนูเก็บของเสร็จให้รีบตามไปพบจ้าววังมิใช่หรือขอรับ หากยังไม่ไปเกรงว่าจะไม่ทันแล้ว!"

เรื่องนี้เขาก็ขึ้นสังเกตขั้วนั้นๆ กระนั้นคำว่า 'จ้าววัง' สำหรับศิษย์วังศาสตร์ส่วนใหญ่กลับมีมนตรีขลังเป็นพิเศษ พวกทั้งอิงอิงล้วนสงบคำไม่พูดต่อดังคาด อวินชิงอิงเองก็เริ่มใจเย็นลงแล้ว

หากนางลงมือกับพวกทั้งอิงอิงที่นี่ ผู้ที่เสียเปรียบก็มีแต่ตัวนางเท่านั้น วังศาสตร์ห้ามศิษย์ใช้กำลังต่อสู้กันเองโดยเด็ดขาด ต่อให้เป็นผู้ที่เกิดมาเหนือใครในทุกด้านอย่างเจิ้งเฮ้อก็กับทั้งเชิงหยางก็ได้แต่ไปประลองกันที่ห้องฝึกยุทธ์ภายใต้การควบคุมของท่านครู หากนาง

ฝ่าฝืนกฎแล้วถูกลงโทษ ก็รังแต่จะอับอายขายหน้ายิ่งกว่าเดิม

ดังนั้นนางจึงกัดฟันสะบัดหน้าไปพูดกับเหมาไห๋วเหวยว่า
"ไปกันเถอะ"

ไม่ทันขาดคำ นางก็เดินก้าวยาวมุ่งไปทางเรือนพักศิษย์ตระกูล
เทวโอสถก่อน

ความอับยศอดสูในวันนี้นางจะขอจดจำฝังใจ ก็แค่คุณหนูตระกูลใหญ่
คนหนึ่งที่ยืนขึ้นกับนางไม่ได้เลยสักอย่าง กับบุตรหลานตระกูลตกยาก
อีกคนเท่านั้นไม่ใช่หรือ สักวันนางจะให้ทั้งอึ้งอึ้งกับหลิวเขียนหวงจ่าย
คำตอบแทนอย่างสาสม

ด้านหลังของนาง ทั้งอึ้งอึ้งก็มีสีหน้าไม่พอใจเช่นกัน กระนั้นเมื่อนึกว่า
ต่อไปนี่ถึงคราวที่อึ้งอึ้งต้องถูกผู้อื่นข่มทุกทางจนใจหิวไม่ขึ้นบ้างแล้ว
ทั้งอึ้งอึ้งก็รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมาทันใด

นางก็ไม่ได้รู้สึกดีกับหลิวเขียนหวงเท่าไรนักหรอก ทว่าอีกฝ่าย
ช่วยระบายแค้นให้นางจนได้ ดังนั้นนางจึงตัดสินใจว่าวันหน้าพบปะกัน
ในวังศาสตร์ นางจะให้ความเกรงใจกับศิษย์สกุลหลิวผู้นี้สักเล็กน้อย

วันที่ที่อึ้งอึ้งกลับถึงเรือนพักศิษย์ตระกูลเทวโอสถ นางก็ดึง
ผ้าแพรบนใบหน้าออก พูดพลางมองเหมาไห๋วเหวยอย่างเยียบเย็น
"ที่พวกนางพูดมาเป็นความจริงหรือ"

'พวกนาง' ย่อมจะหมายถึงพวกทั้งอึ้งอึ้ง แม้เมื่อครู่พวกนาง
ตั้งหน้าตั้งตาเหน็บแนมอึ้งอึ้งเสียมากกว่า กระนั้นคำพูดทั้งโดยตรง
โดยอ้อมก็เผยข้อมูลออกมาไม่น้อย อย่างเช่น หลิวเขียนหวงสอบเข้าเรียน

ด้วยคะแนนเต็มถึงเจ็ดวิชา ระดับสติปัญญาเชิงยุทธขึ้นเจ็ด เป็นต้น

ส่วนกายทิพย์ไม่วัดมณีนัน วันทีอวินซิงอิงอยู่บนภูเขาชิงหลิน ก็ได้ประจักษ์กับสัญลักษณ์พรสวรรค์ที่ชวนตาพร่านั้นด้วยตนเองแล้ว ความทรงจำยังคงสลักลึกจนทำให้นางต้องเขินเขี้ยวเคี้ยวฟันเลยทีเดียว

เมื่อครุ่นงเสียหน้าจนหัวเสีย จึงไม่ทันคิดอะไรมาก ตอนนีเมื่อใจเย็นลงได้สติแล้วก็อดไม่ได้ที่จะตื่นกลัว นางไม่กล้าเชื่อเลยว่าถึงกับมีสตรีที่เก่งกาจกว่านางไปเสียทุกอย่าง ซ้ำยังเก่งกาจกว่ามากถึงเพียงนั้น

ต้องเป็นพวกทั้งอิงอิงจิงใจคุยวเกินจริงเพื่อทิ่มแทงใจนางแน่!

เหมาไหย่วเหวยกลืนน้ำลายอีกหนึ่งก่อนตอบ "ปะ...ประมาณนั้นขอรับ..." เขาไม่กล้าบอกอีกข่าวที่เพิ่งจะได้รับมา...ในวันทีหิ้วเขียนหวงสอบเข้าเรียน จ้าววังก็รับนางเป็นศิษย์สายตรงแล้ว

ก่อนหน้านี้เจ้าวังเพียงรับศิษย์ไว้สองคน ศิษย์คนโตฐานะไม่แน่ชัด ศิษย์คนรองก็คือเจิ้งเฮ้ออี้ ตระกูลเทวโอสถกับตระกูลขุนพลสวรรค์ล้วนเคยเสนอเป็นการส่วนตัวให้เจ้าวังรับทั้งเชิงหยางกับอวินซิงอิงเป็นศิษย์ นำเสียตายที่ทั้งสองล้วนถูกปฏิเสธอย่างนุ่มนวล

ไม่รู้้อวินซิงอิงลอบไฝ่ฝืนจะเป็นศิษย์น้องหญิงร่วมอาจารย์กับเจิ้งเฮ้ออ้อมาเนิ่นนานเพียงใดแล้ว ผลกลายเป็นว่าพอหิ้วเขียนหวงปรากฏตัว เจ้าวังกลับรับนางเป็นศิษย์โดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย เรื่องนี้หากให้อวินซิงอิงรู้เข้า คาดว่าอาจจะอึกเลือดตันทีก็เป็นได้

เหมาไหย่วเหวยอดไม่ได้ที่จะสำนึกเสียใจอย่างสุดซึ้ง ตนเองไม่น่ารู้วามชั่ววูบ วิ่งโฉบไปรับอวินซิงอิงถึงท่าเรือเลย อุดสาห์คิดเต็มอกว่าเป็นการคาบข่าวไปบอก ผลกลับกลายเป็นการเสนอตัวไปรองรับอารมณ์ถึงที่

ยิ่งอวิ้นชิงยิ่งเห็นเหมาไห่ยว่เหวยมีท่าทางกล้าๆ กลั้วๆ นางก็ยิ่งเดือดดาล จึงถามเสียงเคียดแค้นว่า "เจ้าก็รู้ลึกรู้ลึกว่าข้าสู้นางไม่ได้ใช่หรือไม่"

ในใจเหมาไห่ยว่เหวยคิดเช่นนั้น ทว่ามีหรือจะกล้ายอมรับตรงๆ

"หลิวเซี่ยนหวงมาจากตระกูลแพथย์ที่ตกยากเยี่ยงนั้น แม้กระทั่งทำเนียบผู้แข็งแกร่งบนจากรีกหยกพันเมฆาก็ยังไม่เคยติดอันดับด้วยซ้ำ นางจะเทียบชั้นกับคุณหนูชิงอิงได้อย่างไรกันขอรับ" เหมาไห่ยว่เหวยปลิ้นผุดประกายความคิด นึกข้อได้เปรียบที่ยังเหลืออยู่ของอวิ้นชิงอิงในตอนนี้อย่างขึ้นมาได้ ชั่วดีอย่างไรนางก็คืออันดับที่ห้าสิบเก้าบนทำเนียบผู้แข็งแกร่งชั้นชำระไขกระดูก ทว่าหลิวเซี่ยนหวงไม่ติดกระทั่งร้อยอันดับแรก เห็นชัดว่าพลังฝีมือไม่เท่าไร อย่างน้อยเทียบกับคุณสมบัติพรสวรรค์ที่ดีเพียงนั้นแล้ว ก็ช่างน่าอัปอายขายหน้าเสียนี้กระไร

อวิ้นชิงอิงฟังจบก็มีสีหน้าดีขึ้นมาดั่งคาด บนทำเนียบผู้แข็งแกร่งมีชื่อเพียงชื่อมาดามรัศมีนางก็เกินพอแล้ว ขึ้นมีหลิวเซี่ยนหวงมาอีกคน แม้แต่ทุนรอนอย่างสุดท้ายที่จะให้นางได้ทะนงตนอยู่บ้างก็จะไม่เหลืออีก

"อันที่จริงคุณหนูชิงอิงไม่จำเป็นต้องใส่ใจนางนักก็ได้ ต่อให้นางเก่งกาจยิ่งกว่านี้แล้วมีประโยชน์อะไรเล่า ตระกูลแพथย์ในปัจจุบันอย่างเก่งก็แค่นับเป็นตระกูลชั้นสองชั้นสาม อีกอย่างตระกูลฝ่ายเป็นกลางพวกนี้ก็คบค้ากับฝ่ายอธรรมมาช้านาน เดิมทีพวกเราตระกูลฝ่ายธรรมะอันสูงส่งก็ไม่สนใจจะไปเกลือกกัลลัวกับพวกเขาอยู่แล้ว" เหมาไห่ยว่เหวยโน้มหน้าต่ออวิ้นชิงอิงอย่างไม่ย่อท้อ

อวิ้นชิงอิงพูดอย่างตระนงพร้อมสีหน้าที่ชวนมองขึ้นอีกหน่อย "ช่างเถอะ ข้าจะรอดูว่านางสามารถระหับไปได้สักกี่น้ำ!"

อีกด้านหนึ่ง ชูเพียนจื่อผิงกศิระชะคลี่ยิ้มน้อยๆ มาตลอดทาง จวบจนใบหน้าใกล้จะแข็งค้างอยู่แล้ว นางถึงฝืนปลีกตัวจากลวดทำเรือ กลับมาที่เรือนพักศิษย์ตระกูลแพทย์จนได้ หากไม่ใช่เพราะเกี่ยวพันถึงฐานะ ไม่อยากให้ตระกูลแพทย์ต้องขายหน้า นางก็อยากจะหมั่นตัววิ่งอ้วกทันทีจริงๆ

เจ้าหิมะยกอุ้งเท้าเล็กๆ ขึ้นมาเช็ดหยดเหงื่อที่ริมจอนผมให้นาง ก่อนกล่าว "ศิษย์ที่นี้ช่างมีไมตรีร้อนแรง! ร้อนแรงจนชวนผวาเกินไปแล้ว!"

"เจ้าไม่สังเกตหรือว่าในวังศาสตร์มีศิษย์หญิงอยู่น้อยมาก คงเพราะหายากถึงได้ล้ำค่ากระมัง เอาเป็นว่าก่อนอื่นพวกเราไปแจ้งข่าวดีให้พวกเจ้าทองใหญ่รู้ว่าต่อไปนี่จะมีเนื้อกินทุกวันแล้วกันดีกว่า!" ชูเพียนจื่อพูดปนยิ้ม

"เซียนหวง ท่านช่างดีกับพวกเรายิ่งนัก" เจ้าหิมะรู้สึกที่ตนก็คือสัตว์อสูรที่มีความสุขที่สุด เพราะมันได้มาพบกับเจ้านายที่แสนดีเช่นนี้

เพียงนึกถึงชุดกระโปรงที่วันนี้วันชิงอึ่งสวมใส่ มันก็พลันอึกheimสุดขีด เซียนหวงดงงามออกปานนี้ มันจะพากเพียรดูแลเสื้อผ้าเครื่องประดับของนางอย่างเต็มที่ ทำให้นางกลายเป็นหญิงงามอันดับหนึ่งในได้ห้ำ! เช่นนี้ก็นับว่าได้ตอบแทนบุญคุณนางเล็กๆ น้อยๆ เช่นกัน

เซียนหวงเคยบอกไว้ว่ามันคือข้าหลวงผู้ออกแบบภาพลักษณ์ของนางเซียนนะ!

ไม่มีใครนึกถึง...ว่าความปรารถนาของเจ้าหิมะจะทำให้ชีวิตสัตว์อสูรของมันเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง แม้กระทั่งสัตว์อสูรตัวอื่นของชูเพียนจื่อก็พากันอย่างทำสู่เส้นทางที่ต่างจากเดิมเพราะอำนาจของนาง

ขณะที่ชูเทียนจื่อกำลังจะพาเจ้าหิมะไปหาเหล่าสัตว์อสูรที่จับปลาอย่างแข็งขันอยู่นั้น เจ้าหิมะก็พลันชี้มือไปบนท้องฟ้าทิศตะวันตกพลางเอ่ย "นกกะจอกแสนรู้ของวังศาสตร์มาแล้ว!"

เกาะเดือนเพ็ญมีขนาดไม่ใช่เล็กๆ เพื่อสะดวกแก่การส่งข่าวสาร ท่านครุวิชาสัตว์วิทยาของวังศาสตร์จึงเพาะเลี้ยงและฝึกฝนนกกะจอกแสนรู้จำนวนมากไว้เป็นเครื่องมือส่งสาร นกกะจอกแสนรู้เหล่านี้เป็นเพียงนกธรรมดาที่ไม่มีสติปัญญาขั้นสูง ทำได้แค่บินไปตามเส้นทางที่ตายตัว ดังนั้นเจ้าหิมะจึงแยกแยะได้ตั้งแต่ไกล นกตัวที่กำลังบินมุ่งมาทางนี้ก็คือนกตัวที่ส่งสารถึงเรือนพักศิษย์ตระกูลแพทย์โดยเฉพะ

ไม่ช้านกกะจอกแสนรู้ก็ถลาลงมาในลานจริงๆ ชูเทียนจื่อปลดกระบอกไม้ไผ่เล็กๆ จากบนกรงเล็บเท้าของมัน พอหยิบเศษกระดาษในนั้นออกมาดูก็พบว่า เป็นลายมือของจ้าววัง เนื้อความบนกระดาษมีเพียงประโยคเดียว...

'จงมาที่โถงทำการสักเที่ยว'

ในใจชูเทียนจื่อพอจะเดาได้แล้วว่าเป็นเรื่องใด น่าจะเกี่ยวกับการเลือกวิชาหลักของนางนั่นเอง ดังนั้นนางจึงมอบหมายให้เจ้าหิมะไปแจ้งข่าวดีกับพวกเจ้าทองใหญ่ ตนเองมุ่งหน้าไปที่โถงทำการตามลำพัง

ตอนที่ชูเทียนจื่อเดินเข้าไปในโถงทำการ จ้าววังกำลังสนทนาอยู่กับบุรุษอีกเจ็ดคนที่น่าจะเป็นท่านครุ ส่วนผู้อื่นที่ดูแลงานจิปาถะอยู่ในโถงล้วนไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรงสักครั้ง บรรยายกาศดูหนักอึ้งเอาการ

ฐานะกับพลังวัตรของจ้าววังเป็นเช่นไรย่อมไม่ต้องเอ่ยถึง กระทั่งท่านครูเจ็ดคนนั้นก็มิมีชั้นพันโลกิยะสองคนกับชั้นเหนือสามัญอีกสามคน ต่อให้พวกเขาตั้งใจเก็บงำพลังแล้ว สำหรับคนทั่วไปก็ยังคงตันมากอยู่ดี

พอทั้งแปดเห็นซูเฟียนจื่อเดินเข้ามา สายตาก็พลันสอดขยับไปที่นาง เป็นตาเดียว สาวน้อยคิดว่าตนเองขวัญกล้ำมากพอและมีพลังวัตรไม่นับว่าด้อยนัก กระนั้นเมื่อถูกพวกเขาจับจ้องเช่นนี้ นางก็ยังรู้สึกเหมือนถูกรู้ออกกตทัพบ

"เขียนหวงมานี่สิ" จ้าววังคลี่ยิ้มให้นางอย่างอ่อนโยนแล้วกวักมือเรียกให้นางไปหา

ซูเฟียนจื่อเดินตรงไปคารวะทักทายทันที "คำนับอาจารย์กับท่านครูทั้งเจ็ดเจ้าคะ"

จ้าววังแยมยิ้มพลางเอ่ย "วันนี้ทุกคนล้วนอารมณ์ไม่สู้ดีเท่าไร เขียนหวง ในเมื่อตอนสอบเข้าเรียนเจ้าทำข้อสอบถึงเจ็ดวิชา วันนี้เจ้าก็พูดเองแล้วกันว่าอยากจะได้เรียนวิชาใดเป็นวิชาหลัก"

ไม่ว่าคำตอบของซูเฟียนจื่อคือวิชาใดก็ไม่แคล้วล่วงเกินท่านครูอีกหกวิชาที่เหลือ ทว่าจ้าววังได้ตรวจดูแล้ว รู้สึกว่านี่คือปัญหาที่ก่อกวนจากความเยาว์วัยช่างเอาชนะของนาง ดังนั้นจ้าววังจึงตัดสินใจที่จะให้นางเป็นผู้แก้ปัญหานี้เอง

ก่อนหน้าที่ท่านครูทั้งเจ็ดวิชาแทบจะคว้าโต๊ะแตกหักกันเพื่อแย่งชิงศิษย์ผู้นี้ไปแล้ว เพราะเจ็ดวิชาที่นางเลือกสอบล้วนไม่ใช่วิชาที่ได้รับความนิยมอะไร ปกติแล้วน้อยครั้งยิ่งที่ศิษย์ซึ่งมีคุณสมบัติดีเยี่ยมจะเลือกเรียนวิชาเหล่านี้เป็นวิชาหลัก

ส่วนใหญ่ศิษย์ของท่านครูเหล่านี้ล้วนมีคุณสมบัติค่อนข้างธรรมดาสามัญ หากนักจะมีศิษย์ที่มีพรสวรรค์เป็นเลิศคนหนึ่งเสนอตัวมาถึงที่เอง ขึ้นปด้อยให้นางถูกผู้อื่นแย่งชิงไปละก็ พวกเขาได้เสียใจตายจริงๆ เป็นแน่

ซูเพียนจื่อไม่ได้รีบบอกคำตอบของตนออกไป เพียงถามจ้าววังว่า "ข้าจำได้ตอนนั้นศิษย์พีเจ็งก็ทำข้อสอบหลายวิชา ไม่ทราบสุดท้ายเขาเลือกอย่างไรกันเจ้าคะ"

'ศิษย์พีเจ็ง' ย่อมหมายถึงเจ็งเฮ้ออ้อย่างไม่ต้องสงสัย

"สุดท้ายเขาเลือกเรียนการเมืองเป็นวิชาหลัก เรียนกฎหมาย การปกครอง จารึก และประวัติศาสตร์เป็นวิชารอง" จ้าววังดูบเคราะห์พลาบเอ่ยตอบ

อันที่จริงเรื่องนี้ซูเพียนจื่อสืบข่าวมาก่อนแล้ว ดูจากการเลือกของเจ็งเฮ้ออ้อก็มองออกได้ไม่ยาก ภายหน้ามีความเป็นไปได้สูงจริงๆ ที่เขาจะเป็นฮ่องเต้

ส่วนเขาจะรับช่วงต่อในแคว้นใดจากสามแคว้นนั้นก็สุดจะรู้ได้

เสียงพูดของจ้าววังเพิ่งจะขาดคำ ในกลุ่มท่านครูทั้งเจ็ดก็มีคนขีมือไปที่ท่านครูวิชาจารึกกับประวัติศาสตร์ทันที

"ก่อนนี้พวกเจ้าก็รับเจ้าหนูสกุลเจ็งไปแล้ว ตอนนี้อย่างจะมาแย่งขายหนูสกุลเหลือกับพวกเรานีก ช่างละโมบไม่มีที่สิ้นสุดจริงๆ!"

ท่านครูผู้พูดนี้มีเคราสีขาวหิมะที่ยาวจรดเอว คิ้วสีขาวหิมะทั้งสองข้างก็ทิ้งตัวลงมาจนถึงตำแหน่งปลายคาง ทว่าเส้นผมของเขากลับสั้นยิ่ง สั้นจนคล้ายคนธรรมดาที่ไร้ซึ่งพลังวัตร รูปลักษณ์นี้ดูคล้ายบรรดาหลวงจีนผู้เฒ่า

ที่ซูเพียนจื่อเคยเห็นจากโทรทัศน์เมื่อก่อนมาก

เขาก็คือท่านครุฑีผู้สอนวิชาคำนวณ ก่อนหน้านี้เขาสืบข่าวมาแล้วว่า ข้อสอบวิชาแรกที่นางทำเสร็จก็คือวิชาคำนวณของเขา เห็นชัดว่านางให้ความสำคัญกับวิชาคำนวณมากที่สุด ศิษย์คนนี้น่าต้องชิงมาอยู่ในมือให้จงได้

ท่านครุฑีวิชาอักษร ปราชญ์ เกษตร และโยธาอีกสี่คนที่เหลือพากัน ผงกศีรษะเห็นพ้อง ทำทางบงชี้ตัวคิดจะเตะคู่แข่งสองคนให้กระเด็นไปก่อน ค่อยว่ากัน

ทว่าท่านครุฑีอาจารย์รักกับประวัติศาสตร์ประสานเสียงแย้งกลับทันใด "นั่นก็แค่วิชารอง! เหล่าซี ในชั้นเรียนเจ้ายังมีปูเจินอวีจากตระกูลเทพพยากรณ์ อยู่แท้ๆ นั่นคือศิษย์อัจฉริยะที่ได้เป็นเจ้าของวัตถุศักดิ์สิทธิ์ของตระกูลเทพพยากรณ์เสียวนะ เขาเรียนวิชาคำนวณของเจ้าเป็นวิชาหลัก เจ้ายังอุตส่าห์มีหน้ามาแย่งคนกับพวกเราอีกหรือ!"

ท่านครุฑีวิชาอักษร ปราชญ์ เกษตร และโยธาสี่คนก็เอ่ยคล้อยตาม เช่นกัน "นั่นสิๆ พวกเจ้าทั้งสามคนอย่ามาแย่งคนกับพวกเราเลย!"

คิดจะใช้ประโยคเดียวมาบรรยายสีหน้าของท่านครุฑีนั้นช่างยากมากจริงๆ! ประโยคที่พอจะกล่อมแกล่อมไถ่เคียงก็คือ...สีหน้าเหมือนกินแมลงวันเข้าไปหนึ่งตัว!

ท่านครุฑีมองไปหาจ้าววังอย่างแสนจะแค้นเคืองพลางใช้สายตาลอบบอกรับเป็นนัย...ปูเจินอวีคือตัวอะไรท่านก็รู้อยู่! ท่านยังดะเอียดศิษย์สุดโต่ง พรรคนี้มาให้ซ้ำ ซ้ำก็ยังรับไว้ แต่หากเหตุนี้ทำให้ข้าต้องสูญเสียศิษย์ดีเลิศที่แท้จริงอย่างหลิวเซียนหวงไป ข้าก็จะขอแลกชีวิตกับท่านแล้ว!

จำววังกระแอมแห่งๆ สองหน เรื่องของปู่เงินอวี๋เขาผิดต่อท่านครูที่อยู่จริง ทว่าหากเขาลำเอียงออกปากช่วยพูด ท่านครูอีกหกคนที่เหลือก็ต้องมาแลกชีวิตกับเขาเช่นกัน

"เขียนหวง บอกการตัดสินใจของเจ้ามาเถอะ" จำววังรีบเตะลูกหนังส่งไปให้ซู่เพียนจื่อ เขารู้สึกว่านางน่าจะมีความคิดอยู่ในใจแต่แรกแล้ว

ได้ยินว่าวันที่ประกาศผลสอบเข้าเรียน โจวซู่เวินท่านครูวิชาแพทยก็บุกไปเอาเรื่องนางถึงที่ ปรากฏว่าไม่รู้ศิษย์ใหม่ผู้นี้ของตนพูดอะไรกับโจวซู่เวิน อีกฝ่ายถึงได้กลับไปโดยไม่ได้มาร้องทุกข์อะไรต่อหน้าตน แม้แต่ครั้งประโยค ยังไม่ได้มาแย้งคนพร้อมกับท่านครูวิชาอื่นๆ เหล่านี้

ในเมื่อสามารถทำให้คนใจร้อนเกรตตรงอย่างโจวซู่เวินลดตรงหยุดลังกลองรบได้ นั่นก็พิสูจน์ชัดว่าหิ้วเขียนหวงมีเหตุผลของนาง ไม่ได้ทำตามอารมณ์เพียงอย่างเดียว

ดังนั้นเขาเองก็สงสัยใคร่รู้ยิ่งนัก ที่ตำแหน่งจะจัดการเรื่องเลือกวิชาหลักนี้อย่างไรกันแน่

"เรียนท่านครูทั้งหลาย ตามกฎโดยปกติแล้วศิษย์ต้องศึกษาอยู่ในวังศาสตร์เป็นเวลาสามปีขึ้นไป เนื่องจากสิ่งที่ศิษย์อยากเรียนรู้นั้นมีมากมายยิ่ง หากท่านครูทั้งหลายไม่รังเกียจ ศิษย์อยากจะได้เรียนวิชาหลักสามถึงสี่วิชาต่อปี อย่างน้อยศิษย์จะเรียนทั้งเจ็ดวิชานี้ให้สำเร็จก่อนค่อยจบการศึกษาเจ้าคะ"

เรื่องนี้ซู่เพียนจื่อคิดไว้เรียบร้อยแต่แรกแล้ว ในอดีตตอนที่ยังเรียนมัธยมอยู่บนดาวโลก นางก็เรียนและสอบเจ็ดแปดวิชาในรวดเดียวเช่นกัน ตอนนั้นนางยังไม่ได้คลายผนึก ความจำกัดความสามารถในการคิดวิเคราะห์

ห่างชั้นกับตอนนี้อลิบลับ นางก็ยังผ่านมาแล้วไม่ใช่หรือ

ที่นางไม่กล้าบอกว่าจะเรียนวิชาหลักรวดเดียวทั้งเจ็ดวิชาเป็นเพราะยังไม่แน่ใจว่าท่านครูเหล่านี้จะตั้งข้อเรียกร้องสูงเพียงใด หากเรียนรวดเดียวสามถึงสี่วิชา นางก็รู้สึกที่น่าจะอยู่ในขอบเขตที่ความสามารถของตนแบกรับได้

นอกจากนี้ นางก็อยากจะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยใจจริง เพราะในฐานะสิบแปดมงกุฎมีอาชีพ ควบตำแหน่งว่าที่ผู้เฒ่ากำมะลอที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบนดินแดนพันเมฆา นางจำเป็นต้องมีการศึกษาที่เพียงพอ กับความรู้ที่หลากหลาย ถึงจะตมต้นคนที่มาจากทุกระดับชั้นได้อยู่หมัด

อีกอย่างเปรียบกับผู้ฝึกวิชาคนอื่นแล้ว นางยังมีข้อได้เปรียบที่เหนือกว่ามากๆ อยู่ข้อหนึ่ง นั่นก็คือนางไม่ต้องเสียเวลาจำนวนมาก กับการฝึกลมปราณเลย ขอเพียงมูมานะหลอกคนก็ใช้ได้แล้ว

อย่างเช่นในตอนนี้ ด้วยความอุตสาหะของอึ้งหิมิง กลลวงอันยิ่งใหญ่ เรื่องเซียนใจประเสริฐของนางกำลังหยั่งรากแตกหน่ออยู่ที่แถบภูเขาชิงหลิน สวาทเพิ่มจำนวนเป็นที่คุ้นชินทุกวี่วัน แม้หมูนี้นางไม่มีเวลาร่างไปหลอกคน ด้วยตนเอง แต่ก็มักรู้สึกได้ว่าลมปราณในร่างกำลังเพิ่มพูน

เมื่อคำนวณดูตามนี้ ต่อให้ตัดวันหยุดที่นางจะออกจากเกาะเดือนเพ็ญ ไปเผยแผ่ลัทธิในทะเลสาบดาวเดือน นางก็น่าจะยังมีเวลาเพียงพอ มารับมือกับการเรียนได้อยู่

จ้าววังกับท่านครูเหล่านี้ต่างก็ตกตะลึงไปตามๆ กัน เป็นจ้าววังที่พูดขึ้นตามตรงว่า "เซียนหวง เจ้าต้องคิดให้ดีๆ นะ ข้อเรียกร้องของวิชาหลักกับวิชารองนั้นต่างกัน หากคะแนนวิชาหลักไม่ถึงตามเกณฑ์

ก็จะไม่อนุญาตให้จบการศึกษา"

"เช่นนั้นข้าก็จะได้อยู่ในวังศาสตร์นานขึ้นอีกหน่อย ได้ศึกษาความรู้จากอาจารย์กับท่านครูทั้งหลายเพิ่มขึ้นพอดี" ชูเพียนจื่อคลี่ยิ้มละม่อม ก่อนจะคำนับท่านครูทั้งเจ็ดด้วยสีหน้าอันจริงจัง "ศิษย์อยากศึกษากับท่านครูทั้งหลายด้วยใจจริง ขอท่านครูทั้งหลายได้โปรดส่งเสริมด้วยเถิดเจ้าค่ะ"

ท่านครูทั้งเจ็ดเห็นว่าชูเพียนจื่อไม่ได้กำลังล้อเล่น ต่างก็ซาบซึ้งใจจนเกือบหลังน้ำตา

พวกเขาอยู่ที่วังศาสตร์อบรมศิษย์มานับไม่ถ้วน ทว่าก็มีศิษย์น้อยแสนน้อยที่เล่าเรียนเพราะรักเรียนอย่างแท้จริง เป้าหมายที่เหล่าศิษย์มาที่นี่มีสารพัดอย่าง แต่ส่วนใหญ่ล้วนหนีไม่พ้นคำว่า 'ผลประโยชน์'

ศิษย์ส่วนหนึ่งที่มาจากครอบครัวชาวบ้านสามัญก็หวังจะอาศัยฐานะศิษย์ที่เรียนจบจากวังศาสตร์ไปเข้าร่วมเป็นสมาชิกคนหนึ่งในตระกูลโบราณที่มีอำนาจ หมายยกฐานะและมูลค่าของตนเอง

ส่วนบุตรหลานตระกูลโบราณนั้น บ้างก็อาศัยวังศาสตร์เพื่อคอบสหายจากตระกูลโบราณเช่นเดียวกันเอาไว้ปูทางอนาคตของตน บ้างก็ใช้การเรียนจบจากวังศาสตร์มาประดับฐานะและยกระดับตนเอง

คนที่อยากเรียนเอาความรู้จากวังศาสตร์จริงๆ นั้นแม้มีอยู่ไม่น้อย ทว่าเป้าหมายของพวกเขาค่อนข้างเฉพาะทาง ขอเพียงเรียนจบหนึ่งถึงสองวิชาที่ตนอยากเรียนแล้ว พวกเขาก็อดใจรอไม่ไหวที่จะอำลาวังศาสตร์ไปไขว่คว้าสิ่งที่พวกเขาใฝ่ฝัน

ศิษย์ที่จะยินดีศึกษาให้ลึกซึ้งและกว้างขวางโดยไม่เสียเวลาอย่างหลิวเขียนหวังนี้หาได้ยากมากเหลือเกิน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งนางทั้งอ่อนเยาว์ทั้งโฉมงาม หากเปลี่ยนเป็นศิษย์หญิงคนอื่น ขอเพียงมีพร้อมอย่างนางแค่ครั้งเดียว ก็ไม่มีทางหักใจเอาวัยสาวมาสิ้นเปลืองกับการศึกษาที่จัดซื้อดี้น้รออก

อย่างหลิวเขียนหวังนี้ก็คือศิษย์ดีที่แท้จริง!

จำววังยังคงใช้สติมากกว่าอารมณ์เอ่ยขึ้นว่า "เขียนหวัง ทำเช่นนี้... จะกลายเป็นกินมากจนเคี้ยวไม่ละเอียดหรือไม่"

ซูเฟียนจี้กกล่าวตอบ "ข้าจะทุ่มเทเวลากับการเรียนให้ได้มากที่สุดเจ้าคะ หากเหล่าท่านครุู้สึกว่าศิษย์คนนี้เรียนได้ไม่ดี ขอให้ทุกท่านสั่งสอนได้อย่างเต็มที่ จบจนผลการเรียนของข้าเป็นที่พึงพอใจ จบออกไปแล้วจะไม่ขายหน้าเหล่าท่านครุค่อยยุติ"

ความจริงจังและจริงใจของนางทำให้ทุกคนในที่นี้ซาบซึ้งตื่นตันใจยิ่ง ต่างก็รู้สึกเพียงว่าเด็กสาวตระกูลแพทยผู้นี้คือแบบอย่างที่ดีของศิษย์ทั้งหมดของวังศาสตร์ฟิงยี้ดือ

ใครเล่าจะรู้ว่าที่ซูเฟียนจี้ตั้งใจเล่าเรียนเยี่ยงนี้ก็มีเจตนาไม่บริสุทธิ์เช่นกัน

สิ่งที่ศิษย์คนอื่นแสวงหาเป็นเพียงเรื่องของตนเองกับตระกูลหนึ่งตระกูลใด ผิดกับซูเฟียนจี้ที่ตั้งปณิธานจะเป็นสิบแปดมงกุฎที่เก่งกาจที่สุดในประวัติศาสตร์ผู้หลอกต้มคนได้มากมายมหาศาล ขึ้นนางศึกษาคหาความรู้แค่หนึ่งถึงสองวิชาเท่านั้นจะไปพอใช้งานได้อย่างไรกันเล่า!

เมื่ออารมณ์ซาบซึ้งใจคลายลงแล้ว เหล่าท่านครุก็นึกถึงปัญหาที่สำคัญยิ่งกว่าได้ทันที

"แล้วปีนี้เจ้าตั้งใจจะเรียนวิชาใดก่อน"

พวกเขาต่างก็ถูหมัดถูมือ อยากจะรับตัวศิษย์ที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้
อย่างอดใจรอไม่ไหวแล้ว!

ซูเพียนจึงกล่าวตอบทันทีว่า "ปีแรกศิษย์จะเรียนวิชาโยธา เกษตร
และปราชญ์เป็นวิชาหลักก่อนเจ้าคะ" นางโคร์ครวญเสรีจสรพตั้งแต่
ระหว่างทางมาวังศาสตร์แล้ว

ความต้องการของชาวบ้านทั่วไปล้วนไม่พ้นอาหารสามมื้อกับ
ที่ซุกหัวนอน อาหารสามมื้อจำเป็นต้องเพาะปลูก ล่าสัตว์ และเลี้ยงสัตว์
ส่วนที่ซุกหัวนอนก็ต้องมีที่อยู่อาศัย วิชาเกษตรกับโยธาก็มีคุณค่าจับต้องได้
มากที่สุด

สำหรับวิชาปราชญ์นั้น ไม่ได้หมายถึงสายวิทย์* ที่นิยมเรียกคู่กับ
สายศิลป์บนดาวโลก แต่หมายถึงวิชาที่ศึกษาหลักคิดและต้นตอของ
ความคิดนั้น คล้ายคลึงกับวิชาปรัชญาและตรรกวิทยา

จะว่าไปก็ดูเลือนลอยยากจับต้อง แต่ในเมื่อซูเพียนตั้งใจ
จะเผยแผ่ลัทธิลोकคน วิชานี้ก็มีความจำเป็นต้องเรียนอย่างยิ่ง เพราะ
สามารถนำมาลอกเลียนและปรับปรุงคำกล่าวอ้างของนางเกี่ยวกับ
เขียนใจประเสริฐให้ยิ่งมีความเป็นมืออาชีพและมีพลังล่อลวงคนยิ่งขึ้น

พอท่านครูสามวิชานี้ได้ยินคำตอบของซูเพียนก็ย่อมจะหน้าขึ้น
ตาบาน ทว่าท่านครูอีกสี่วิชาที่เหลือไม่แคล้วผิตหวังอยู่บ้าง

จ้าววังลูบเศรากล่าวขึ้นว่า "เขียนหวง ในเมื่อเจ้าพูดเองว่าจะเรียน
ทั้งเจ็ดวิชานี้ให้ดี เช่นนั้นเจ้าก็ต้องรักษาคำมั่น หาไม่ก็อย่าคิดจะจบการศึกษา
จากวังศาสตร์ได้"

* คำว่า 'วิชาปราชญ์' ในที่นี้ใช้อักษรจีนตัวเดียวกับคำว่า 'สายวิทย์' ในปัจจุบันพอดี

"ข้าทราบแล้วเจ้าคะ" ซูเพียนจื่อผงกศีรษะรับปากจ้ำจ้วงทันที
ท่านครูทั้งสี่นั้นคิดว่าถึงอย่างไรศิษย์ผู้นี้ก็หนีไม่พ้นตนเอง ก็แค่รอ
อีกปีสองปีเท่านั้นไม่ใช่หรือ พวกเขารอไหว ในใจจึงรู้สึกดีขึ้นมาน้อย

เรื่องนี้ถึงนับว่าคลี่คลายได้อย่างสวยงาม ซูเพียนจื่อติดตามท่านครู
ทั้งสามไปรับตำราเรียน และนัดหมายว่าอีกสองวันข้างหน้าจะเริ่มไปเข้า
ชั้นเรียนของพวกเขา

จากนั้นซูเพียนจื่อก็ไปเยี่ยมคารวะผู้เขียนหลงท่านครูวิชาสัตววิทยา
เป็นพิเศษ

ผู้เขียนหลงเบิกดวงตาเล็กๆ ทั้งคู่มองพิจารณานางตั้งแต่ศีรษะ
จรดปลายเท้า จากปลายเท้าย้อนขึ้นไปถึงศีรษะหลายต่อหลายรอบด้วย
สีหน้ารำยลึก

"ข้านี้กว่าเรื่องเรียนหลายวิชาเจ้าแค่พูดกับข้าอย่างขอไปที่เสียอีก
ว่ามาสิ วิ่งมาหาข้าถึงที่นี่โดยเฉพาะมีเรื่องอะไร" เรื่องที่หลิวเซียนหวง
บอกว่าจะเรียนวิชาหลักจนครบเจ็ดวิชาค่อยจบการศึกษานั้น เขาได้ฟัง
จากหนิวเหลียงจงสหายเก่าแก่ผู้สอนวิชาเกษตรแล้ว

"ข้าอยากขอคำชี้แนะจากท่านครูผู้ ท่านพอจะมีวิชาที่ทำให้
สัตว์หรือสูรยอขนาดได้บ้างหรือไม่เจ้าคะ" ซูเพียนจื่อพูดออกไปตามตรง

"มีนะมีอยู่หรอก เพียงแต่ต้องดูด้วยว่าสัตว์หรือสูรที่จะใช้วิชานี้อยู่ชั้นใด
อย่างสัตว์หรือสูรชั้นสามพวกนั้นของเจ้า อย่างเก่งก็ยอลงได้ครึ่งเดียว"
ผู้เขียนหลงหรีตตอบ

"ใช้วิชานี้แล้วจะคงสภาพได้นานเท่าใดเจ้าคะ แล้วจะเป็นอันตราย
ต่อสุขภาพของพวกมันหรือไม่เจ้าคะ" ยอขนาดลงได้ครึ่งหนึ่งก็ดีมาก ๆ แล้ว

ซูเพียนจื่อจึงซักถามต่อ

ผู้เพียนหลงโคลงศิระษะกล่าวว่ "สัตว์อสูรชั้นสามก็น่าจะคงสภาพ
ได้ราวสองช่วยาม วิชานี้ไม่เป็นอันตรายต่อพวกมันหรอก เพียงแต่สิ้นเปลือง
ลมปราณมาก หลังจากใช้วิชาแล้ว หากพวกมันไม่อาจดูดซึมปราณวิเศษ
จำนวนมากมาชดเชยโดยเร็ว ก็จะมีผลกระทบต่อพลังวัตรของพวกมันได้ นี่เจ้า
จะถามเรื่องนี้ไปทำอะไร เจ้ามีของวิเศษเก็บทรัพย์ที่ใหญ่พอจะเก็บพวกมันได้
ไม่ใช่หรือหรือ"

ปราณวิเศษอะไรนั้นในดอกชวีหมีมีอยู่เยอะแยะ สามารถคงสภาพ
ยอส่วนได้สองช่วยามก็เพียงพอแล้ว ซูเพียนจื่อยืนดีอยู่ในใจพลางตอบ
อย่างซื่อตรง "ข้าอยากพาพวกมันไปเข้าเรียนด้วยกันเจ้าคะ"

แม้สถานที่สอนของท่านครูไม่ได้จำกัดอยู่แต่ในห้องเรียน อีกทั้ง
ขนาดของห้องเรียนก็ใหญ่โตยิ่ง กระนั้นรูปร่างอย่างเจ้าทองใหญ่ เจ้าทองเล็ก
และเจ้าเจ็ดจำ หากไปหมอบบออยู่ในห้องเรียนก็คงแออัดน่าดูชม ดังนั้น
ซูเพียนจื่อถึงได้คิดมาหาผู้เพียนหลง เพื่อดูว่าจะทำให้เหล่าสัตว์อสูรตัวเล็ก
ลงหน่อยได้หรือไม่

ผู้เพียนหลงเบิกตาโตพลางถามอย่างตลกอกตลกใจว่า "เจ้าจะพา
พวกมันไปเข้าเรียนด้วยเชียวหรือ! หรือว่าพวกมันอยู่ห่างเจ้าแล้วจะไม่อยู่
ในโอวาท?"

คิดดูอีกทีก็ไม่ถูกต้อง หากเป็นเช่นนั้น นางเก็บพวกมันเข้าของวิเศษ
ที่พกติดตัวได้ก็สิ้นเรื่องแล้วไม่ใช่หรือ

"ข้าอยากให้พวกมันฝึกความสามารถพิเศษเอาไว้ จะได้ใช้ช่วยเหลือ
ผู้อื่นเจ้าคะ" ซูเพียนจื่อตอบด้วยสีหน้าอันบริสุทธิ์ดีงาม หากพูดให้ชัดหน่อย

ก็คือ...นางอยากมีลูกสมุนเป็น 'บุคคาลกรสัตว์' ประเภทที่มีทักษะฝีมือสักหลายๆ ตัว วันหน้านางไปเผยแพร่ลัทธิลোকคนก็จะได้มีผู้ช่วยมือดีเพิ่มมาอีกหลายตัว

ผู้เขียนหลงเกาศีระแรงๆ รู้สึกว่าตนเองจวนจะไล่ตามความคิดของซูเพียนจื่อไม่ทันแล้ว นางไม่เพียงเห็นสัตว์อสูรเป็นพวกพ้อง ยังจะพาพวกมันไปเรียนหนังสือ และให้พวกมันฝึกความสามารถพิเศษไปช่วยคนอื่นอีก...

มนุษย์ส่วนใหญ่ล้วนฝึกสัตว์อสูรไว้ใช้ในการต่อสู้ เขาอยู่มาจนป็นนี้แล้ว เพิ่งจะได้ยินเป็นครั้งแรกว่ามีใครอบรมเพาะสัตว์อสูรแบบเดียวกับมนุษย์

"บรรดาท่านครูของเจ้าไม่มีความเห็นแย้งบ้างเลยหรือ" ผู้เขียนหลงเอ๋ยถามอย่างมึนงง

"ข้าเพียงให้พวกมันตามข้าไปนั่งฟังเท่านั้น ไม่รบกวนผู้อื่นหรอก เจ้าคะ เหล่าท่านครูก็ไม่น่าจะถือสากระมัง" ซูเพียนจื่อเองก็รู้สึกตัวสัตว์อสูรปรากฏตัวในห้องเรียนย่อมส่งผลกระทบต่ออยู่บ้าง ดังนั้นถึงได้พยายามคิดหาทางทำให้พวกมันไม่สะดุดตาถึงเพียงนั้น

อีกทั้งโดยทั่วไปศิษย์ดีเด่นก็มักมีสิทธิพิเศษบางอย่าง ซูเพียนจื่อรู้สึกได้ว่าขอเพียงตนพากเพียรทำให้เหล่าท่านครูพึงพอใจ พวกเขาก็น่าจะไม่ถือสาเกี่ยวกับเรื่องนี้เท่าไรนัก

ทั้งหมดนี้ก็เพราะนางเห็นเจ้าหิมะตัดเย็บเสื้อผ้าได้ สัตว์อสูรตัวอื่นๆ ก็หัดดำนำจับปลาจนเป็น นางถึงได้คิดจะฝึกฝนพวกมันในสิ่งที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น นางอยากลองให้จอมพลังอย่างเจ้าทองใหญ่กับเจ้าทองเล็กไป

สร้างบ้าน ให้เจ้าเจ็ดจำใช้ชาจำนวนมากนั้นมาพรวนดินหว่านเมล็ด ส่วนเจ้าโต เจ้าสอง และเจ้าสามก็สามารถร่วมมือทำงานบนที่สูงได้ ความคิดเหล่านี้ช่างยอดเยี่ยมเสียนี้กระไร!

"หนิวเหลียงจงท่านครูวิชาเกษตรกับข้ามีความสัมพันธ์ที่ไม่เลว ข้าสามารถไปขออนุญาตเขาแทนเจ้าได้ แต่สำหรับวิชาย่อขนาดนี้... เป็นวิชาลับของข้าที่จะไม่ถ่ายทอดแก่คนนอก หากไม่ใช่ศิษย์ที่เรียน สัตววิทยาเป็นวิชาหลัก ข้าจะไม่ถ่ายทอดให้เด็ดขาด" ผู้เทียนหลงยกยิ้ม แบบคนโหด ยิ่งดูชั่วร้ายเป็นพิเศษ

ฑูเทียนจื่อกัดฟันตอบ "ข้าจะเรียนสัตววิทยาเป็นวิชาหลักด้วยเจ้าคะ เพียงแต่ท่านครูผู้อาจต้องรอสักหน่อย ข้าปรับตัวกับการเรียนสามวิชา ในปัจจุบันแล้ว ก็จะไปเสนอเรื่องนี้กับจ้าววัง"

"ฮ่าๆ ถูกใจข้ายิ่งนัก!" ผู้เทียนหลงหัวเราะร่วน ก่อนจะเดินเข้า ห้องหนังสือของตน ไปค้นคัมภีร์ที่สอนให้สัตวอสุรย่อขนาดได้เล่มนั้น ก่อนจะออกมายื่นส่งให้ฑูเทียนจื่อทันที "เจ้าเอาไปคัดลอกไว้ฉบับหนึ่ง ถือเป็นของกำนัลแรกพบที่ครูคนนี้มีมอบให้เจ้า"

"ขอบคุณท่านครูผู้" ฑูเทียนจื่อคำนับเขาอย่างนอบน้อมแล้วขอตัว จากมา

เนื่องจากค่านิ่งว่าข้างกายตนมีสัตวอสุรอยู่มากมาย วันหน้ายังมี อีกหลายเรื่องที่ต้องขอร้องผู้เทียนหลง นางถึงได้รับปากเรียนสัตววิทยา เป็นวิชาหลักโดยไม่อิดออดเช่นนี้

เฮ้อ...ผู้อื่นเรียนวิชาหลักวิชาเดียวก็จบการศึกษาแล้ว แต่ข้าต้อง เรียนวิชาหลักตั้งแปดวิชา หากรวมวิชาแพทย์เข้าไปอีก นั่นคือเก้าวิชา

เขียนนะ ช่างกดดันเหลือเกิน!

เมื่อกลับถึงที่พัก ชูเพียนจี้ก็เรียกประชุมเหล่าสัตว์อสูรเพื่อปลุกใจ เนื้อหาโดยรวมคือทำอะไรจึงจะเป็นสัตว์อสูรที่ดีมีระดับ แน่หนอนว่า ไม่ใช่แค่สู้รบมือเก่งก็จะเพียงพอ เพราะนั่นคือสิ่งที่สัตว์อสูรกับสัตว์ป่าทั่วไปก็สามารถทำได้ ในฐานะสัตว์อสูรชั้นเลิศที่ประสบความสำเร็จไม่ช้าใคร และกำลังจะกลายเป็นทูตผู้เผยแผ่ลัทธิใหญ่อันดับหนึ่งบนดินแดนพันเมฆานั้น พวกมันจำเป็นต้องมีความสามารถพิเศษ มีพลังฝีมือ มีความรู้ และมีมารยาท

เช่นนี้จึงจะสามารถโดดเด่นเหนือหมู่มวลสัตว์อสูร กลายเป็นอสูรเขียนที่แท้จริง ไม่เพียงเป็นที่รักเคารพของสัตว์อสูรด้วยกัน ยังจะได้รับเกียรติและคำสรรเสริญจากมนุษย์อีกด้วย

ความจริงแล้วขอเพียงนางมีบัญชาลงไปคำเดียว ต่อให้ในใจสัตว์อสูรเหล่านี้ไม่ยินยอม พวกมันก็จะเชื่อฟังอย่างว่าง่ายอยู่ดี แต่นางรู้สึกว่าจะต้องทำให้พวกมันกระหายใฝ่รู้ด้วยตนเอง ถึงจะเรียนได้ดี เรียนได้แตกฉานมากขึ้น

สัตว์อสูรทั้งกลุ่มถูกภาพอนาคตอันงดงามที่นางพรรณนาเหล่านั้น ปลุกเร้าจนเลือดลมสูบฉีดพลุ่งพล่าน แต่ละตัวคำรามขานรับ บอกเป็นเสียงเดียวกันว่าจะตั้งใจเรียนให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นทุกวัน เพื่อเป็นอสูรเขียนที่มีระดับดีเลิศ และมีพลังฝีมือสูงสุดบนดินแดนนี้ให้จงได้

เจ้าทองใหญ่กับเจ้าทองเล็กเพิ่งจะมีสติปัญญาไม่นานนัก ทว่าการปฏิบัติตามชูเพียนจี้ก็นั้นได้หยั่งรากอยู่ในสายเลือดและกระดูกของ

พวกมันมานานแล้ว ดังนั้นพวกมันสองตัวจึงไม่มีความเห็นต่างใดๆ

ซูเพียนจื่อหยิบคัมภีร์ที่ผู้เขียนหลงมอบให้ออกมา มอบหมายให้ เจ้าหิมะนำไปบรรจงคัดลอกหนึ่งฉบับ

เจ้าหิมะแม้ไม่มีพลังการต่อสู้ ทว่าเฉลียวฉลาดขยันขันแข็งยิ่ง นับแต่ติดตามอยู่ข้างกายซูเพียนจื่อ มันก็เริ่มฝึกทั้งภาษาพูดกับตัวอักษร ของมนุษย์ หวังว่าจะช่วยทำงานเบ็ดเตล็ดให้เจ้านายได้บ้าง ตอนนั้น แม้ไม่กล้าพูดว่ามีความสำเร็จใหญ่โตสักเพียงใด แต่การอ่านตัวหนังสือทั่วไป คัดหุ่นเขียนนี้ล้วนไม่เป็นปัญหาอะไรสำหรับมันแล้ว

ซูเพียนจื่อถือโอกาสนี้ชมเชยเจ้าหิมะอย่างเต็มที่รอบหนึ่ง เพื่อให้ สัตว์อสูรตัวอื่นๆ เหาอย่างต้นแบบผู้รักความก้าวหน้า จากนั้นนางก็ให้ พวกมันกลับไปพักผ่อนในดอกชวีหมี

ภายในดอกชวีหมีอุดมด้วยปราณวิเศษ แม้ไม่กว้างใหญ่ไพศาล เท่าผืนฟ้ากับแผ่นดิน ไม่มีสรรพสิ่งหลายหลากเหมือนโลกอันครึกครื้น ที่เบื้องนอก ทว่ายามอยู่ว่างเหล่าสัตว์อสูรก็ล้วนยินดีอยู่ข้างในนี้มากกว่า ต่อให้ยังไม่รู้ว่าควรฝึกลมปราณอย่างไร เพียงได้สูดปราณวิเศษมากหน่อย พวกมันก็รู้สึกปลอดโปร่งโล่งสบายไปทั้งตัวแล้ว

เมื่อตระเตรียมทุกสิ่งพร้อม ซูเพียนจื่อก็เริ่มต้นชีวิตศิษย์วังศาสตร์ ของนางอย่างเป็นทางการในอีกสองวันต่อมา

คาบเรียนที่หนึ่งของวันแรกก็คือวิชาเกษตร ซูเพียนจื่อไม่อยากจะดูต สยตาผู้อื่นเกินไปตั้งแต่คาบเรียนแรก ดังนั้นจึงเพียงให้เจ้าหิมะติดตาม อยู่ข้างกาย ไม่ได้ให้สัตว์อสูรตัวอื่นปรากฏตัว

หลิวมุ่ตื่นเช้าขึ้นเป็นพิเศษเพื่อมาส่งนางจนถึงนอกห้องเรียน
วิชาเกษตร

ซูเพียนจื่อรู้สึกจะหัวเราะก็ใช่ที่ จะร้องไห้ก็ไม่ถูก ห้องเรียนนี้
ก็ไม่ได้หายากมากสักหน่อย จำเป็นต้องทำเอิกเกริกถึงขั้นนี้เสียหรือ
เขากลัวว่าคนที่โตแล้วอย่างนางจะเดินหายไปหรือไรกัน

กระนั้นในใจนางก็ยังอบอุ่นยิ่ง ความรู้สึกที่มีคนห่วงใยช่างดียิ่งนัก

ในห้องเรียนมีศิษย์ไม่น้อยนั่งอยู่ก่อนแล้ว พวกเขาส่วนใหญ่
แต่งตัวธรรมดา ดูท่าหน้าจะเป็นผู้ฝึกวิชาที่มาจากครอบครัวชาวบ้านทั่วไป
ทว่าไซคี้มีพรสวรรค์เชิงยุทธ์

ยังมีศิษย์บางส่วนที่แต่งกายด้วยสีสันทันที่ค่อนข้างสดใส บุคลิกก็เจือ
ความหยิ่งทะนงอยู่บ้าง แน่نونว่าพวกเขารวมกลุ่มอยู่ด้วยกัน แยกเป็น
สองฝ่ายกับศิษย์ที่มีชาติกำเนิดสามัญเหล่านั้น

ไม่ต้องให้ใครบอกก็คาดเดาได้ว่าพวกเขาย่อมจะเป็นบุตรหลาน
ที่มาจากตระกูลโบราณใหญ่น้อยต่างๆ

เมื่อซูเพียนจื่อพลันปรากฏตัวที่หน้าประตูห้องเรียน ศิษย์ไม่น้อย
ต่างก็ตกตะลึงไปตามๆ กัน ลักษณะพิเศษของนางเด่นชัดยิ่ง คนเกือบทั้งหมด
จึงมองปราดเดียวก็เดาฐานะของนางออกแล้ว

แม้หลายวันมานี้หลิวเซียนหวงมีหน้ามีตามีไซ่ย่อย ทว่าคนจำนวนมาก
เพิ่งจะได้ยลโฉมที่แท้จริงของนางเป็นครั้งแรก ศิษย์บุรุษไม่น้อยล้วนจับจ้องนาง
จนตาค้างเหม่อลอยไม่ได้สติอยู่เป็นนาน

หนุ่มน้อยร่างอ้วนกลมซึ่งเดิมที่กำลังคุยโวเป็นคิ่งเป็นแควอยู่ใน
กลุ่มบุตรหลานตระกูลโบราณผู้หนึ่งพลันดีดตัวลุกขึ้น วิ่งฉิวไม่ก็ก้าว

ไปพูดอยู่ตรงหน้าชูเพียนจื่อว่า "คนงามผู้นี้ เจ้าก็คือคุณหนูเซียนหวง แห่งตระกูลแพทย์สินะ ข้าคือเว่ยหล่างจากตระกูลเซียนคร้ว ช่างๆ ข้า ยังมีที่นั่งว่างอยู่ แสงสว่างกำลังดี โต๊ะเก้าอี้ก็สะอาดสะอ้าน ถ้าอย่างไร เจ้าไปนั่งตรงนั้นเถอะ!"

"ได้สิ" ชูเพียนจื่อตอบบ่นยิ้มน้อยๆ

เจ้าอ้วนเว่ยหล่างผู้ที่น่าสนใจยิ่ง อีกทั้งตระกูลเซียนคร้ว...ก็แปลว่าเขาต้องทำอาหารเลิศรสได้เก่งกาจมากนะสิ! แค่นี้ก็คุ้มค่าที่จะคบหากับเขา แล้ว

นางยิ้มหวานเพียงนี้ ทำเอาเว่ยหล่างยิ้มปลื้มจนวิญญูญาณหวัด จะหลุดลอยตามนางไปที่เดียว คนอื่นๆ ล้วนนึกไม่ถึงว่าสุดท้ายอดหญิงงาม ในตำนานผู้มีพรสวรรค์สูงเหนือธรรมดาไปถึงกับไม่วางท่าเลยสักนิด ทำให้แต่ละคนอดไม่ได้ที่จะลอบจับใจตนเองว่าเหตุใดเมื่อครู่ถึงไม่ได้พุ่งตัวไป ทักทายชวนนางคุย ดันปล่อยให้เจ้าอ้วนนี้ได้กำไรรีบไปเล่าๆ เสียอย่างนั้น

ท่ามกลางสายตาคิฉาของศิษย์ทั้งหมด เว่ยหล่างผู้แสนกระหยิ่ม ยิ้มย่องก็นำทางชูเพียนจื่อไปจนถึงที่นั่งช่างๆ กับเขา ทั้งยังกุกี้กุกจอกเสกผ้า ผืนหนึ่งออกมาช่วยเช็ดโต๊ะเก้าอี้ให้นางรอบหนึ่ง

"ขอบคุณมาก" ชูเพียนจื่อซักยิ่งรู้สึกว่าการเป็นหญิงงามนี้มีข้อดี นับไม่ถ้วนจริงๆ

บุตรหลานตระกูลโบราณต่างๆ เห็นเว่ยหล่างชวนชูเพียนจื่อสนทนา ได้อย่างง่ายดาย พวกเขาจึงอดไม่ไหว รีบมารายล้อมแนะนำตัวเช่นกัน

คนเหล่านี้ส่วนใหญ่ล้วนมาจากตระกูลเล็กชั้นสองชั้นสามเหมือนกับ เว่ยหล่าง บางคนก็มาจากตระกูลเรื่องอำนาจก็เป็นเพียงบุตรหลานสายรอง

หรือไม่มีคุณสมบัติธรรมดาจึงไม่ค่อยได้รับความสำคัญนัก

เอ่ยถึงฐานะกับพรสวรรค์แล้ว หลิวเขียนหวงจากตระกูลแพทย์
เหนือกว่าพวกเขามาก ทว่านางไม่มีนิสัยสอพลอคนใหญ่โตดูแลคน
คนต่ำต้อย ไม่ว่ากับผู้น้อยปฏิบัติอย่างเกรงอกเกรงใจ ไม่ซ้ำจึ่งเรียก
ความรู้สึกดีจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนใหม่ได้เป็นเสียงเดียวกัน ศิษย์ส่วนใหญ่
จึงห้อมล้อมมาหานางโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

มีเพียงศิษย์หนุ่มสองคนที่ยังนั่งอยู่กับโต๊ะของตนเองด้วยสีหน้า
ไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ คล้ายไม่อยากไปดีชูเพื่อนจื่อ ทว่าสายตาก็อดไม่ได้
ต้องลอบพล้มมาครั้งแล้วครั้งเล่า

เว่ยหล่างขยับมาพูดเสียงเบาที่ข้างตัวชูเพียนจื่อว่า "สองคนนั้นคือ
ศิษย์ตระกูลเทวโอสถ ปกติเอาหูจุมูกชี้ฟ้าตลอด"

ที่แท้ก็เป็นพวกเขาอีกแล้ว ตระกูลเทวโอสถใหญ่โตขึ้นอย่างรวดเร็ว
จนกระทั่งกลายเป็นหนึ่งในสามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะ ทว่าฝีมือในการ
อบรมศิษย์กลับไม่เท่าไร พฤติกรรมของแต่ละคนล้วนอวดเบ่ง รวากับ
ถือไฟเด็ดที่กำลังจะได้กินรวบ ทั้งที่ไม่แน่ว่าจะมีดีจริงอยู่สักก็มากน้อย

แม้กระทั่งอวินชิงอิงยอดหญิงผู้สูงส่งของพวกเขา ชูเพียนจื่อ
ยังไม่เคยเก็บมาใส่ใจ แล้วนับประสาอะไรกับปลาชิวปลาสร้อยเหล่านี้
พอฟังเว่ยหล่างพูดจบ นางจึงเพียงคลี่ยิ้มไม่ได้กล่าวตอบอะไร

ไม่ซ้ำเสียงระฆังเข้าเรียนก็ดังขึ้น เหล่าศิษย์เจียบเสียงแล้วกลับไป
ที่นั่งของตนเองทันใด จากนั้นนินเว่ยเสียงจางท่านครุวิชาเกษตรก็ขีดหน้า
ยี่ดอกเดินก้าวยาวเข้ามา

ก่อนหน้าที่นี่ที่โถงทำการชูเพียนจื่อก็เคยพบเขาแล้ว ท่านครุวิชาผู้นี้

มาจากตระกูลกสิกรรมสกุลเหมียว ไม่ว่าจะเอ่ยถึงกำลังทรัพย์หรือความสำเร็จ
เชิงยุทธ์ เมื่ออยู่ต่อหน้าบรรดาตระกูลใหญ่ของดินแดนพันเมฆมาแล้ว
ตระกูลกสิกรรมก็ไม่อาจนับเป็นอะไรได้ ทว่าชื่อเสียงในหมู่ชาวบ้านสามัญ
กลับโด่งดังเป็นอย่างยิ่ง

เหล่าชาวบ้านอาจมีคนที่รู้จักว่าอะไรคือสามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะ
แต่น้อยคนที่จะไม่รู้จักตระกูลกสิกรรมสกุลเหมียว

ท่านครุหนิวมี่ผิวพรรณดำคล้ำ รูปร่างไม่สูง ร่างกายกำยำ มอง
ปราดแรกเหมือนชาวนาตัวอย่างไม่มีผิดเพี้ยน ทว่าเส้นผมที่ยาวจรด
สะโพกนั้นประกาศพลังฝีมือของเขาอย่างชัดเจน... ขึ้นเหนือสามัญ!

เขาขึ้นชื่อเรื่องความเข้มงวดมาแต่ไหนแต่ไร เหล่าศิษย์ที่อยู่ด้านล่าง
จึงนั่งสนิทันทันที่เขาปรากฏตัว

เมื่อท่านครุหนิวมองเห็นชูเทียนจื่อในปราดเดียว อารมณ์ตื่นเต้น
พึงพอใจก็พลันผุดขึ้นในหัวอก เขารอคอยมานานนานก็ปีแล้ว ในที่สุด
ก็รอคอยจนกระทั่งศิษย์ที่มีพรสวรรค์แท้จริงผู้หนึ่งมาเข้าเรียนวิชาเกษตร
ของเขาเสียที

ทว่านี่ยังไม่เพียงพอ เขายกมือชี้ไปที่ชูเทียนจื่อแล้วพูดกับศิษย์
คนอื่น ๆ ว่า "นี่คือสหายร่วมชั้นคนใหม่ของพวกเจ้า คาดว่าพวกเจ้าทุกคน
คงรู้แล้วว่านางเป็นใคร ข้าก็จะไม่พูดให้มากความอีก หลิวเทียนหวง
ศิษย์วิชาเกษตรทุกคนล้วนต้องบอกให้ชัดเจนว่ามาเรียนวิชานี้ด้วยเหตุใด
ไม่ว่าจะมาเรียนให้ครบวิชาเพื่อจบการศึกษาก็ดี เพื่อจะเลี้ยงไก่ที่มีหนกปีก
แปดขา หรือเพื่อให้สมุนไพรในแปลงออกดอกเหมือนพืชไร่ก็ช่าง ข้าต้องการฟัง
วาทะจริงของเจ้า"

ซูเพียนจื่อเอ่ยตอบทันที "ข้าอยากให้ทุกคนมีอาหารกินอิ่ม มีบ้านเรือน อยู่อาศัยเจ้าคะ"

"ที่แท้ตระกูลแพทย์ก็ยากไร้จนถึงขั้นนี้แล้ว..." ศิษย์ตระกูลเทวโอสถ ผู้หนึ่งพูดเยาะหยัน "ไม่ว่าสุ่มชี้คนใดในที่แห่งนี้ก็ล้วนเป็นผู้มีพลังวัตรทั้งสิ้น คำพูดประโยคนี้ของเขาทุกคนย่อมจะได้ยินอย่างชัดเจน"

ซูเพียนจื่อครั้นกระทั่งจะซายตาแลอีกฝ่าย โบราณว่าไว้ 'มิอาจ พูดถึงน้ำแข็งกับแมลงฤดูร้อน'* ชีนโกรธเคืองคนที่ไร้สมองไร้ความรู้พรรณนี้ไป ก็เปลื้องแรงเปล่า ทั้งเป็นการลดระดับของตนเองอีกด้วย

หนิวเหลียงจงสีหน้าเปลี่ยนวูบ ถามซูเพียนจื่ออย่างทั้งคาดหวัง ทั้งหวังว่าจะเจ็บปวด "หมายความว่าอย่างไรหรือ"

ใครๆ ก็รู้ว่าต่อให้ตระกูลแพทย์ตกต่ำสักเพียงใด ก็เป็นไปไม่ได้ ที่จะไม่มีข้าวกินไม่มีบ้านอยู่

"ชาวบ้านสามัญบนดินแดนพันเมฆามีจำนวนมหาศาล ทั้งที่ พวกเขา กับพวกเราล้วนอาศัยอยู่บนแผ่นดินผืนเดียวกัน ทว่ากลับมี ผู้คนมากมายกินไม่อิ่ม สวมไม่อุ่น กระทั่งที่พักผ่อนก็ยังไม่ดี ข้าอยาก ช่วยเหลือพวกเขา จึงเลือกเรียนวิชาเกษตรเจ้าคะ" ซูเพียนจื่อตอบด้วย ใบหน้าอันบริสุทธิ์จริงใจยิ่ง

ส่วนวากจาจริงนางย่อมแอบพูดอยู่ในใจเท่านั้น...ช่วยเหลือพวกเขา เป็นเพียงวิธีการอย่างหนึ่ง ทำให้พวกเขาทั้งหมดนับถือบูชาชื่นใจประเสริฐ ที่ข้าคุณหนูเสกสรรปั้นแต่งขึ้น นั่นต่างหากถึงจะเป็นเป้าหมายสูงสุด!

* 'มิอาจพูดถึงน้ำแข็งกับแมลงฤดูร้อน' ใช้เปรียบเปรยถึงผู้ที่มีความรู้ต้นเขิน ยึดติดแต่กับสิ่งที่ตนเคยได้ยิน ได้เห็นมา ก็เหมือนแมลงที่เติบโตในฤดูร้อนไม่เคยเห็นน้ำแข็งในฤดูหนาว ย่อมไม่อาจสนทนากับมันในเรื่องนี้ได้

เมื่อหลอกต้มคนเหล่านี้มาอยู่ในมือแล้ว ข้าคุณหนูก็จะไร้เทียมทาน
อย่างแท้จริง!

ทั่วห้องเรียนพลันเงียบกริบไปโดยสิ้นเชิง หลังห้องคือบรรดาศิษย์
กลุ่มใหญ่ที่มาจากครอบครัวชาวบ้านสามัญ ไม่รู้เป็นใครในกลุ่มนั้น
ที่ปรบมือแรงๆ นำขึ้นมาก่อน จากนั้นเสียงปรบมือก็ดังสนั่นไปทั่ว

ศิษย์ไม่น้อยซาบซึ่งใจจนขอบตาแดงเรื่อ หัวใจจะหล่นน้ำตาออกมา
เดี๋ยวนั้น แม้แต่หัวเหลี่ยมจิ้งกัวยังเหม่อมองซู่เพียงจื่ออย่างพูดไม่ออก

ไม่มีผู้ใดสงสัยเจตนาและความจริงแท้ในคำพูดของนาง เพราะ
ในสายตาของผู้ฝึกวิชาส่วนใหญ่บนดินแดนนี้ การห่วงใยคนธรรมดา
ที่ไม่อาจฝึกวิชาเหล่านั้นคือเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นประจำโดยแท้

คนเหล่านั้นมีตัวตนอยู่ไม่ต่างจากมดปลวก พวกเขาทั้งมีอายุชัย
แสนสั้น ทั้งมีพลังกำลังอ่อนแอ ใส่ใจพวกเขาไปก็ไม่ได้รับประโยชน์ใดๆ
นอกจากมีจำนวนค่อนข้างมากแล้ว พวกเขา ก็ไม่ได้มีอะไรเหนือไปกว่า
เหล่าผู้ฝึกวิชาเลย

จะมีก็แต่ศิษย์ที่เกิดในครอบครัวชาวบ้านทว่าโชคดีมีพรสวรรค์
เชิงยุทธ์ ถึงจะมีแกลใจไปดูแลพ่อแม่ญาติมิตรของตนเอง แต่ว่าพวกเขาก็
ทำเพียงแค่นั้นเท่านั้น

ผิดกับหลิวเซี่ยนหวงที่ประกาศว่าเรียนวิชาเกษตรเพื่อมดปลวก
ที่เล็กจ้อยจนไม่ควรค่าแก่การเอ่ยถึงเหล่านี้ ศิษย์ไม่น้อยที่มาจาก
ตระกูลโบราณล้วนรู้สึกรู้ว่าความคิดของนางพิลึกพิลั่นเกินกว่าจะเข้าใจได้
ทว่าเหล่าศิษย์ที่มาจากครอบครัวชาวบ้านทั่วไปกลับอดไม่ได้ที่จะซาบซึ่งใจใน
ตัวนาง

คุณหนูตระกูลสูงส่งเช่นนี้ถึงกับหวั่นไหวความเป็นอยู่ของชาวบ้านมากกว่าพวกเขาเองเสียอีก ทำให้พวกเขาละอายแก่ใจยิ่งนัก

อันที่จริงสำหรับซูเฟียนจื่อแล้ว ไม่ว่าจะหลอกใครก็คือการหลอกอยู่ที่ดี ดังนั้นนางย่อมจะเลือกใก้อ่อนที่ทั้งต้มตุ๋นง่ายและมีจำนวนมาก

หากจะเพิ่มสาวผู้รักดีสักคนในหมู่ผู้ฝึกวิชา ไม่รู้นางต้องสิ้นเปลืองเวลากับพลังกายใจไปเท่าไร ทว่าจะหลอกชาวบ้านตัวเล็กๆ ที่ไม่ได้มีความรู้ การศึกษาอะไรสักหลายๆ คน กลับเป็นเรื่องที่ง่ายตายกว่ามาก

กำไลแขนเจ็ดดาราคำนวณผลงานการหลอกคนของนาง โดยมองที่จำนวนกับระดับการหลอกลงเท่า่นั้น หลอกคนธรรมดาหนึ่งคนกับหลอกผู้ฝึกวิชาหนึ่งคนล้วนมีผลลัพธ์ไม่ต่างกัน แน่นอนว่านางก็ต้องไปหลอกคนธรรมดาก่อนดี

หนิวเหลียงจงจับจ้องซูเฟียนจื่อแว่วหนึ่ง ก่อนจะผงกศีรษะซ้ำๆ พลังเอ่ยขึ้น "หวังว่าเจ้าจะจดจำคำที่พูดในวันนี้ไปจนชั่วชีวิต"

ในมุมมองของเขา ความตั้งใจนี้ยิ่งล้ำค่ายิ่งกว่าข้อสอบเข้าเรียนที่ได้คะแนนเต็มแผ่นนั้นเป็นร้อยเป็นพันเท่า! หนิวเหลียงจงแทบจะคุกเข่าขอบคุณสวรรค์ที่ประทานศิษย์ซึ่งดีพร้อมเพียงนี้มาให้แก่เขา

เขาสงบอารมณ์โดยอาศัยช่วงสั้นๆ ที่หมუნตัวเดินไปยังแท่นบรรยาย จากนั้นก็ป็นหน้าขีมิประกาศว่า "วันนี้สอบย่อย เมื่อเข้าอ่านใจทย์จบ พวกเจ้าก็จงเขียนคำตอบ หยิบกระดาษกับพู่กันออกมาสิ!"

คราวนี้เหล่าศิษย์ที่อยู่ด้านล่างมีหลายคนจะร้องให้ออกมาจริงๆ แล้วสอบย่อยอีกแล้ว?! สอบตกต้องถูกพาไปไถนา ปลูกผัก เกี่ยวข้าวอีก! อย่าโหดร้ายถึงเพียงนี้จะได้หรือไม่! พวกเขาไม่ได้มีปณิธานอันยิ่งใหญ่

ที่จะให้ทุกคนมีข่าวกินอิมท้องสักหน่อย เหตุใดต้องเคี้ยวกรำพวกเขาเช่นนี้
ด้วยเล่า

ท่านครูหนิวช่างสมกับแซ่หนิวที่แปลว่า 'วัว' เรื่องทรมาทรรรมศิษย์
เขามีเรี่ยวแรงไม่รู้สิ้นดุจโคเถิกจริงๆ ข้อสอบย่อยมีโจทย์เพียงสิบข้อ ทว่า
ไม่ได้ให้เวลาศิษย์ใครครวญลังเลแม้แต่บ่อย เขาอ่านโจทย์ต่อเนื่องไป
ข้อแล้วข้อเล่า พอครบเวลาหนึ่งเคอาก็จะเก็บกระดาษคำตอบทั้งหมดไป
ทันที

เว่ยหล่างจับหูเกาแก้ม ท่าทางลับๆ ล่อๆ ลอบมองซ้ายที่ขวาที่
ดูเพื่อนจู้จู้ว่านิสัยของเขานับว่าไม่เลว จึงเปิดมมอ่านวยความสะดวก
ให้เขาลอบดูคำตอบของนางอย่างใจกว้าง

แม่นางตระกูลแพทย์ผู้นี้มีน้ำใจงามจริงๆ!

เว่ยหล่างซาบซึ้งและตัดสินใจได้ทันที...เมื่อเลิกเรียนแล้วจำเป็นต้อง
เลี้ยงอาหารหลิวเซียนหวงมือใหญ่เป็นการตอบแทน

35

พอหมดเวลาหนึ่งเค่อ กระดาษคำตอบของศิษย์สามสิบกว่าคน ทั้งชั้นเรียนก็ถูกเก็บไปอยู่ในมือของหนิวเหลียงจง

ท่านครูผู้มีเรี่ยวแรงดีดุจโคถึกผู้นี้สัมผัสกระดาษคำตอบออกมาหนึ่งแผ่น เป็นของศิษย์ตระกูลเทวโอสถหนึ่งในสองคนนั้นพอดี เขากวาดตามองปราดเดียวก็เริ่มวิจารณ์และอธิบายคำตอบเสียงดัง

เจ้าหนูอัปไซค์ผู้นี้ตอบผิดไปสามข้อ อันที่จริงก็นับว่าใช้ได้ ทว่าเมื่อผ่านปากของหนิวเหลียงจง เขาก็ถูกวิจารณ์จนใจหิวไม่ขึ้นทีเดียว

หนิวเหลียงจงซักกระดาษคำตอบออกมาทั้งสิ้นสามแผ่นก็อธิบายและเฉลยโจทย์สิบข้อเสร็จสิ้น จากนั้นเขาก็ขานชื่อศิษย์รวดเดียวเจ็ดคนก่อนจะปรายตาไปหาเว่ยหล่างเป็นคนสุดท้าย

"แล้วก็เจ้าด้วย...เว่ยหล่าง วันนี้เลิกเรียนแล้วจงมารายงานตัวกับข้า พอดีจ้าววังเพิ่งยกที่ดินหลายผืนมาให้ใช้ในวิชาเกษตร พวกเจ้าแต่ละคน

ล้วนขาดการทำงานหนัก!"

เว่ยหล่างเพิ่งเบาใจได้ไม่ทันไร คิดเต็มอกว่าตนเองลอกคำตอบของหลิวเซี่ยนหวงแล้วยอมมรดกพันคราวเคราะห์ไปได้ นึกไม่ถึงเลย เขากลับถูกขานชื่อเสียนี่ ชั่วขณะนั้นเขาพลันตะลึงคาที่นิ่ง สายตามองนางอย่างทิ่มทื่อ

...เป็นเช่นนี้ไปได้อย่างไรกัน

ศิษย์ตระกูลเทวโอสถที่ก่อนหน้านี้เฝ้าหวั่นว่าตระกูลแพทย์ยากไร้ ก็อยู่ในรายชื่อ 'ตัดนิสัยผ่านการใช้แรงงาน' ด้วย พฤติกรรมที่เมื่อครู่ เว่ยหล่างลอกคำตอบของหลิวเซี่ยนหวงล้วนอยู่ในสายตาของเขา ตอนนั้น เขาเห็นหลิวเซี่ยนหวงนั่งสบายอยู่ที่เดิมด้วยท่าทางไม่สะทกสะท้าน ในใจจึงพลันรู้สึกยอมรับไม่ได้

คำตอบของเว่ยหล่างน่าจะเหมือนกับของหลิวเซี่ยนหวง ทว่า เว่ยหล่างกับพวกเขาล้วนต้องถูกลงโทษ หลิวเซี่ยนหวงผู้นี้ถือสิทธิ์อะไร ได้รับการยกเว้น

เพียงเพราะนางพูดจาสวยหรูได้เก่งจนถูกใจท่านครู หรือเพราะนางเป็นศิษย์สายตรงของจ้าววัง ดังนั้นท่านครูจึงงดเว้นให้

เขายังคิดก็ยังไม่ยอมรับนับถือ จึงทำใจกล้าประท้วงเสียงดังขึ้นว่า "ท่านครูหิว กระดาษคำตอบของเว่ยหล่างลอกของหลิวเซี่ยนหวงมา ในเมื่อเว่ยหล่างสอบตก หลิวเซี่ยนหวงก็ต้องสอบตกเช่นกัน นางถือสิทธิ์อะไร ไม่ต้องถูกลงโทษเล่าขอรับ!"

พอเขาพูดเช่นนั้น สายตาของคนทั้งหมดก็ไปรวมอยู่ที่ซูเฟียนจื่อ เป็นตาเดียว

หนิวเหลียงจึงนั่งมองเขาเงิบๆ ก่อนตอบว่า "ใครบอกเจ้าว่า กระดาษคำตอบของเว่ยหล่างไม่ผ่าน"

เว่ยหล่างสอบผ่าน? สอบผ่านแล้วเหตุไฉนยังถูกลงโทษอีกเล่า

เหล่าศิษย์พากันมองคนนั้นที่คนนี่ที่ ต่างก็งุนงงไปหมดแล้ว

หนิวเหลียงจึงซักกระดาษคำตอบของเว่ยหล่างออกจากปึกแล้ว โยนลงบนโต๊ะของเขา "คะแนนเต็มจะใช้ผลสอบของหนูซึ่งเกี่ยวข้องที่ไม่ขยันเรียน อย่างเจ้าได้หรือ กระทั่งกองสอบก็ยังคงกลบเกลื่อนไม่เป็น โง่เขลาจนถึงขั้นนี้ แล้วจะไม่ลงโทษได้อย่างไร"

เหล่าศิษย์อับจนถ้อยคำกันไปทั้งหมด... โดยเฉพาะศิษย์ตระกูล เทวโอสถสองคนนั้นซึ่งสีหน้าประเดี๋ยวดังกล่าวประเดี๋ยวจิตชาว กัมหนำงุด ไม่กล้าพูดสักคำเดียว

ที่แท้หลิวเซียนหวงก็ได้คะแนนเต็มอีกแล้ว! เห็นกันอยู่ว่านาง ขาดเรียนไปตั้งหลายเดือน แต่ถึงกับสอบได้คะแนนเต็มอีก นี่มันวิปริต ผิดมนุษย์มนาชัดๆ!

เว่ยหล่างอยากจะทำอะไรน้ำตา ก็เพราะเขานึกถึงเรื่องที่ หลิวเซียนหวงขาดเรียนไปหลายเดือน กลัวว่าคำตอบของนางจะถูกต้อง เพียงบางส่วน ดังนั้นถึงได้ลอกตามทั้งหมด นึกไม่ถึงเลยว่านางจะตอบถูก ทุกข้อ!

เขาเรียนอยู่ที่นี้มาหลายเดือนแล้ว ยังไม่เคยตอบข้อสอบถูกเกิน หกส่วนเลยสักแผ่น ไม่แปลกหรอกที่ท่านครุหนิวจะพยายามว่าเขาโกงสอบ ไม่เป็น

เขานับว่าเข้าใจกระจ่างแล้ว วันหน้าข้อสอบของหลิวเซียนหวง

เขาแค่สู่มลอกคำตบหกส่วนก็พอ รับรองผ่านด้านฉลุยและไม่ตะตา
เกินไปอีกด้วย

อาหารมื้อใหญ่เขายังจะเลี้ยงหลิวเขียนหวงเช่นเดิม ทั้งต้องเป็น
ระดับดีเลิศที่สุด เขาจะมัวผ่านชั้นเรียนวิชาเกษตรในช่วงหลายปีนี้
อย่างไรก็ได้หรือไม่ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับแม่นางท่านนี้แล้ว

ซูเพื่อนจื่อลอบดีใจ ตอนที่นางยังอยู่บนดาวโลก ถูกการสอบแบบ
ไม่ให้ตั้งตัวพรรคนี้ทำร้ายมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว นางกลัวว่าหากตนเอง
สอบตกตั้งแต่เริ่มต้นจะทำให้ตระกูลแพทย์ขายหน้าเอาได้ ดังนั้นทันทีที่
รับตำราเรียนมา นางจึงถามให้ชัดเจนก่อนว่าเรียนถึงไหนแล้ว จากนั้นก็
ตะบั้งบั้งท่องเนื้อหาช่วงต้นนั้นไว้

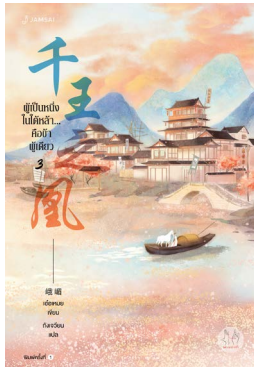
ระวังรอบคอบไว้ก่อนคือสิ่งที่ถูกต้องจริงเสียด้วย ไม่เช่นนั้นวันนี้
นางคงถูกท่านครูหนิวเล่นงานสำเร็จแล้ว

แคววิชาแรกก็กลั่นแกล้งกันถึงเพียงนี้ น่ากลัวว่าอีกสองวิชาถัดไป
ก็คงไม่ใช่ย่อยเช่นกัน

เจ้าหิมะนั่งยองอยู่บนโต๊ะ กอดคอกเคลียแขนของซูเพื่อนจื่อพลาง
พูดเสียงเบาว่า "เขียนหวง ท่านเก่งกาจเป็นที่สุดเลย"

ใช่แล้ว! นางไม่เก่งกาจไม่ได้หรอก ยังมีผู้คนอีกหลายล้านคอยให้
นางไปต้มตุ๋น รอคจนนางมีพลังฝีมือเพียงพอเมื่อไร นางจะไปเสาะหาร่องรอย
ของบิดามารดา ช่วยให้พวกท่านแคล้วคลาดกลับมาอยู่พร้อมหน้ากัน
ทั้งครอบครัว

เพื่อเป้าหมายนี้แล้ว นางจะเพียรพยายามเป็นคนที่เก่งกาจที่สุด
คนนั้นให้จงได้

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/39hWMtn>